

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Ransome_Arthur-Boj_o_ostrov.PDB

PDB Name: Ransome_Arthur-Boj_o_ostrov
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.3.2006
Modification Date: 26.3.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Arthur Ransome

Boj o ostrov

Kapitola I

ŠTÍT NA DARIENU

Tu bylo mi jak nebes zkoumateli, když nová hvězda pluje v jeho zor, jak orlím zrakem zíral Cortez smělý strnule v Pacifik - a jeho sbor druh na druhu tam v divých tuchách zřeli, v Darien mlčky na útesu hor.

Roger, kterému už bylo sedm a konečně přestal být benjamínkem rodiny, pelášil sem a tam širokánskými oblouky nahoru přes strmé pastviště, které se zdvihalo od jezera k Cesmínovému háji, statku, kde trávili tak-řka celé prázdniny. Doběhl vždycky skoro až k živému plotu, který vroubil cestičku, a pak se zas otočil a utíkal k živému plotu na druhý konec louky. Tam se obrátil a pustil se znovu přes louku. Každým přeběhnutím pastviště se trochu přiblížil k budovám. Vitr vál proti němu a Roger křížoval sem a tam, aby se jím prorval až ke statku, kde na něj u branky trpělivě čekala maminka. Rozběhnout se rovnou proti větru nemohl, byl totiž právě plachetnicí, která veze náklad čaje a jmenuje se Pirátské triko. Vždyť zrovna dneska ráno povídal jeho starší bratr John, že parníky jsou jenom takové mašiny v plechovkách. Kdepak, není nad plachtu, a tak brázdil Roger louku širokými oblouky, i když to trvalo mnohem déle. Doběhl skoro až k mamince, a tu si všiml, že maminka drží v ruce červenou obálku a kousek bílého papíru - telegram. Hned uhlí, co to je. Už se chtěl rozběhnout přímo k ní. Věděl, že telegramy jim posílá tatínek a že v tomhle bude jistě odpověď na maminkin dopis a na dopisy Johna, Zuzany, Titty i jeho, které všechny, byť nejruznějším způsobem, pro-sily o jedno. Ten jeho byl docela kratoučký. „Tatínku, prosím tě, mohu taky? Tvůj Roger.“ Titty napsala dopis mnohem delší, ještě delší než John. Zato Zuzana ne-napsala sama ani řádku, ačkoliv je starší než Titty. Jen se podepsala pod Johnovo psaní, a tak ti dva poslali jeden dopis dohromady. Nejdelší dopis napsala maminka, ale co v něm bylo, to Roger nevěděl. Všechny dopisy putovaly společně daleko, předaleko za tatínkem, jehož loď kotvila kdesi u Malty a měla namířeno do Hongkongu. A teď drží maminka v ruce červenou obálku, ve které přišla odpověď. V tu chvíli zatoužil Roger rozběhnout se přímo k ní. Ale kampak s párou, není nad plachtu, a tak kličkoval dál, jenom se snad pouštěl trochu prudčeji proti větru. Nakonec se vrhl přímo do vichru, pohyboval se stále pomaleji a pomaleji, u maminky se zarazil, kousek ucouvl, až se nakonec se slabým trhnutím zastavil, spustil kotvu a konečně přistál.

„Přišla odpověď?“ vyrazil ze sebe, celý udýchaný po tom zápolení s větrem. „Píše, že ano?“

Maminka se usmála a přečetla telegram nahlas:

RADĚJ SE UTOPI, NEŽ BÝT ŇOUMA. JEST-LI NEJSOU ŇOUMOVÉ, NEUTOPI SE!

„Má to být ano?“ ptal se Roger.

„Myslím, že má.“

„A pro mě taky?“

„Ano, jestli tě John a Zuzana s sebou vezmou a jestli slíbíš, že budeš dělat všechno, co ti nařídí.“

„Hurá!“ zajásal Roger a začal skákat radostí - za-pomněl na chvilku, že je loď, zakotvená v klidném přístavu.

„Kdepak jsou ostatní?“ zeptala se maminka.

„Na Darienu,“ odpověděl Roger.

„Kde?“

„Na tom štítu, vis? Tak ho pojmenovala Titty. Je odtamtud vidět na ostrov.“

Pod statkem na Cesmínovém háji se louka prudce svažovala k malé zátocině, kde byla loděnička a u ní přístavní můstek. Ale na jezero tu moc vidět nebylo, protože po každé straně zátociny se vypínaly vysoké ostrohy. Od farmy vedla dolů po louce k loděničce pěšinka. V polovině louky byla branka a od té branky vybíhala další pěšinka do borového lesa, který s'e roz-růstal na jižním vyšším ostrohu. Pěšinka se brzy ztrácela v lese, ale hned první večer, když sem před čtrnácti dny děti přijely, objevily, kudy se mezi stromy proplést až na samý kraj vrchu, kde se ostroh prudce jak útes svažoval dolů do jezera. A z jeho vrcholu spatřily široké vodní prostory, rozlévající se na jihu mezi nízkými pahrbky a na severu mizící kdesi daleko v kopcích, kam už ani nedohlédly. A tehdy, když poprvé stanuly nad útesem a rozhlížely

se po mílích vodní hladiny, pojme-novala Titty toto místo. Kdysi slyšela ve škole přednášet ten sonet, ale zapoměla z něho všechno kromě obrazu cestovatelů, kteří poprvé pohlížejí na Tichý oceán. A tak nazvala ostroh Darien. Na jeho nejvyšším bodě si udělaly děti tábořiště a tady je také Roger zanechal, když se propletl mezi stromy až k louce a pustil se na svou plavbu domů, protože u branky zahlédl maminku.

„Chtěl bys jim odpověď zanešt?“

„A mohu jim říct, že to ano platí i pro mě?“

„Jistě. Ale musíš dát telegram Johnovi. Ten musí rozhodnout, jestli nejste ňoumové.“

Maminka vložila telegram do červené obálky a po-dala jej Rogerovi. Jak tam stál zakotven, dala mu pěknou pusku a řekla:

„Večeře je v půl osmé, ani o minutu později, a až přijdete, ne abyste mi vzbudili Vicky.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl Roger a zaručoval, jako by vytahoval kotvu. Pak se otočil, pustil se v obloucích zase zpátky po louce a už přemýšlel, jak by měl zprávu oznámit.

Maminka se rozesmála. „Holá, lodi!“ zvolala. Roger se zastavil a ohlédl se.

„Když jsi běžel nahoru, měl jsi vítr proti sobě,“ řekla maminka. „Ale teď máš vítr příznivý. Nemusíš už křížovat.“

„To je pravda,“ souhlasil Roger, „mám ho přímo v zádech. Teď jsem škuner. Mohu plout jako pták, na každé straně napjatou jednu plachtu.“ Roztáhl paže jako plachtoví a rozběhl se po louce rovnou dolů k brance vedoucí k borovému lesu.

Jakmile seběhl z louky do lesa, přestal dělat plachet-nici. Nikdo přece nemůže plachtit mezi borovicemi! Stal se cestovatelem, který se ztratil své výpravě a teď sleduje její stopu pralesem a orlím zrakem se rozhlíží kolem sebe, zda někde za stromem nečihá divoch a ne-chce ho skolit otráveným šípem. Propletl se mezi stro-my až na vršek ostrohu. Tu se konečně dostal z lesa na malou otevřenou planinku, pokrytou holým kamením a vřesem. To byl Darienský štít.

Kolem dokola jej obklopovaly stromy, ale i jimi prosvítal jasný lesk jezera. Ve skalní prohlubni hořel malý ohýnek. John přikládal do ohně. Zuzana mazala chleba marmeládou. Titty měla hlídku. Seděla mezi dvěma stromy s bradou položenou na skrčených kolenou a z útesu, strmicího nad jezerem, pozorovala ostrov.

John vzhlédl a spatřil telegram. Rázem vyskočil od ohně. „Zprávy?“ zeptal se.

„Je to odpověď,“ hlásil Roger. „Říká ano a to ano platí i pro mě, když budu poslouchat rozkazy a když mě se Zuzanou vezmete. A když platí pro mě, tak platí určitě i pro Titty.“

John sáhl po telegramu. Titty se vyškabala naho-ru a rozběhla se k nim. Zuzana nechala nůž s marmelá-dou na chlebu, aby ani trošička nepřišla nazmar, ale přestala mazat. John otevřel obálku a vytáhl bílý listek.

„Přečti to nahlas,“ přála si Zuzana.

John četl:

RADĚJ SE UTOPIŤ, NEŽ BÝT ŇOUMA. JEST-LI NEJSOU ŇOUMOVÉ, NEUTOPIŠ SE!

„Ať žije táta!“ zvolal.

„Co to znamená?“ nechápala Zuzana.

„To znamená, že tatínek myslí, že se nikdo neutopí-me, a že kdyby se některý z nás utopil, tak by ho nebyla velká škoda,“ vysvětloval John.

„Ale co myslí tím - jestli ňouma není ňouma?“ ptala se Zuzana.

„Tak to přece není,“ opravovala ji Titty. „Tam je, že kdybychom byli ňoumové, mohli bychom se třeba uto-pit. Pak to končí a začíná znovu a říká, že protože nejsme ňoumové...“

„Jestli nejsme,“ opravil ji John. „Jestli nejsme ňoumové, tak se neutopíme.“ „Tatínek to určitě napsal, aby uklidnil maminku,“ mínila Zuzana a mazala dál marmeládu.

„Víte co, vyrazíme hned,“ navrhl Roger, ale vtom se ozvala konvice. Už pěknou chvíli to v ní bublalo, ale teď tiše a vytrvale syčela a z hubičky jí vycházel proud páry. To se vařila voda. Zuzana vzala konvici z ohně a vysypala do ní malý balíček čaje.

„Dneska přece nemůžeme vyrazit,“ řekla. „Pojďte, napijeme se čaje a pak si uděláme seznam, co s sebou budeme všechno potřebovat.“

„Víte co, vypijeme si ten čaj někde, odkud je vidět na ostrov,“ navrhovala Titty.

Odnesli si hrníčky, konvici a plechový talíř s hroma-dou tlustých krajíců černého chleba s marmeládou až na kraj útesu.

Ostrov ležel asi na míli odtud směrem k dolnímu jižnímu cípu jezera a jeho stromy se zrcadlily v lesklé hladině. Už deset dní se na něj dívali, ale po přečtení telegramu jim připadal o mnoho skutečnější než dosud. Když se první večer po příjezdu na statek, kde maminka najala letní byt, rozhlédli dolů z Tittina štítu, spatřili před sebou jezero, široké jako nějaké vnitrozemské moře. A na tom jezeru spatřili ostrov. Tu je všechny čtyři uchvátila jedna myšlenka. To není jen tak ledajaký ostrov. To je ten pravý. A čeká na ně. Je to jejich ostrov. Kdo by vydržel žít spokojeně na souši a v noci spát v posteli, když má na dohled takovýhle ostrov? Utíkali domů, vyprávěli mamince o svém obje-vu a prosili ji, aby se hned druhý den celá rodina odstěhovala ze statku a nadobro se utábořila na ostro-vě. Ale vždyť je tu maličká Vicky, buclaté nemluvně jako královna Viktorie na obrázcích ze starých časů, a ta pořád něco vyžaduje.

Maminka přece nemůže sebrat Vicky a chůvu a utábořit se s nimi na sebekrás-nějším neobydleném ostrově. A ani je bez tatínkova dovolení nemůže pustit samotné. John i Zuzana sice ovládají docela dobře plachetnici, ale Titty a Roger se tomu začali učit teprve loni, když byl tatínek doma na dovolené. V loděničce pod statkem kotví maličká pla-chetnice Vlaštovka a mohli by si půjčit i velkou těžkou veslici. Ale jak jednou někdo přičichne k plachtění, už se mu do veslování nechce. Kdyby nebylo ostrova a plachetnice a kdyby jezero nebylo tak velké, souro-zenci by se určitě docela blaženě oháněli vesly v zátočině u loděničky. Ale když to jezero je velké jako malé moře, v loděničce zahálí překrásná loďka s hnědou plachtou a zalesněný ostrůvek čeká na své objevitele, tu všechno bledne před plánem

uspořádat objevitelskou námořní výpravu.

A tak napsali a poslali ony dopisy a pak den co den tábořili na Darienském štítu a v noci přespávali na statku.

Několikrát si vypluli s maminkou na veslici, ale vždycky zabočili jinam, aby si objevitelskou plavbu nezkazili a nedorazili na ostrov ještě před ní. Ale jak plynuly dny po odeslání dopisů, zdálo se jim stále neskutečnější, že vůbec někdy odpověď přijde. Ostrov jim připadal jako jedno z oněch míst, která zahlédneme z vlaku a jejichž život nikdy nebudeme žít. A teď je najednou skutečný. Přece jen to má být jejich ostrov. Budou se smět sami plavit na plachetnici. Budou smět vyplout z maličké chráněné zátoky, obeplout její mys a vydat se dolů po jezeře až k ostrovu. Budou smět u ostrova přistát a žít na něm, dokud nebude čas znovu všechno zabalit a vrátit se domů do města, do školy a k učení. Byla to zpráva tak dobrá, že všichni zvažněli. Chléb s marmeládou snědli v úplné tichosti. Mají před sebou vyhlídky tak nesmírné, že není čas na nějaké plané řeči. John přemýšlel, jak se zachází s plachetnicí, a vzpomínal si, jestli si doopravdy pamatuje všechno, čemu se loni naučil. Zuzana uvažovala o zásobách a o vaření. Titty myslela jen na ostrov, na koraly, poklad a stopy v písku. A Roger měl plnou hlavu toho, že nemusí zůstat doma. Poprvé si uvědomoval, jaká je výhoda, že už není benjamínkem rodiny. Teď je nej-menší Vicky. Vicky zůstane pěkně doma a on, Roger, vypluje vstříc neznámému světu.

Konečně vytáhl John z kapsy kus papíru a tužku.

„Sepíšeme lodní listinu," prohlásil.

Chleba s marmeládou už měli všechen v sobě, a tak John obrátil talíř, položil na něj papír, lehl si na břicho a psal:

„PLACHETNÍ LOĎ VLAŠTOVKA. PŘÍSTAVCESMÍNOVÝ HÁJ. MAJITELÉ..."

„Kdo je vlastně majitelem?" „Až do konce prázdnin patří nám," řekla Zuzana. „Napišu WALKEROVÉ, SPOLEČNOST S RUČENÍM OMEZENÝM - a to jsme vlastně my všichni."

Psal: MAJITELÉ - SESTRY A BRÁTR WALKEROVÉ, SPOL. S RUČ. OMEZ. Pod to připsal:

Kapitán: John Walker

První důstojník: Zuzana Walkerová

První námořník: Titty Walkerová

Plavčík: Roger Walker

„A teď," řekl, „se všichni musíte vedle podepsat."

Všichni se podepsali.

„Nuže, první důstojníku," pravil John.

„Prosím, pane kapitáne," odpověděla Zuzana poho-tově.

„Kdy myslíte, že budeme moci vyplout na moře?"

„Hned, jak se zvedne vítr."

„A co soudíte o své posádce?"

„V životě jsem lepší na palubě neměl."

„Dovedou plavat?"

„První námořník Titty dovede. Ale plavčík Roger se pořád ještě odráží nohama od dna."

„Tak se to musí odnaučit."

„Ale já se pořád neodrážím," namítal Roger.

„Co nejdřív se musí naučit neodrážet se vůbec."

„Tak jo," souhlasil Roger.

„Ale takhle to nejde, Rogere," opravovala ho Titty. „Měl jsi říct Rozkaz, pane!"

„Já to říkám skoro vždycky," bránil se Roger. „Řekl jsem to i mamince."

„Musíš to říkat kapitánovi a prvnímu důstojníkovi. Možná že bys tak měl oslovovat i mne, ale jsme vlastně v posádce jen dva, a tak by bylo divné říkat si jeden druhému pane."

„Máš ještě nějaký papír?" ptala se Zuzana.

„Jenom zadní stranu telegramu," řekl John.

„Maminka se nebude zlobit, když ho popíšeme," uvažovala Zuzana. „Víte, vlastně nemůžeme vyplout hned, jak se zvedne vítr, nejdřív si musíme všechno připravit. Pojdme, sepíšeme si seznam."

„Kompas," řekl John.

„Konvici," vzpomněla si Zuzana.

„Vlajku," navrhla Titty. „Udělám vlajku s vlaš-tovkou."

„Stany," řekl Roger.

„Dalekohled," navrhl John.

„Rendlík, hmičky, nože, vidličky, čaj, cukr, mléko," vychrlila ze sebe Zuzana a psala, co nejrychleji sta-čila.

„Lžíce," doplnil ji Roger.

Vzpomínali na další a další věci, a pak už nevěděli dál, ale zase si na něco vzpomněli, až vzadu na telegra-mu nebyl ani kousíček volný.

„Nemám už ani kousek papíru," řekl John. „I na lodní listině mám vzadu plno čísel. Půjdeme se radši zeptat maminky, jestli si můžeme půjčit klíč od loděničky."

Ale když přišli ke statku v Cesmínovém háji, uvítala je maminka ve dveřích s prstem na ústech.

„Vicky spí," šeptala. „Ne abyste tu tropili rámus. Právě dodělávám večeři."

Kapitola II PŘÍPRAVY

Co je to, ustlané postele

s poduškou pro spaní?

Na chladném vzduchu budu spát

tak jako cikáni!

Lodní listina je sice nadmíru důležitá věc, ale v přípravech na takovou objevitelskou plavbu znamená jen nepatrný díl. Cekalo je ještě mnoho jiné práce. Mamin-ka měla naštěstí stany už skoro došité. Jakmile odeslali dopisy, řekla si, že jestli jim tatínek výpravu na ostrov povolí, budou je potřebovat, a když jim ji zakáže, mohli by si alespoň udělat tábor na břehu. A tak koupila tenkou plachtovinu a den co den, když buclatá Vicky spala a ostatní chytali ryby u loděničky nebo tábořili na Darienském štítu, se pouštěla do šití. A toho dne večer, když kapitán John a první důstojník Zuzana následovali svou posádku do postele, došla maminka oba stany.

Druhý den ráno po snídani John se Zuzanou jeden postavili mezi dva stromy v zahradě Cesmínového háje. Maminka pomáhala, Titty se dívala a Roger se jim pletl. Byly to docela jednoduché stany. Jako zadní stěnu měl každý trojúhelníkový dílec. Zadní stěna byla přišitá k bočním dílcům a uvnitř byl k plachtovině přichycen kus pevné šňůry, která tvořila hřeben střechy. Konce šňůry byly přivázány ke dvěma stromům, takže stan pevně držel. Ani nepotřebovali stanové tyče. Při dolním okraji zadního dílce i v bočních stěnách byly velké kapsy, do kterých se dávaly kameny. Takové stany se hodí hlavně pro skalnatou půdu, kde se nedají zatloukat kolíky. Vpředu byly dva volné dílce, přišité k bočním stěnám, které se daly shrnout a uvázat tkalounky, aby nepřekážely, podobně jako se plachta skasává kasacími úvazky.

„Správně bychom si s sebou stany ani neměli brát," řekl John. „Měli bychom si vzít plachtu, pověsit ji přes ráhno tak, aby tvořilo hřeben, a napnout dvěma páry vesel, na každém konci dvěma. Ale jeden stan by nám nestačil a na dva bychom potřebovali osm vesel a dvě pořádně velké plachty. Vlaštovka má jenom jednu malou plachtu a dvě vesla. Tak budou stany přece jen mnohem lepší."

„Když nepřijde moc prudký vítr, budou docela stačit," řekla maminka. „Často jsme v takovém s tatínkem zamlada spávali."

Titty se vážně zahleděla na maminku. „A ty jsi už opravdu stará?" zeptala se.

„Ještě ne tak moc," zasmála se maminka. „Ale tehdy jsem byla mladší."

Maminka koupila dva čtvercové nepromokavé dílce na zem, do každého stanu jeden. Hned také jeden z nich rozprostřeli.

„Dávejte si pozor, abyste okraje podlažky měli vždycky uvnitř," říkala maminka, „nebo jak zaprší, budete spát v kaluži." Všichni se nahrnuli do stanu a rozsadili se po zemi. Titty si půjčila od chůvy Vicky a přinesla ji také dovnitř. Zuzana zavřela zevnitř přední dílec.

„Teď si můžeme myslet, že jsme někde v dalekých krajích," řekla Titty.

„Příště už budeme stavět stan na ostrově," vzpomněl si John.

„A co slamníky?" připomněla maminka.

„Stačí nám deky," řekl kapitán John.

„Ba ne, nestačí," namítla maminka. „Ledaže byste chtěli být jako ta paní, co utekla s toulavými cikány a tak se nastydla, že z toho měla smrt."

„Ale v té písničce to tak není," řekla Titty. „Tam je jenom, že to s ní špatně dopadlo."

„Však kdo dostane rýmu při táboření, s tím to také moc dobře nedopadne, zvláště když to je na opuštěném ostrově," řekla maminka. „Ba ne, musíme vám na spaní nacpat slamníky senem. A když si je položíte na podlažky, lehnete si na ně a zabalíte se do přikrývek, pak se vám nic nemůže stát."

Kapitán John se však už nemohl dočkat, aby vyzkoušel, jak Vlaštovka plachtí.

„Pojďme do přístavu. Prohlédneme si pořádně loď," navrhoval. „Teď už ji můžeme vyvézt, vid', ma-minko?"

„Ano. Ale napoprvé bych chtěla jet s vámi."

„Pojeď. Budeš třeba královna Alžběta, jak nastupuje v Greenwichi na lodi, které plují na západoindické souostroví." Maminka se zasmála.

„A vůbec nevadí, že nemáš zrzavé vlasy," ujišťovala ji Titty.

„Tak dobrá," souhlasila maminka. „Ale Vicky bude muset asi nechat s chůvou."

A tak všichni vylezli ze stanu. Buclatou Vicky vrátili chůvě a královna Alžběta kráčela dolů k loděničce s kapitánem plachetní lodě Vlaštovka Johnem, s prvním důstojníkem Zuzanou, prvním námořníkem Titty a s plavčíkem Rogerem, který utíkal s velkým klíčem napřed otevřít loděničku.

Byla to kamenná loděnička, uvnitř s úzkým můstkem kolem zdí, a do jezera z ní vybíhala krátká přistavní hráz.

Roger musel tvrdě zápolit s rezavým zámekem, ale než tam ostatní došli, měl dveře otevřené. Byl už uvnitř a prohlížel si Vlaštovku. Byla to malá plachetnice, stavěná na plavbu v mělkém říčním ústí s písečným dnem,

které za odlivu voda ani nezakrývá. Většina plachetnic mívá střední kýl, ploutev, která se dá spustit kýlem, aby loď plula ve větru bezpečněji. Vlaštovka jej neměla, ale měla o dost hlubší ponor, než to u malých loděk obvykle bývá.

Byla asi tak čtyři yardy dlouhá a po-měrně široká. Stěžen ležel uvnitř a vedle něho horní a spodní ráhno s pečlivě svinutou plachtou a dvě krátká vesla. Jméno Vlaštovka měla vymalováno na zádi.

Kapitán John a jeho posádka se na ni zamilovaně podívali. Teď už je to jejich loď!

„Raději ji nejdříve vyvezte a přivažte k můstku, a pak teprve vzytčte stěžen," radila královna Alžběta. „Kdybyste nasazovali stěžen uvnitř, neprojedete s ní. Trám je moc nízko."

Kapitán John vstoupil na palubu své lodi. První důstojník Zuzana odvázala poutačí lano a společně vyvezli Vlaštovku z loděničky. Zuzana uvázala lano na železný kruh na konci přistavního můstku a pak vlezla za Johnem do loďky.

„Můžu tam taky?" dotazoval se Roger.

„Ty, já a Titty počkáme, až budou mít vzytčenou plachtu," pravila královna Alžběta. „Aspoň se jim tam nebudeme

plést. Ted' bychom na lodi jen překáželi."

„Podívejte," zvolal John, „je tu malická vlajková žerď a na stěžni jsou zvedací lana na vztyčování vlaj-ky." Zdvihl malou žerď s trojhrannou modrou vla-ječkou.

„To já udělám daleko hezčí vlajku," slibovala Titty.

„Ale tuhle si vezmi raději s sebou, abys ji ušila stejně velkou," radila královna Alžběta.

John a Zuzana se už hodně naplachtili, ale když se člověk poprvé dostane na loď, na které ještě nikdy neplul, má se pořádko učit. Stěžeň nasadili obráceně, ale hned' to napravili.

„Nemá zřejmě čelní steh," řekl John. „A není tu nic, k čemu by se místo něho připjala na přídi zvedací lana."

„Ukaž, já se podívám," řekla královna Alžběta. „Tyhle malé loďky někdy vůbec čelní steh nemají. Je pod sedačkou, do které se nasazuje stěžeň, kolíček na upevnění lana?"

„Dva," odpovídal John, jak hmatal pod přičkou. Stěžeň zapadal do otvoru v přední přičce. Dole byl čtverhranný a zapouštěl se do jamky vyříznuté do tvaru vazného trámu.

„Rozviňte plachtu, vztyčte ji, tady ji přivažte a pak se podívejte, jak sedí."

„To by mě zajímalo, jestli opravdová královna Alžběta taky tolik věděla o lodích," řekla Titty.

„Královna Alžběta totiž nevyrostla u sydneyjského přístavu," poznamenala maminka.

Zuzana už rozvinula plachtu. Na horním ráhnu byla lanová smyčka (vlastně klička), zachycená na háčku z jedné strany železného kroužku, kterému se říká jezdec, protože putuje dolů a nahoru po stěžni. Zvedací lano se táhlo od jezce nahoru k vrcholku stěžně přes kladku - což je vlastně dírka a v ní malé kolečko - a pak zase dolů. John zavěsil lanovou smyčku do jezce a zatáhl za zvedací lano. Hnědá plachta stou-pala vzhůru, až byl jezdec skoro na vrcholu stěžně. Potom uvázal John zvedací lana na vazáky, což byly prostě kolíčky pod sedačkou, do které byl zasazen stěžeň.

„Ted' už to vypadá dobře," volala královna Alžběta z přístavního můstku. „Ale jestli chcete mít plachtu skasanou, musíte stáhnout spodní ráhno. Tím se vyrov-nají všechny záhyby."

„Už vím," volal kapitán John. „Jedna kladka je přiháknutá ke kroužku pod spodním ráhnem a jedna ke kruhu na dně lodi. A ráhno se jimi stáhne jako nic. Jak to vypadá ted'?"

„Záhyby v plachtě se táhnou odshora dolů, a ne napříč," hlásil první důstojník.

„Tak to má také být," vysvětlovala královna Alžběta. „Jakmile vyrazíme, vyrovná je vítr. Smím vstoupit na palubu, kapitáne Drake?"

„Prosím," řekl John. „Jenom už nedělejte královnu Alžbětu." Chystal se právě na první plavbu s Vlaštovkou a měl i bez královen starostí až nad hlavu.

Titty, Roger a maminka sestoupili z přístavního můstku do Vlaštovky, která tu čekala s třepetající se plachtou, připravena k vyplutí.

„Nepodržela bys kormidlo, než odrazím, mami?" zeptal se kapitán John.

„Kdepak," odpovídala maminka. „Ať už jsem krá-lovna nebo ne, ted' jsem hlavně váš pasažér a chci vidět, jak si dovedete sami poradit."

„Dobrá," řekl kapitán John. „První důstojníku Zu-zano, jděte laskavě na před' odrazit. A ať se posádka sehne, nebo se praští do hlavy o spodní ráhno."

„Rozkaz, pane," odpověděl první důstojník. „Vy dva, lehnout na dno!" plavčík a první námořník se skrčili na dně lodi a schovali hlavy pod okraj loďky. John se chopil páky kormidla. Zuzana odvázala lano od kruhu na přístavním můstku, provlékla konec kruhem a držela jej. „Hotovo!" hlásila.

„Odrazit!" velel kapitán a Vlaštovka vyplula.

„Pojedeme na ostrov?" ptal se plavčík.

„Dnes ne," řekla maminka. „Trvalo by nám to tam a zpátky moc dlouho. Jestli chcete zítra opravdu vyra-zit, máme ještě moc co dělat. Jenom si trochu zaplachtěte proti větru a potom hajdy domů, ať stačíme připra-vit slavníky a zásoby a vůbec všechno, co s sebou budete na cestu potřebovat."

A tak byla zkušební plavba Vlaštovky docela kraťouč-ká. John vyplul proti proudu, křižoval ze strany na stranu a každým tím obloukem se dostal o kus dál, zrovna jako den předtím Roger, když kličkoval nahoru po louce. Potom se obrátili a pluli na Vlaštovec s větrem o závod, jen se kolem ní pěníla voda.

„Máš dobrou loď, kapitáne," řekla maminka, když zase zakotvili u přístavní hráze a Zuzana s Johnem svinovali plachtu a sundávali stěžeň, aby zavezli Vlaš-tovku do loděničky.

„Je to krasavice," pochvaloval si John.

Až do večera měli plné ruce práce. Maminka pilně sešivala z pytloviny slavníky. Titty si přinesla na statek vlajkovou žerď a z kousku plachtoviny, která zbyla ze stanů, vystříhla trojúhelníkovou vlaječku. Ma-minka jí nakreslila na kus papíru vlaštovku a Titty vlaštovku vystříhla z modrého serže, který jim zbyl ze starých pumpek. Pak si položila předlohu na bílou vlajku a vystříhla do látky přesné obrysy vlaštovky. Nakonec všila vlaštovku do vystřiženého místa v bílé vlajce. Když to dodělala, měla krásnou bílou vlajku, na které se vznášela modrá vlaštovka, a ať se na ni člověk díval z té či oné strany, vždycky vypadala stejně. Pak ji uvázala na malou žerď, kde bývala modrá vlajka, a tak ji připravila, jenom ji vztyčit na stěžeň.

Kapitán John a první důstojník dávali dohromady nejdůležitější zásoby a rozhodovali se, bez čeho by se mohli obejít. Seznam se včera po večeri až moc rozrostl. Rogera proháněli sem a tam, k loděničce a zpátky, se všemi možnými věcmi, o kterých se shodli, že je prostě nemohou nechat doma.

Hlavní povinností prvního důstojníka bylo vybavit lodní kuchyň. V tom Zuzaně pomáhala hospodyně, paní Jacksonová, která jim půjčila všechno, co potřebo-vali.

„Hlavně budete potřebovat konvici," připomínala jim.

„A rendlík a pánev," dodávala Zuzana s pohledem upřeným do seznamu. „Já umím ze všeho nejlíp mícha-ná vajíčka."
„Dopřavdy?" podivila se paní Jacksonová, „větši-nou jdou lidem nejlíp vajíčka vařená."
„O vařených ani nemluví," pravila Zuzana důstojně.

Potom nesměli zapomenout na nože, vidličky, talíře, hrníčky a lžice a na plechové krabice od sucharů, dost velké, aby se tam vešlo hodně potravin, i menší na čaj,sůl a cukr.

„Ale na cukr budeme potřebovat pořádnou plechov-ku, že?" nadhodil Roger, když čekal, co by měl ještě odnést do loděničky.

„Přece se tam nebudete s něčím péct," řekla paní Jacksonová.

„Asi sotva," pravil první důstojník.

A jak Zuzana odškrťávala věci ve svém seznamu, hromada zásob na kuchyňském stole se rozrůstala. John s Titty přišli ukázat prvnímu důstojníkovi novou vlajku a podívat se, jak je daleko.

„A kdo bude doktor?" zeptala se Zuzana.

„Lodní lékař," opravila ji Titty. „Na lodi je vždycky lodní lékař."

„Přece ty," řekl John. „Ty jsi první důstojník. A to je práce prvního důstojníka. Vždyť víš, jak vtančí na jeviště a ptá se: „Tak copak je vám, co dělají dneska vaše ruce a nohy, játra a plíce a kosti?" - Copak si to nepamatuješ?"

„To bych si měla s sebou vzít obvazy, léky a takové věci."

„Kdepak," namítala Titty. „Na pustých ostrovech se všechno léčí jen bylinami. Dostaneme nejrůznější choroby, mor, horečky a nemoci, na které je každá medicína málo platná, a vyléčíme je bylinami, které nám ukáží domorodci."

V tu chvíli vešla maminka a všechno rozřešila. „Žád-né léky," rozhodla. „Kdo bude potřebovat léčení, bude převezen do domácího ošetřování."

„Ale jen kdyby to bylo něco vážného," smlouvala Titty. „Jinak si nějaký ten mor, zimnici a podobně přece můžeme vyléčit sami."

John si najednou vzpomněl: „A co námořní mapa?"

Na to Titty odpověděla, že oceán přece ještě nebyl prozkoumán, a tak ani nemůže být na žádné mapě pořádně zakreslený.

„Ale na všech nejkrásnějších námořních i pozem-ských mapách jsou místa s nápisem NEPROZKOU-MÁNO."

„Tak nejsou stejně nikomu nic platné," řekla Titty.

„Nějakou mapu bychom přece jen potřebovali," uvažoval John. „I když na ní třeba bude všechno špatně a nebudou tam správná jména. Jména si samo-zřejmě vymyslíme sami."

Konečně našli pěknou mapu jezera v místním prů-vodci. Titty namítala, že to není žádná pořádná námoř-ní mapa, ale John tvrdil, že jim úplně postačí. A paní Jacksonová jim dovolila, aby si ji půjčili, jen když ji prý přivezou zpátky co nejsušší. To znamenalo, že potřebo-ovali další plechovku na věci, na které nesmí přijít voda. Mimo průvodce do ní schovali několik školních sešitů na lodní deník a papír na psaní domů. Uložili do ní i svazky lodní knihovny. Titty našla v pokoji na polici německý slovník, který tu kdysi zapomněl nějaký letní host. „Tam je cizích slov," říkala. „A budeme ho potřebovat, abychom se porozuměli s domorodci." Nakonec jej však nechali doma, protože byl moc velký a těžký a ani nevěděli, jestli je vůbec v té pravé feči. Místo něho vzala Titty Robinsona Crusoea. „Tam je přesně všechno, co dělat na ostrově," řekla. John si vybral Příručku mořeplavce a třetí díl Baltického lodivoda. První důstojník Zuzana si vzala knížku Jednoduché vaření pro malou domácnost.

A když bylo konečně skoro všechno uloženo v loděničce a Roger s Titty už měli jít spát, vyšla si celá posádka nahoru po pěšině a borovým lesem k Darienskému štítu, podívat se ještě jednou na ostrov. Za západními vrchy se sklánělo slunce a nad krajinou se rozhostil posvátný klid. V dálce viděli ostrov a jako bez konce se před nimi rozprostíralo tiché jezero, na němž se nezachvěla ani vlnka.

„Nechce se mi uvěřit, že tam opravdu přistaneme,"

vydechla Titty.

„A taky že nepřistaneme, jestli nebude zítra vítr," řekl kapitán John. „Musíme hodně hvízdát, aby nám zafoukal."

A tak Titty s Rogerem hvízdali celou cestu až domů jednu písničku za druhou. A když přišli ke statku, zachvělo se jim nad hlavami listí na bucích.

„Tak vidíte," zvolala Titty, „vítr už je tady. A ráno ať vstanete brzy, zahvízdáme ještě trochu před sní-daní."

Kapitola III

CESTA NA OSTROV

Tři námořníci vzali člun ve miste Bristolu, dali tam maso. suchary, a pluli pospolu. Thackeray.

Když na malém přístavním můstku u loděničky naložili Vlaštovku, nebylo na ní skoro místočka volného. Pod hlavní sedačkou stála velká plechovka s knihami a do-pisním papírem a ještě s jinými věcmi, na které nesměla přijít voda, jako třeba s oblečením na noc. V té ple-chovce byl i malý kovový tlakoměr. John jej dostal ve škole jako odměnu, a ať jel kam chtěl, vždycky jej vozil s sebou. Pod přední sedačkou, po obou stranách stězně, byly uloženy velké plechovky od sucharů s chlebem, čajem, cukrem, solí a suchary, konzervami soleného hovězího, krabičkami sardinek a spoustou vajec - kaž-dé bylo zvlášť zabalené, aby se nerozbilo - a velikán-ský makový koláč. Docela vpředu před stěžněm ležel velký kotouč silného konopného lana a kotva, ale při bližším zkoumání se ukázalo, že se na příď vejde i Roger, který měl držet hlídku. Zbývaly ještě oba podlaho-vé dílce, do kterých byly zabaleny stany a provazy. Ty nacpali hned za stěžeň. Celý prostor, který zbýval na dně loďky, zaplnily dva velké vaky napěchované při-krývkami a dekami. A to tu byla ještě spousta všelijakých věcí, které se ani nedaly zabalit a musely se naložit jen tak a vměstnat, kam se dalo, jako rendlík,

pánev, konvice a velká svítlna ze statku. A potom ko-šík s hrníčky, talíři, lžicemi, vidličkami a noži. Nic vel-kého kromě posádky se sem už nevešlo a na molu ještě ležely čtyři obrovské slamníky, které pan Jackson na-
pěchoval senem, aby jim sloužily jako lůžka i matrace.

„Budeme se s tím muset vypravit nadvakrát," řekl kapitán John.

„Nebo natřikrát," řekl první důstojník. „Ani do prázdné Vlastovky nenaložíme víc než tři slamníky na-jednou."

První námořník Titty dostala nápad. „A co kdyby nám je tam zavezl na loďce nějaký domorodec?" na-vrhla.

John se podíval do loděničky na velkou veslici, která patřila ke statku. Protože se hned ráno domluvili s ma-minkou mezi čtyřma očima, věděl, že k nim ještě do večera zajede, aby se přesvědčila, jestli je všechno v pořádku. A věděl také, že maminka má ujednáno s panem Jacksonem, že ji tam zaveze. A pan Jackson je přece nejlepší domorodec, jakého si kdo může přát.

To však už po louce přicházela maminka s chůvou, která nesla na ruce Vicky.

John jim vyšel naproti. Dohodli se, že domorodci přivezou slamníky na veslici.

„Víte určitě, že jste nic nezapomněli?" ptala se ma-minka, jak se tak dívala na Vlastovku. „Stává se málo-kdy, že se někdo vypraví na dalekou cestu a na nic nezapomene."

„Vzali jsme všechno, co mám v seznamu," řekla s jistotou Zuzana.

„Všechno?" opakovala maminka.

„Mami, co to držíš za zády?" zeptala se Titty a ma-minka ukázala balíček s dvanácti krabičkami zá-palek.

„Už jsem málem pořádně zaklel," zvolal John. „Vždyť bychom bez nich ani nerozdělali oheň."

Na molu nastalo velké loučení.

„Jestli jste připraveni, měli byste už raději vyrazit," řekla maminka.

„Nuže, první důstojníku," pokynul kapitán John.

„Všichni na palubu!" zvolal první důstojník.

Roger se usadil na své místo na přídi. Titty se po-sadila na střední sedačce. John zahákl horní ráhno do jezdce na stěžni, vytáhl malou hnědou plachtu a uvá-zal zvedací lanko. Tittina vlajka s temně modrou vlaš-tovkou na bílé půdě vlála už nahoře na stěžni. Titty ji za-šla vytáhnout hned po snídani, sotva vztyčili stěžeň. John si sedl na zád' ke kormidlu. Zuzana stáhla spodní ráhno, až pěkně napjala plachtu, a pak ji také uvázala.

Vál lehounký severozápadní vítr, jistě přivolaný na-léhavým hvízdáním posádky. Maminka držela konec poutacího lana, a když se menší plachta vzedmula, hodila je Rogerovi, a ten lano stočil a uložil si je pod nohy. Vlastovka se pomalounku vzdalovala od přístavní-ho můstku.

„Sbohem, maminko! Sbohem, Vicky! Sbohem, chůvo!"

„Sbohem, sbohem!" ozývalo se z můstku.

Maminka s chůvou mávaly kapesníkem a Vicky buclatou ručkou. A celá posádka Vlastovky mávala zase jim.

„Třikrát hurá těm, kteří zůstávají doma!" velel kapi-tán John.

Zaburácelo třikrát hurá.

„Měli bychom zazpívat Španělské dámy," navrhla Titty.

A tak se dali do zpěvu:

Na shledanou a sbohem, španělské krásné dámy, španělské krásné dámy, musíme sbohem dát, neb dostali jsme rozkaz a do Anglie plujem - kdo ví, zda uvidíme vás ještě jedenkrát.

A vzkřiknem, jak se sluší na britské námořníky, až uvidíme Kanál, Anglii v dálce, cíl; my potáhneme domů přes všechna slaná moře, od Quissantu je Scilly třicet pět mořských mil.

„My sice plujeme docela jinak," poznamenala Zu-zana, „ale to vůbec nevádí."

Vlastovka pomalu klouzala k ústí zátoky. Nejdříve ji nebylo ani slyšet a nezanechávala za sebou žádnou brázdu. Ale jak se vzdalovala od severního břehu záli-vu, nabrala víc větru, o příd' jí vesele zapleskaly vlny a za zádí se jí pěnila vodní brázda.

Darien - ostroh na jižní straně zátoky Cesmínového háje - byl mnohem delší než ostroh na straně severní. A kapitán John také nehodlal riskovat. Na konci Darienu mohou být přece skaliska. Dokud nebylo vidět do další zátoky na druhé straně mysu, mířil raději přímo na jezero. Daleko na jezeře se rýsoval ostrov. Připadal jim teď mnohem vzdálenější než z vrcholku Darienu. Konečně rozvinul John i hlavní plachtu a nazvedl páku kormidla. Spodní ráhno vyskočilo, Vlastovka se hbitě otočila a John kormidloval s větrem za zádí přímo k ostrovu.

Maminka s chůvou a s Vicky stály ještě na můstku. Celá posádka Vlastovky ještě jednou zamávala, ale vzá-pětí jí zátoka zmizela z očí. Ukryla se za Darienem. Nad nimi se teď tyčil štít, z něhož poprvé spatřili ostrov. Náhle jim však připadal nějak nižší. Všechno se změnilo až na jezero - to se jim nikdy nezdálo tak obrovské.

„Máme dobře natočenou vratiplachtu?" optala se Zuzana. Vzpomněla si na jeden neveselý den loni v létě, kdy plachtili na jiné malé loďce a tu se jim zčistajasna přehouplo spodní ráhno a udělalo jí bouli, která jí ještě dlouho zdobila čelo.

„Podívej se na vlajku," řekl jí kapitán John. „Vlaje na stejné straně, jako je plachta. Aspoň se plachta najednou nestočí."

Vítr vál sice slabě, ale pravidelně, a John byl celkem rád, že mají při své první plavbě na ostrov s přetíženou Vlastovkou klidno. Kdyby museli na lodi, přeplněné stany, krabicemi od sucharů a nádobím, najednou skasávat plachtu, určitě by zažili perné chvílky. A pak - pořád se měli na co dívat. Z vody vypadalo všechno docela jinak než z Darienského štítu. Ostrov neležel uprostřed jezera, ale mnohem blíže k východnímu pobřeží, na stejné straně jako Cesmíno-vý háj a Darien. Po celém pobřeží vybíhal do jezera jeden malý ostroh za druhým. Tu a tam spadala až ke kraji jezera louka, ale většinou byly břehy porostlé hustými lesy. Místy se mezi stromy objevilo stavení, ale nebylo jich mnoho, a nahoře nad lesy se zdvihaly stráně porostlé vřesem. Pluli už kolem druhého mysu za Darienem, a tu hlásil Roger, který držel hlídku, že vidí loď, a ukazoval ke břehu. V zátoce za mysem kotvilo podivné, temně modré plavidlo. Byla to dlouhá úzká loď s vysokou

kajutou a řadou zasklených oken v boku. Přid' měla klenutou jako starodávné koráby. Zád' však měla jak parolod'. Stěžen vidět nebylo, ale na místě, kde možná kdysi býval, měla teď loď před okny kajuty vlajkovou žerď. Nad zadní palubou měla nataženou plachtovinu a pod ní seděl na lehátku veliký tlustý muž a cosi psal. Loď byla připoutána k veliké boji.

„To je přece hausbót," řekl John.

„Co je to hausbót?" ptala se Titty.

„Obytný člun, loď, kde se bydlí jak v domě. Jeden takový měli ve Falmouthu a bydlili v něm celý rok."

„Bydlet tak celý rok na lodi!" zátoužila Zuzana.

„Já takhle jednou bydlet budu," řekl John. „A Roger taky. Tatínek přece bydlí taky na lodi."

„Ale to je něco jiného. Torpédoborec není obytný člun."

„A přece na něm táta bydlí."

„Ano, ale ne pořád na jednom místě. Takový haus-bót se z místa ani nehne. Taky se pamatuju na ten obytný člun ve Falmouthu," řekla Zuzana. „Bydlela na něm celá rodina a ráno si vždycky někdo zavesloval na břeh pro mléko.

Chodíval k nim řezník a pekař jako do nějakého domu. Vždycky přišli na břeh a volali: Hej, vy tam na lodi! a ta paní nebo ten pán zaveslovali ke břehu a nakoupili maso nebo chleba. Johne, podívej se, co děláš!"

Kapitán John, všecek zabraný do rozhovoru o hausbótu, zapomněl na kormidlování a malá bílá vlaječka s modrou vlaštovkou se už třepetala opačným směrem než plachta. Jak Zuzana vykřikla, spodní ráhno se už chystalo přesmeknout na druhou stranu, ale John hbitě strhl páku kormidla a v poslední chvíli zabránil otočení vratiplachty. Potom už pokukoval po hausbótu jen koutkem oka. Vál zrovna lehký větřík, takže i kdyby se plachta otočila, odnesla by to jen nějaká boule, ale kapitánu loď by nesloužilo moc ke cti, kdyby dával posádce tak špatný příklad.

První námořník Titty se vtěsnila na dno člunu mezi balíky se stany a pro jistotu držela košík s nádobím v rukou. Taktak že viděla přes pažení loďky.

„Ráda bych věděla," zamyslela se, „jestli má ten člověk z hausbótu s sebou rodinu."

„Je úplně sám," řekl Roger.

„Možná že ostatní vaří v kajutě."

„Je to asi vysloužilý pirát," hádala Titty.

V tu chvíli se rozlehlo nad vodou pronikavé zaskřehotání a na zábradlí kolem zádě člunu poskočil velký zelený pták, kterého si až dosud nevšimli.

„Je to pirát!" zvolal Roger. „Má papouška. Docela jako ten pirát z Pokladu na ostrově."

Než se stačili pořádně podívat, skryl se jim hausbót za dalším malým mysem. Možná že to bylo jejich štěstí, protože i kapitán John chtěl vidět papouška, a když se člověk dívá na dvě strany najednou, moc dobře zrovna nekormidluje.

„Za námi parolod'!" hlásil první důstojník.

Daleko za Vlaštovkou se u Darienského štítu objevil dlouhý parník, jaké pluly z jednoho konce jezera na druhý a cestou přistávaly u městečka, ležícího asi na míli nad Cesmínovým hájem, a na jedné nebo dvou dalších zastávkách. V průvodcích se to městečko jme-novalo docela jinak, ale posádka Vlaštovky je už dávno pojmenovala Rio Grande. Po zastávce v Riu pluly parníčky až na konec jezera a přistávaly jen občas, aby vysadily některého cestujícího na břeh nebo přibraly nového pasažéra. Parníky proplouvaly nedaleko ostro-va, ale v tomto místě pluly podél druhého břehu. Parník plachetníku rychle dohonil a brzy ji nechal za sebou. Jeho vlny narazily na malou Vlaštovku tak prud-ce, až se konvice, rendlíky a pánev na dně loďky rozrachotily, a Titty k sobě ještě pevněji přitiskla koš s nádobím. Ale za chvíli zbyla z parníku jen maličká skvrnka s chumáčkem bílého kouře za ostrovem.

Najednou se v dálce ozvalo hlasité zaburácení a rychle se stupňovalo. Za ostrovem nedaleko parníku se objevila bílá vodní tříšť. Řítil se sem motorový člun, mnohem rychlejší než parník, a také stokrát hlučnější. Přehnal se s řevem přes jezero, mihl se asi na sto yardů od Vlaštovky a brzy jí zmizel za zádí někde za Darienem. Tu a tam pluly nedaleko břehu rybářské loďky. Ale takové maličkosti se přece dají klidně opomenout, když o nich člověk nechce vědět, a tak se Vlaštovka plavila se svou posádkou stále na jih přes zcela pustý oceán, kam teď poprvé zavítal bílý člověk.

Blížili se už k ostrovu.

„Dívejte se po nějakém vhodném místě, kde by se dalo přistát," řekl kapitán John.

„A pozor na divochy!" ozvala se Titty. „Ještě neví-me, jestli je ostrov obydlený, a opatrnosti nikdy ne-zbývá."

„Zamířím mezi ostrov a břeh a pak to vezmu obra-tem ještě na druhou stranu, abychom si vybrali nejlepší místo," řekl kapitán John.

Ostrov byl zarostlý stromy a mezi nimi vynikala urostlá borovice, která se tyčila vysoko nad duby, lísky, buky a javory. Stála nedaleko severního cípu ostrova. Pod ní byl malý útes, který se příkrě svažoval do vody.

Ještě několik yardů od břehu bylo vidět kameny. Opravdu tu nebylo kde přistát.

„Pane první důstojníku," pravil kapitán John, „mu-síme se pozorně rozhlédnout."

„Rogere, jestli uvidíš pod vodou balvan, křič, co jen můžeš," řekl první důstojník.

John zakormidloval mezi ostrov a pevninu, ne však moc blízko k ostrovu, aby neztratil vítr. Ve chvílce už Vlaštovka klouzala po klidné hladině. Asi za třetinou východního pobřeží ostrova byla zátoka, docela malič-ká, s břehem pokrytým drobnými oblázky. Za ní se zřejmě skrývalo mezi stromy volné prostranství.

„To je krásné místo na tábořiště!" zvolala Zuzana.

„Dalo by se tu i dobře přistávat," řekl kapitán John. „Ale nesměl by vál vítr z téhle strany. Radši nejdřív obeplujeme ostrov, jestli nenajdeme něco lepšího."

„Pozor, kameny!" vykřikl Roger a ukázal na několik balvanů, které bylo taktak vidět pod hladinou. John zakormidloval kousek dál od břehu.

Ostrov měl břehy hodně příkré a skalnaté. Maličká zátoka byla zřejmě jediným místem, kde se dalo přistát. Čněly tu

samé skalnaté útesy jako Darienský štít, je-nomže mnohem nižší, porostlé vřesem a malými strom-ky. U jižního cípu ostrova se skály stále snižovaly, ale znenadání se zase vztyčily a vytvořily téměř holý kame-nitý mys. U tohoto jižního cípu jako by se ostrov roztržil do spousty drobných ostrůvků. John plul dále, až zabočil za poslední z nich, a pak začal přitahovat plachtu. Trhl kormidlem a zahrnul s Vlaštovkou kolem ostrova.

„Na druhém břehu se hodí jedině to první místo," řekla Zuzana.

„Budeme křížovat krátkými oblouky kolem břehu a pořádně si ho prohlédneme," rozhodl John. Přitáhl plachtu ještě těsněji a natočil Vlaštovku více po větru.

Tak s ní plul asi na čtyřicet yardů od ostrova širokým obloukem po pravém lodním boku. Pak zavolal: „Po-zor, obrat!"

Zuzana rychle sehnula hlavu. Titty seděla na dně loďky, takže byla dost nízko, ale raději se také sklonila. Rogera nemohlo ráhno uhodit, protože seděl před stěžněm.

John otočil kormidlem a Vlaštovka vyrazila proti vět-ru. Ráhno s hnědou plachtou se přehouplo na druhou stranu, plachta se znovu vzvedla, jak loďka vyplula v dalším oblouku, a Vlaštovka se rychle rozehnala k zá-padnímu břehu. Nebylo před ním vidět žádné balvany, ostrov tu spadl do vody příkře jako stěna.

„Rogere, jak uvidíš dno, zakřič!" volal první dů-stojník.

„Rozkaz, pane!" odvětil Roger a co nejupřeněji se díval do zelených hloubek.

„Měli jsme s sebou vzít olovnici na měření hloubky," vzpomněla si Zuzana.

„Tady by nám moc platná nebyla," řekl John.

Pluli dál a dál, až byli na pět yardů od břehu, ale voda pod nimi byla stále ještě temná. Dále se John už neodvážil.

„Pozor, obrat!" zvolal.

Teprve když se už těsně před skalní stěnou otáčeli, vykřikl Roger: „Vidím dno!" Bylo tedy jasné, že na této straně vystupuje ostrov příkře z vodní hlubiny.

Zuzana rychle sklonila hlavu a Titty také, i když to nebylo ani nutné. Malá Vlaštovka se hbitě otočila a na-mířila si to dalším obloukem přes jezero. Nedopluli daleko a už John zase vykřikl: „Pozor, obrat!" a Vlaštov-ka klouzala zpátky k ostrovu. A tak pluli tam a zpět, a pokaždé se dostali podél břehu ostrova o kousek dále na sever.

Celý ten západní břeh byl stejný - jediná příkra skalnatá stěna, spadající do hluboké vody, a v ní ani zátočina, kde by se dalo přistát.

„To místo na druhé straně je opravdu jediné," řekla Zuzana.

„Přístav to valný není," mnil kapitán John, „ale když nemáme na vybranou, musíme se s ním spokojit. Aspoň tam můžeme vytáhnout loďku na břeh."

Dalším obloukem zamířil John s Vlaštovkou dále na jezero, a když už byl za severním cípem ostrova, napo-sledy ji otočil. Obeplul ze severní strany ostrov, a jak-míle za sebou zanechal všechna skaliska, zvolal: „Stočit vraciplachtu!"

Zuzana stáhla co nejrychleji plachtu. John trhl pá-kou kormidla nahoru. Vlaštovka se ještě jednou otočila k jihu, spodní ráhno jim přelétlo nad hlavami, a zase pluli dolů podél východního pobřeží. Když se blížili k známé zátočince, vykřikl John:

„Připravit se k svinutí plachty! Spouštět!"

První důstojník Zuzana už byla připravena. Povolova-la lano, ale nepouštěla je z ruky. Plachta klesala.

„Chytni ráhno, Rogere!" zvolala a Roger její rozkaz rychle splnil.

Zuzana sundala ráhno z jezdecké na stěžni a spolu s Rogerem ráhno i s plachtou spustili. V tu chvíli se Titty i s košíkem nádobí dočista ztratila pod záhyby plachtoviny. Všechno se to udalo mnohem rychleji, než se vůbec dá vypovědět, a Vlaštovka byla ještě tak rozlét-nutá, že i bez plachty doplula ke břehu.

„Dávej pozor, Rogere!" řekla Zuzana a starostlivě se zadívala před příd'.

„Skála po pravoboku!" vykřikla.

John nepatrně posunul páku kormidla.

Vlaštovka klouzala dál a dál po klidné hladině.

„Tak, a to by bylo," řekla Zuzana a přelezla si zpátky přes Titty, která právě vystrčila hlavu zpod plachtoviny. A to už špička Vlaštovky spočinula s le-hounkým zašramocením a ťuknutím na oblázkovém břehu. Sotva se dotkla loďka země, popadl Roger poutačí lano a honem vyskočil na břeh.

Kapitola IV

SKRYTÝ PŘÍSTAV

Za Rogerem vyskočila na břeh Zuzana. Pak Titty s košem nádobí. John zůstal na Vlaštovce a podával zásoby. Nejdříve přišly na řadu věci na vaření, nalože-né jen tak, kam se dalo. Potom následovaly oba stany, zabalené do podlahových dílců, pak plechovky od su-charů a potom těžká plechová krabice s knihami, baro-metrem a jinými věcmi, na které nesměla přijít voda. Loďku to pěkně nadlehčilo a první důstojník Zuzana s prvním námořníkem Titty ji povytáhly ještě o kousek a teď se jim velké vaky snadněji vykládaly na břeh.

„A nyní se, pane první důstojníku, vydáme na ob-hlídku ostrova," pravil kapitán John.

„Nejdříve musíme najít místo na táboření," řekla Zuzana.

„Aby na ně nebylo odnikud vidět," připomínala Titty.

„Potřebujeme pěknou planinku s několika stromy, na které by se daly uvázat stany," řekl John.

„A dobré místo na ohniště," řekla Zuzana.

„Myslíte, že bychom tu ty věci měli nechat?" uvažova-la Titty. „Co kdyby najednou přišel příliv a přivalily by se vysoké vlny, které by všechno smetly?"

„Takové neprijdou," řekl John. „To by zalily celý ostrov."

„A kde je plavčík?" vzpomněl si první důstojník. Plavčík Roger se už vydal na výzkumy a zrovna na ně volal odněkud

zblízka za křovím.

„Někdo tu už rozdělával oheň!"

Ostatní se k němu hned rozběhli ze břehu. Mezi přístavištěm a cípem ostrova, kde stála vysoká borovi-ce, bylo okrouhlé otevřené prostranství porostlé me-chem. Kolem dokola byly stromy a uprostřed kulaté místo, kde byl odhrnutý drn. Nad ním stál Roger a prohlížel si pěkný kruh z kamení. Bylo to ohniště se zbytky starého popela. Po obou stranách kruhu byly do země zaraženy dvě silné vidlicovitě rozvětvené hole, upevněné dole těžkými kameny, a přes ohniště byla ve vidlicích položena další hůl, takže se nad ohniště dala zavěsit konvice. Vedle ohniště ležela pěkně urovnaná hromádka suchých větví. Někdo si tu rozdělával oheň a minil se semzřejmě vrátit.

„Domorodci," napadlo Titty.

„Co jestli tu ještě jsou?" řekl Roger.

„Pojďme," velel kapitán John. „Prohledáme celý ostrov."

Na ostrově toho opravdu nebylo moc k prozkoumání. Posádce Vlastovky netrvalo dlouho, aby se přesvědčila, že tu sice už někdo byl, ale teď jsou tu docela sami. Zašli až k zadnímu cípu ostrova a z nejvyššího vrchol-ku, na němž stál velký strom, se rozhlíželi po jezeře. Potom se vydali do jižních končin, ale tam to bylo samá skála a nízká zakrslá křoviska, která tam rostla tak hustě na sobě, že se jimi ani prodrat nemohli. Byly tu i stromy, ne však tak vysoké jako na severním cípu ostrova. Ale po lidech ani památky a nikde místočka, kde by se dal bezpečně zapálit oheň. Posádka Vlastovky se vrátila k ohništi.

„Že si ti domorodci ale vybrali nejlepší místo!" řekla Zuzana uznale. „A ohniště je taky moc pěkné."

„Teď už na ostrově domorodci nejsou," řekl Roger.

„Třeba je pozabíjeli a snědli jiní domorodci," uvažovala Titty.

„Ať už je to jak chce, tohle je nejlepší místo na tábořiště," řekl John. „Rovnou tu postavíme stany."

A tak se dali do stavby tábora. Z přístaviště přinesli role se stany a rozbalili je. Vybrali si čtyři stromy vedle ohniště, které byly nejbliž borovice. „Ten pahorek bude pěkně chránit stany od severu," řekl John. Pak se vyšplhal asi dva yardy po kmeni a uvázal jeden konec šňůry od stanu. Zuzana držela druhý a John vylezl na další strom a uvázal jej asi ve stejné výšce. Uprostřed se ovšem šňůra prohýbala, takže stan byl vysoký asi jen půldruhá yardu. Ale napnout se nesměla, protože až přijde ráno rosa, šňůra se stejně srazí. Teď z ní visel stan po obou stranách jako vyprané prádlo. Ještě mu museli nacpat kapsy kamením. A jak dali do kapes na dolním okraji stanových postranic pár kamenů, hned držely stěny pěkně od sebe. Aby stan opravdu stál rovně, nanosili spoustu kamení ze břehu a ještě ho dost posbírali pod stromy, až v kapsách po obou stranách i vzadu byla souvislá řada kamenů a stěny se pěkně napjaly.

„Ještě že nám maminka udělala stany s těmi kapsa-mi," řekla Zuzana. „Je tu hned pod zemí skála a kolíky by se do ní vůbec nedaly zarazit."

Pak už jen zbývalo přinést do stanu podlahový dílec a rozprostřít jej a všichni se nahnuli dovnitř.

„Výborně," řekla Zuzana. „Zevnitř je vidět rovnou na ohniště."

Stejně postavili i druhý stan a pak přinesli z pobřeží další zásoby. První důstojník Zuzana začala přemýšlet, co přichystat k obědu. Prvního námovníka Titty a plav-číka poslali pro dříví. Všude pod stromy ležela spousta suchých větévek. Nikomu se jaksi nechtělo načínat úpravnou hromádku dřeva po cizích lidech, kteří tu posledně vařili na ohništi. A vlastně to ani nebylo zapotřebí. Za chvíličku plápolal uprostřed zčernalých kamenů oheň. Zuzana našla na břehu nedaleko přístaviště místočko, kde se člověk mohl postavit na dva kameny a nabrat plnou konvici čisté vody. Vrátila se s konvicí a pověsila ji na příčnou větev nad ohněm.

„Všechno je to tu bezvadné," řekl kapitán John, „až na to přístaviště. Z pevniny je ho odevšud vidět a hrozí mu vítr od východu. Poohlédneme se po něčem lepším."

„Nic lepšího tu není," řekla Zuzana. „Obepnutí jsme přece ostrov kolem dokola."

„Ale stejně se ještě podívám," trval na svém John.

„Vždyť jsme to tu prošli křížem krážem," n.ímitla Zuzana.

„Ale nedošli jsme až na konec."

„Tam je to přece samá skála."

„Stejně se tam zajdu podívat," řekl kapitán John. Zanechal prvního důstojníka s posádkou nad vařením a vydal se na jižní cíp ostrova.

Věděl, že na severním ani na západním břehu nena-jde kousek místa, které by se hodilo za přístav, protože skála tu spadá do vody jako kamenná stěna. Na vý-chodní straně to vypadalo skoro stejně, o něco lepší bylo jen jejich přístaviště. Ale měl slaboučkou naději, že třeba najde místo, které hledá, dole na jižním konci, kde se ostrov rozpadá na drobné ostrůvky a z vody vyčnívají holá skaliska, z nichž některá sahají tak dale-ko do jezera, že se k nim raději nechtěl přiblížit, když pluli kolem s Vlastovkou.

Dal se nejschůdnější cestou mezi keři a nízkými stromky. Skoro se mu zdálo, jako by tudy už nějakí lidé šli před ním. A zamířil rovnou k tomu, co hledal. Krok nebo dva, a byl by to místo zahlédl, když poprvé prozkoumávali ostrov. Ale bylo tak dobře ukryté, že si ho tehdy nevšiml a vrátil se s nepořízenou. Byl to uzounký proužek pobřeží, který se vinul kolem zátočin-

ky na samém konci ostrova. Nad ním visela hustá křoviska lísky a skrývala je před každým, kdo se tím houštím doslova neprodral. Za ním vybíhal téměř na deset yardů do vody jihozápadní cíp ostrova, úzké, asi dva yardy vysoké skalisko, které se zprvu zvyšovalo a pak zase postupně klesalo. I z jihovýchodu chránily pobřeží skály. Jedna, ta největší, patřila ještě k ostrovu a za ní se táhl řetěz drobných skalisek. Nebylo divu, že měli dojem, jako by to tu bylo samá skála.

„Jen jestli to není nějaká kaluž, do které se s loďkou nedá ani vplout," řekl si John.

Vyšplhal se na vrcholek vysoké skály. Nahoře na skále rostl vřes a John se jím proplazil až ke kraji a prohlížel si malou zátočinu pod sebou. Vzadu v záto-ce bylo vidět pod vodou vysoké balvany, ale z téhle strany se zdála čistá. Voda tu

byla úplně klidná, proto-že před větrem, který vál stále ještě od severovýchodu, chránil zátoku ostrov. S loďkou by se sem zřejmě dostali z jezera úzkým průlivem mezi skalisky, ale pod vodou mohou být samozřejmě menší kameny, které není vidět. John slezl dolů a rozběhl se do tábora.

„Už jsem našel to pravé místo," křičel. „Aspoň si myslím, že jsem ho našel."

„Cože jsi našel?" ptala se Zuzana.

„Opravdový přístav pro Vlaštovku. Ale ještě to nevím jistě. Musím tam s ní zajet, abych se přesvědčil, jestli se tam dá proplout. Pojedete se mnou?"

„Nemohu přece nechat vaření," namítala Zuzana.

„Ale někoho z posádky bych s sebou potřeboval," řekl John. „Můžeš postrádat prvního námovníka?"

„Tak jdi, Titty," svolil první důstojník.

„Já chci taky," hlásil se Roger.

„Stačí jeden," odmítl ho John. „Ale jestli se dostane-me s Vlaštovkou dovnitř, zahvízdáme. Nepůjčil byste mi svou pišťalku, pane první důstojníku?"

Zuzana mu podala pišťalku a John s Titty se rozběhli k přístavu a odpoutali Vlaštovku.

„Zavesluji tam," řekl John. „Plachtu vztyčovat ne-budeme, stejně bychom ji museli zase hned spustit."

John vesloval a Titty seděla na zádi. Vlaštovka měla hluboký kýl a velkou zátěž, a proto se s ní tak dobře plachtilo, ale veslovalo špatně. Za chvíli dorazili na konec ostrova a John zabočil až k nejzazší skále.

„A teď se pokusíme proplout dovnitř," řekl. „Já budu pádlovat jedním veslem na zádi a ty přelez na před a připrav si druhé, abys loďku rychle odrazila, kdyby tu byly pod vodou balvany."

„Radši bych si sedla před stěžen jako Roger," řekla Titty.

„Tak dobrá, jestli se tam vejdeš."

Na zádi Vlaštovky byl v příčném trámku oblouček, jako když se nakousne chleba s máslem. Vešlo se do něho pohodlně jedno veslo a tím veslem se dala loďka pohánět, když se jím obratně pohybovalo ze strany na stranu a vytáčelo se sem a tam, aby vždycky dobře zabralo do vody. Málokdo umí pádlovat jedním veslem z lodní zádě, ale když se to člověk naučí, není na tom nic těžkého a Johna to už dávno naučil tatínek ve falmouthském přístavu. Vádí při tom jen, že před lodí se trochu vychyluje ze strany na stranu.

Kapitán John vysadil kormidlo a položil je na dno loďky. Pak začal pádlovat na zádi, mířounce, jen tak, aby Vlaštovka pomalinku proplula do uličky mezi skala-mi. Titty byla zatím s druhým veslem připravena na předí.

„Po obou stranách jsou pod vodou balvany," hlá-sila.

„Kdyby byl některý rovnou pod námi, zavolej," řekl John. „Ať ještě na nějaký zbytečně nenarazíme."

Pádloval dále. Vlaštovka zvolna proploovala mezi

balvany, které ležely přímo pod hladinou. Kromě těch-to kamenů, jen taktak pokrytých vodou, vyčnívala nad hladinu stále vyšší a vyšší skaliska. Pak se tu tyčily vysoké skály, které bránily rozhledu na východní část jezera, a dlouhý skalnatý mys, vybíhající z ostrova, který zakrýval část západní. Bylo to skoro, jak když se člověk octne mezi dvěma hradbami. John měl dobře na paměti, co viděl, když vyšplhal na vysokou skálu nad zálivem, a držel se proto s Vlaštovkou co nejbližší východ-ní stěny, a Titty dávala pozor, a když se jí zdálo, že některý balvan je moc blízko, odrážela loďku veslem. Kdyby veslovali jen tak obyčejně, naráželi by vesly na skály po obou stranách. A hlavně měla plující Vlaštovka pod kýlem pořád ještě krásně hlubokou vodu.

Konečně doplul až pod zelené stromy a Vlaštovka šťastně dorazila do klidné tůňky a najela předí na břeh maličké zátoky, chráněné stromy a skalnatými stě-nami.

„To je ale krásné místo!" zvolala Titty. „Určitě se na tomhle ostrově před staletími někdo skrýval a měl tu svoji loď."

„Je to dokonalý přístav," liboval si John. „Nezapís-káme na ostatní?"

Hvízdl co nejhlasitěji na pišťalku. Vesla pořádně uložil a s poutacím lanem vylezl na břeh. Titty už byla také na břehu a prodírala se lískovým křovím naproti ostatním. Ti tu byli, než bys řekl švec.

„Tak co," oslovil je kapitán John, „co říkáte tomuhle místu, hodí se za přístav?"

„Jak to, že jsme ho neviděli, když jsme pluli kolem?" divila se Zuzana.

„Protože tu vybíhají daleko skály."

„Tady Vlaštovku nikdo nenajde," libovala si Zuzana.

„A kdyby nás přemohli nepřátelé, klidně se sem

můžeme uchýlit," uvažovala Titty. „Není sem odnikud vidět, ani z ostrova. Je to snad nejlepší přístav, jaký kdy někdo měl."

„Lano můžeme uvázat tady k tomu pařezu," řekl kapitán John. „A pak ho táhnout od zádi k tomuhle keři na skále. Potom už klidně můžeme Vlaštovku ne-chat, ať si plave. Je to daleko lepší, než vytahovat ji napůl z vody."

„Mohu ji upoutat?" ptal se Roger.

John mu podal poutačí lano.

„Nač jsi udělal na stromě kříž?" zeptal se Roger.

„Jaký kříž?" zarazil se John.

„Tenhle."

Skoro až nahoře na pařezu, který byl něco přes yard vysoký, byl na straně směrem k vodě namalován bílý kříž. Musel tu už být dlouho, byl celý vybledlý a John a Titty si ho ani nevšimli. Dívali se víc po skalách než po stromech.

„Zase domorodci," povzddechla si Titty smutně. „To znamená, že o přístavu ještě někdo ví."

„Nejspiš ti lidé, co udělali ohniště," řekla Zuzana.

V tu chvíli si první důstojník Zuzana uvědomila, že je také kuchařem.

„Voda se mi už jistě vaří," chytila se za hlavu. „A nejspíš mi přetéká do ohně. A než jste zapískali, měla jsem už vajíčka

skoro hotová."

Utíkala zpátky do tábora.

Ostatní stáhli Vlaštovku zase na vodu. Kapitán John jí uvázal jeden konec volného lana k zádi a první námořník Titty vylezla s druhým koncem na skálu. Roger držel poutačí lano. Pak vystoupil na břeh John. Titty přitáhla lano, uvázané na zádi, a omotala je kolem jasanového keře, který vyrůstal na skále. Roger a John přivázali poutačí lano k pařezu s bílým křížem a Vlaštovka si klidně ležela uprostřed maličkého přístavu v necelém yardu mléčné vody, připoutána zepředu i ze zadu a chráněna ze všech stran.

Kapitán John se hrdě zadíval na svou loď.

„Myslím, že nikde na světě není lepší přístav," řekl.

„Jen kdyby o něm nikdo nevěděl," vzdychla si Titty. Pak se rozběhli do tábora.

Tábořiště už začalo vypadat jako opravdový tábor. Stály tu dva stany upevněné mezi dva a dva stromy. Jeden byl pro prvního důstojníka a prvního námořníka. V druhém měl spát kapitán a plavčík. Na otevřeném prostranství pod stromy vesele plápolal oheň. Voda se už vařila a konvice, z které se kouřilo, stála teď na zemi. Zuzana rozpouštěla na pánvi velký kus másla. V misce vedle sebe měla šest syrových vajec. Rozbílěla vajíčka o okraj hrníčku a nalévala je do misky. Prázdné skořápky praskaly v ohni. Na zemi stály v řadě čtyři hrnky.

„Dneska nebudou žádné talíře," oznamovala Zuza-na. „Budeme jíst z jedné mísy."

„To přece není mísa, ale pánev," namítal Roger.

„To je jedno, prostě z ní budeme jíst. Vajíčka se na talíře hrozně lepí."

Nato nalila Zuzana syrová vajíčka na prskající más-lo, zatřepala nad nimi pepřenkou, přidala spoustu soli a důkladně tím vším zamíchala.

„Už začínají houstnout," řekla Titty, která ji bedlivě pozorovala. „Až se začnou dělat chumáčky, musíš je odškrabovat od dna pánve. Viděla jsem, jak to dělá paní Jacksonová."

„Už houstnou," řekla Zuzana. „Pojď je odškrabovat."

Pak položila pánev na zem a dala každému lžici. Kapitán, první důstojník a posádka Vlaštovky se usadili na bobek kolem pánve, a jak míchaná vajíčka, která byla tuze horká, jen trochu vystydlá, pustili se do jídla.

První důstojník Zuzana už měla k vajíčkům nakrájené a namazané čtyři pořádné krajíce chleba. Pak nalila čtyři hrníčky čaje a dolila je mlékem z láhve.

„Na dnešek vám zbyde v láhvi ještě dost mléka," řekla jim ráno maminka, „ale zítra budeme muset sehnat mléko na nějakém statku, kam byste měli blíž než do Cesmínového háje." Čekal je ještě rýžový ná-kyp, který přivezli docela nahoře na všech ostatních věcech v jedné z plechovek od sucharů. Do něho se pustili společně jako do vajíček. Pak měli čtyři velké řezy makového koláče a nakonec dostali každý po jablku.

Kapitola V

PRVNÍ NOC NA OSTROVĚ

Když dojedli vajíčka, rýžový ná-kyp, černý chléb s más-lem, makový koláč a jablka, dal se první důstojník s prvním námořníkem do mytí nádobí. Museli umýt lžice, vydrhnout pánev a vypláchnout v jezeře hrníčky a ná-kypovou mísu. Kapitán s plavčíkem si vzali daleko-hled a našli si pěkné místo na kopečku nad táborem, kde si mohli lehnout do skalní rozsedliny a vyhlížet mezi trsy vřesu a nikdo je neviděl. Kousek nad nimi se tyčila vysoká borovice, kterou vždycky vídali z Darien-ského štítu.

Kapitán John si lehl na záda do vřesu a zadíval se nahoru na strom.

„Správně bychom měli mít na tomhle stromě vlajko-vou žerd'."

„A proč?" ptal se Roger.

„Abychom mohli vztyčit vlajku, kdybychom chtěli dát nějaké znamení. Co když tu třeba Zuzana s Titty zůstanou samy a my budeme někde na rybách..."

„Ale vždyť jsme si zapomněli rybářské pruty," namí-tal Roger.

„Ty si přivezeme zítra," nedal se vyvést John z míry. „Ale co kdybychom byli opravdu někde na rybách a najednou se sem vrátili ti domorodci, co si tu udělali ohniště? Jak bychom viděli vztyčenou vlajku, hned by nám bylo jasné, že se něco děje, a přijeli bychom Zuzaně a Titty na pomoc. A byl by to taky skvělý maják. Kdyby se někdo z nás vracel za tmy, zavěsili by ostatní svítilnu na strom a udělali tak ze stromu maják. To bychom našli ostrov, i kdyby byla tma jako v pytli."

„Ale Zuzana na strom nevyleze a Titty a já taky ne. Vždyť dole nejsou žádné větve."

Jako většina borovic neměl ani tento strom asi do šesti yardů jedinou větev.

„Kdyby se mi povedlo vylézt až k první větvi, mohl bych přes ni přehodit provaz, aby oba konce sahaly až na zem. Pak by už nemusel na strom nikdo lézt. Přivázat svítilnu na provaz a vytáhnout ji umí každý. Provaz by byl uvázaný za jeden konec nahoře na svítilně a za druhý zespoda, takže by se svítilna dala báječně vytahovat a stahovat a nehoupala by se."

„A budeme mít dost provazu?" zeptal se Roger.

„Žádný dost tenký provaz nemáme. Kotevní lano je moc silné a provaz, který jsme si vzali s sebou, zase není dost dlouhý. Zítra budu muset sehnat nějaký tenčí provázek. Ještě štěstí, že zrovna než jsme jeli, jsem měl narozeniny. Za pět šilinků nakoupíme provazu až dost."

Z tábora k nim přiběhl první důstojník s prvním námořníkem a lehli si také do vřesu.

„Všechno je připraveno na noc," hlásila Zuzana, „až na postele, ale ty nemůžeme ustlat, dokud nepřiveze domorodec slavníky."

Najednou Titty vyskočila. „Pluže sem lod'ka!" volala. „Rogere, musíš být ospalý, jinak bys ji určitě viděl."

„Já nejsem vůbec ospalý," bránil se Roger. „Prostě jsem se nedíval. Člověk přece může být docela vzhůru a něco nevidět, když se nedívá."

Kapitán John se posadil a přiložil k očím daleko-hled.

„Je to domorodec," řekl. „A jede s ním ma-minka."

„Prosím tě, půjč mi dalekohled," naléhala Titty. John jí dalekohled podal a Titty se zadívala na jezero.

„Maminka je taky domorodec," řekla po krátkém zahloubání.

„Půjčete mi to taky," hlásil se Roger. Přiložil si dalekohled k oku a zadíval se jím k loďce.

„Já vůbec nic nevidím," řekl. „Všechno je černé."

„Vždyť máš přes kukátko záklopku," řekla Titty, která se v dalekohledech vyznala výborně. „Otoč ji a dalekohled se zase odklopí."

„Už je vidím," volal Roger.

Domorodec, pan Jackson ze statku na Cesmínovém háji, vesloval dlouhými, pevnými tempy. Zdálky vypa-dala loďka jako nějaký vodní pavouk. Ale dalekohle-dem se člun snadno rozeznal a bylo vidět i slavníky a maminku na zádi.

Člun se přibližoval a Roger s Titty si půjčovali dalekohled. Kapitán a první důstojník se běželi pře-svědčit, jestli je všechno v pořádku, aby mohli předvést tábor návštěvě. Kapitán si postavil k zadní stěně stanu velkou plechovou krabici. Vyndal z ní malý tlakoměr a pověsil jej za háček vepředu na plechovku. Jinak nebylo ve stanu nic jiného, takže to tu vypadalo oprav-du velice uspořádaně. Zato Titty a Zuzana se zařídily ve svém stanu mnohem domácněji.

Uprostřed měly dvě plechovky s potravinami, na kterých se dalo sedět. Potom rozprostřely po obou stranách, kam měla přijít lůžka, pokrývky a nahoře je přehrnuly. Věci na vaření pěkně urovnaly do jednoho rohu hned na kraji stanu. Venku, na šňůře, na které byl stan zavěšen, se sušily ručníky. Kapitán John nahlédl dovnitř, rychle se vrátil do svého stanu a upravil stejně svou a Rogerovu při-krývku. Ve stanu to hned vypadalo, jako by v něm už bydleli, a nedá pak přece žádnou práci podstrčit pod

pokrývky slavníky, až je pan Jackson přiveze. První důstojník Zuzana přiložila pár větviček na ohýnek, aby se vesele rozhořel. A pak se vrátili k ostatním.

„Domorodci tu budou co nevidět," hlásila Titty. „Ukážeme jim přístav?"

„Radši ne," řekl kapitán John. „S domorodci si člověk nemůže být nikdy jistý, i když jsou sebestřelší. Necháme Vlaštovku schovanou. Něco jiného by bylo, kdyby přijela jenom maminka."

„A kromě toho," dodala Zuzana, „vezou slam-níky a přístaviště je blíž. Určitě se nám slavníky budou nosit mnohem lip, než kdybychom se s nimi

museli tahat houštím až z dolního konce ostrova."

Celá posádka Vlaštovky vyskočila a ukazovala k vý-chodu. Maminka, vlastně domorodá žena na zádi člu-nu, ukázala k východnímu břehu mezi ostrov a pevni-nu, aby jim naznačila, že rozumí. Řekla něco domorod-ci, ten se ohlédl, zabral doleva a obrátil loďku.

Člun zatáčel kolem předního cípu ostrova. Roger už utíkal k přístavišti. Ostatní Vlaštovky mu běžely v pa-tách, a když domorodec přirazil se člunem, stálo už celé osazenstvo ostrova na břehu a pomáhalo mu vytahovat loďku.

„Ale co jste provedli s lodí?" ptala se maminka. „Kde je Vlaštovka?"

„Alavala kalakula kukla kuala kula," řekla Titty. „To znamená, že ti to nemůžeme za nic na světě říct, protože patříš k domorodcům..., i když samozřejmě k dobrým domorodcům."

„Buroboro žimžomžim," odpověděla maminka. „To znamená, že je mi jedno, kde loď máte, jen když se jí nic nestalo."

„Je na skvělém místě," řekl kapitán John.

„Neměla bych vám tlumočit?" zeptala se Titty jemně.

„Děkuji, pochytila jsem už pár anglických slov a snad se s vámi nějak domluvim," odpověděla mamin-ka, vlastně domorodá žena.

„Když umíte anglicky, tak to snad ani nebude nut-né," řekl John.

„Glo, glo," odpověděla domorodá žena. „To zname-ná - tak dobře. Ale teď doufám, že pustíte domorodce do tábora, abychom vám mohli pomoci se slavníky."

Pan Jackson, hospodář z Cesmínového háje, vyndal už všechny čtyři slavníky z loďky. Byl to silný a statný domorodec, zvedl tři slavníky naráz a hodil si je na záda. John a Zuzana nesli čtvrtý. Roger se chytil domorodé ženy za ruku a Titty je vedla ke stanům.

„Máte tu opravdu krásný tábor," chválila je domo-rodá žena.

„Že ano?" řekla Zuzana. „Nechtěli byste zajít do stanu?"

Domorodá žena se shýbla a vešla do stanu. Pan Jackson hodil slavníky na zem.

„Pojď, Rogere," šeptal John, „uklidíme si, než přijde k nám."

John uchopil jeden konec slavníku, Roger mu pomá-hal a spojenými silami donesli první a potom i druhý slavník do stanu. Položili každý po jedné straně, tlouk-li do nich a setřásali je, až byly rovné, a pak přes ně přehodili složené příkrývky. Pak si oba lehli, každý na svoje lůžko.

Zuzana a domorodá žena zatím stály v druhém stanu. Pan Jackson se vrátil k loďce.

Za chvíli vstřčila domorodá žena hlavu do kapitá-nova stanu.

„Zařídili jste si to tu docela pohodlně," řekla, „ale co budete dělat, až se setmí?"

„Měli jsme si vzít dvě lampy," řekl John. „Ale nevzpomněl jsem na ně. Máme tu jen velkou svítlnu pro celý tábor."

„Přinesla jsem vám dvě svíčkové lampičky, do kaž-dého stanu jednu, jestli mi slíbíte, že s nimi budete opatrně zacházet a nepodpálíte stany. Kde máte petro-lej do velké lampy?"

„Hned za stanem," řekl John.

„Měli byste ho mít na nějakém bezpečném místě, kus dál od tábora a od ohně."

Vtom se od člunu vrátil statný domorodec, pan Jackson.

„Tak teď hajdy ven," řekla domorodá žena. „Nemohu se tu dlouho zdržet, protože pan Jackson se musí vrátit na statek. Ale musíme si ještě domluvit několik věcí. Nejdříve, jak to bude s mlékem. Na ostrově nemá-te krávy a budete muset dojíždět pro mléko na pevninu. Dohodla jsem se na protějším statku u Dixonů, že vám budou každé ráno nechávat litr. Když budete chtít večer další, paní Dixonová vám ho ráda přenechá. Ale každé ráno si tam musíte zajet s loďkou a mléko si odvézt. Přistávají tamhle u toho velkého dubu. Děkuji vám, pane Jacksone."

Statný domorodec položil na zem velký koš. Byla v něm bandaska na mléko a spousta jiných věcí. Domo-rodá žena je začala vyndávat, jako by vytahovala dárky z punčochy.

„Tady máte bandasku," řekla, „a ať máte mléko přes den co nejvíc v chladu. Nenechávejte je na slunci a nezapomeňte pořádně bandasku vymýt, než s ní zase pojedete na statek pro mléko. A na zítra jsem vám přivezla zapečené maso, které vám udělala paní Jacksonová. Konzervované maso se vám brzy přejí."

„Ale to jedí přece všichni námořníci," namítala Titty.

„Dobře," řekla domorodá žena. „Ale být na vašem místě, otvírala bych masové konzervy, jen když bych neměla nic jiného, co by se dalo jíst za studena. Mimo-chodem, hlavní kuchař je Zuzana, že?"

„Ano," odpověděl kapitán John.

„Tak tedy předám zásoby jí. Tady je zapečené maso. Pak jsem vám přivezla k snídani krabici vložek. Zuzana bude mít už tak dost práce, než aby se ještě ráno vařila s ovesnou kaší."

„Ale mě vaření baví," ozvala se Zuzana.

„Jestli chceš, aby se ti nezprotivilo," řekla jí domoro-dá žena, „dej na mou radu, a ostatní ať myjí nádobí."

Pan Jackson přišel již poněkolkáté od člunu a nesl velký pytel.

„Paní Jacksonová byla tak hodná a dovolila nám, abyste si sem vzali svoje polštáře," řekla domorodá žena. „Vím, že byste se bez nich také obešli, ale na polštáři se spí mnohem líp. Vsadím se, že Kryštof Kolumbus si s sebou brávil také polštář."

Vyndali polštáře a odnesli dva a dva do každého stanu.

„Viděla jsi toho piráta s papouškem?" ptala se Titty, když si uložila polštář do stanu.

„Jakého piráta?" podivila se domorodá žena.

„Toho na hausbótu. My ho viděli. A jeho papouška taky."

Pan Jackson se rozesmál. „Tak vy mu říkáte pirát? Nu, to mu teda sedí."

„Hausbót jsem viděla," řekla domorodá žena.

„Patří panu Turnerovi," vysvětloval statný domo-rodec. „Pan Turner v něm většinou bydlí přes celé léto. Ale letos k němu nikdo nesmí. Loni u něho byly pečené vařené ty Blackettovic žaby, jeho neteře z dru-hého břehu jezera. Ale ani s těmi nechce letos nic mít. Tohle léto je pan Turner pořád sám. Nikdo neví, co na té lodi dělá, ale povídá se, že tam má věci za celé jmění."

„To bude jeho poklad," řekla Titty. „Já věděla, že je to vysloužilý pirát. Je jasné, že k sobě nemůže nikoho pustit."

„Vicky se po mně bude shánět, takže tu nemůžu zůstat," řekla domorodá žena. „A jistě o domorodce ani moc nestojíte. Už se začíná stmívat, a být vámi, šla bych dnes brzy spát, protože ráno vás vytáhne z postele sluníčko."

„Mockrát ti děkujeme, že jsi nám dovezla ty věci," řekla Zuzana.

„Hlavně lampičky," dodala Titty.

„Glo, glo, gloglo," řekla domorodá žena a už vykro-čila dolů k přístavišti. „Ne, děkuji, čaj si nevezmu. Vy jste už pili a je skoro večer. Ach ano," dodala. „Ještě jsem zapomněla na jednu věc." Zašla do kapitánova stanu a za chvíli se s úsměvem vrátila. Když se potom vraceli dolů ke člunu, řekla Johnovi: „Nebudu vás tady často zdržovat..."

„Ale vždyť my tě, mami, rádi vidíme."

„Stejně sem moc často jezdit nebudu. Ale chci na vás, abyste mi jednou za dva tři dny, nebo chcete-li častěji, dávali vědět, že je všechno v pořádku. Budete přece potřebovat zásoby a my domorodci vám vždycky můžeme něco poskytnout. Tak vidíte, že se tu a tam zastavíte v Cesmínovém háji?"

„Jestliže chceš, tak přijedu zítra," navrhl John.

„Ano, ráda bych věděla, jak jste strávili první noc."

„Co jsi dělala u mne ve stanu?" ptal se John.

„Uvidíš, až se vrátíš."

Domorodá žena si nastoupila do člunu, přešla na zád' a posadila se. Statný domorodec pan Jackson odstrčil velký člun, a jak loď klouzala do vody, rychle si na ni klekl. Ve chvílce byl už u vesel a vyrazil do večerní tmy.

„Sbohem, sbohem, sbohem, maminko!" volala po-sádka Vlaštovky. „Sbohem, pane Jacksone!"

„Dobrou noc," volal pan Jackson.

„Drol, drol," řekla domorodá žena, „to znamená dobrou noc a hezky se vyspíte."

„Drol, drol, droidrol," volali ostrované.

Rozběhli se až na cíp ostrova, na Pozorovatelnu pod vysokou borovicí, a mávali za loďkou s domorodci, jak mizela v šeru. Ještě dlouho po tom, kdy člun už nebylo vidět, zahlédli tu a tam bílé záblesky, jak se vesla zvedala z vody, a když už nebylo vidět vůbec nic, slyšeli alespoň šplíchání vesel.

„Měli bychom si jít raději lehnout, než se setmí," řekl první důstojník.

„Za půl hodiny zhasinat," velel kapitán.

„Ale vždyť jsme ještě ani nerozsvítili," namítal Roger.

„Ještě ne, ale hned rozsvítíme," řekl kapitán John, otevřel svou lampičku a škrtl sirkou. Venku bylo ještě trochu světlo, i když pod stromy se již šefilo, ale ve stanech byla úplná tma. John zapálil lampičku, odnesl ji do stanu a postavil ji na plechovku, ale tu hned odstrčil až doprostřed, aby náhodou nechytly stěny stanu. Pak si vzpomněl, že než domorodá

žena odešla, dělala něco v jeho stanu. Rozhlédl se, co to bylo. Nad hlavou jeho lůžka byl na stanu přišpendlený kousek papíru a na něm napsáno: „Jestli nejsou ňoumové, neutopí se.“

„Tatínek ví, že nejsme ňoumové," řekl si John.

Zuzana si postavila lampičku na jednu ze dvou plechovek a pak si s Titty co nepohodlněji ustlaly.

Oba stany vypadaly jako velké papírové lampióny zářící pod stromy. Uvnitř se pohybovaly stíny. Člověku přece chvíli trvá, než se první noc pohodlně uvelebí na slamníku. Zevnitř se ozývaly hlasy.

„Leží se ti dobře, Titty?"

„Ano, pane."

„A co plavčíkovi, taky?"

„Velmi dobře, pane první důstojníku. Můžeme zhas-nout, je všechno hotovo?"

„Ano."

„Zhasnout světla!"

Obě lampičky rázem zhasly a bílé stany zapadly do tmy. Nikde už nebylo vidět ani světýlka, jen na ohništi zářily uhlíky.

„Dobrou noc! Dobrou noc! Dobrou noc!"

Ted' už nebylo slyšet nic než pleskání jezera o skály.

Za chvíli už kapitán, první důstojník, první námořník a plavčík tvrdě spali.

Kapitola VI

ŽIVOT NA OSTROVĚ

Příští den byl velmi rušný. Začal časné zrána. Ve stanu probouzí slunce rychleji než někde v místnosti. První procitla Titty, ale zůstala ležet a dívala se, jak si na bílých stěnách pohrávají skvrnky světla a stínu. To se sem slunce prodíralo houpajícími se korunami stromů. Pak se tiše přikradla ke vchodu do stanu, plnými doušky vdechovala vlhký ranní vzduch a naslouchala šelestu listů a pleskání vln o pobřeží ostrova. Potom za-slechla hlasy ve vedlejším stanu. I tam se už probouzeli.

„Johne!"

„Co je?"

„Viš, že jsme na ostrově?"

„No samozřejmě. Copak jsi to nevěděl?"

„Věděl, ale až když jsem se dočista probudil."

„Tak vy jste taky vzhůru?" volala Titty. „Dobré ráno."

„Dobré ráno."

„Dobré ráno."

John a Roger vykoukli ze svého stanu.

„Kde je Zuzana?" ptal se Roger.

„Ještě spí."

„Ba ne, už ne," ozvala se Zuzana, převalila se ve spacím pytli a mnula si oči. „Kolik je hodin? Už máme jet pro mléko?"

John zmizel ve stanu. Šel se podívat na hodinky, kterým se teď říkalo chronometr, protože John byl velitelem lodi.

„Za tři minuty sedm," řekl. Chtěl to přepočítat na lodní čas, ale to by mu přece jen chvíli trvalo.

„Jestlipak už mají u Dixonů podojeno?" uvažovala Zuzana.

„Zajedu pro mléko," řekl John.

„Počkej," zarazila ho Zuzana. „Dneska se tam vy-pravíme všichni. Aspoň budeme vědět, jak se na statek dostaneme."

Dixonovi nás všechny poznají a příště můžeme poslat, koho budeme chtít."

Rychle se oblékli a trochu se umyli u přístaviště, ale moc tomu nedali, jen si opláchli obličej, ruce a zuby. Pak se celá posádka prodrala houštím k skrytému přístavu na jižním cípu ostrova. A tam na ně čekala loďka, přesně jak ji zanechali. Ranní sluníčko už zářilo, ale Vlaštovka ještě měla sedačky celé mokré od rosy, a tak si nejdříve utřeli svá místa kapesníkem a pak se teprve posadili. Vy pádlovali s ní mezi balvany, vztyčili provlhlou hnědou plachtu a zamířili přes jezero k přístavišti u dubu. Tam povytáhli špičku Vlaštovky na břeh a poutači lano ovázali kolem velkého kamene.

Potom se společně vydali k Dixonovic hospodářství.

Tak jako statek v Cesmínovém háji leželo i Dixono-vic hospodářství nedaleko jezera, ukryto mezi ovocný-mi štěpy nad zeleným pastvištěm. Nikdo dost dobře nevěděl, jak vysvětlit, že jsou kapitán a posádka Vlaštov-ky, ale paní Dixonová jim ušetřila námahu a řekla: „Vy si jdete pro mléko, že? Vidím, že máte bandasku. Zrovna dojíme." Odešla s bandaskou a za chvíli ji přinesla přetékající a zahřátou čerstvě nadojeným mlé-kem. „Tak tady to máte," řekla, „a kdybyste ještě něco potřebovali, nic se nebojte a řekněte si." Jak tam tak stáli, přišel i pan Dixon, vysoký, hubený hospodář. „To je počasíčko, co?" řekl, ale na odpověď nepočkal.

Tentokrát zabočili na zpáteční cestě k přístavišti pod táborem, ne do přístavu. „Vitr vane od severozápadu," řekl kapitán John, „a odtud je přístaviště dobře chráně-né." Pak museli rozdělat oheň a vařit snídani. O to se postarala Zuzana, ale ostatní už měli takový hlad, že se jim ani nechtělo od ohně, dokud nebude uvařeno. Po snídani obešli znovu celý ostrov, ale nic nového neobje-vili. Když se vrátili, Zuzana a Titty se pustily do práce v táboře a kapitán s plavčíkem se vypravili do Cesmí-nového háje s poštou. Tou poštou byl vlastně jen jeden dopis, a to ještě dopis docela krat'oučký, ale Titty si na něj vzpomněla, když už skoro odráželi. Byla by jej ani nestačila napsat, kdyby po snídani nevál prudší vítr a kapitán se nerozhodl skasat plachtu. Zatímco vysvět-loval plavčíkovi, jak na to, napsala Titty dopis. Dopis zněl:

Moje drahá maminko,

posílám Ti co nejsrdečnější pozdravy z pustého os-trova a doufám, že se Ti daří dobře. Nám také. Líbá tě

Tvůj námořník Titty

„Ale vždyť tu maminka byla včera," řekl kapitán John, „přece už dneska nebude stát o naše dopisy."

„Když už ho mám napsaný," řekla Titty.

A tak vezla Vlaštovka na své plavbě k Cesmínovému háji i poštu.

Vál skutečně už prudký vítr a Vlaštovka se s hukotem řítila vpřed, nakláněla se, div se jí voda nepřelévávala přes okraje, a zařezávala se do drobných vlnek, až od ní stříkala tříšť a jako mokrá sprška dopadala na plavčíka a kapitána. Protože vítr váł od severozápadu, museli proti němu cestou do Cesmínového háje křížovat sem a tam po jezeře. Malá Vlaštovka brázdila jezero z jedné strany na druhou a zase zpátky, a jak se na konci

každého oblouku otáčela, hnědá plachta se jí zachvěla a zatřepetala, div se loď nepoložila na hladinu. Ale pak se Vlaštovka zase zdvihla, rozlétna se s novou rychlostí a pustila se znovu přes pleskající vlny.

Při jednom oblouku s ní John zamířil přímo do zátoky Hausbótu, vzal to těsně kolem člunu a zase vyrazil na jezero. Ale než se otočili, propluli kolem hausbótu a dobře si ho prohlédli. Tittin pirát seděl na zadní palubě, chráněn před větrem kajutou a plachtou. Propluli těsně pod zádí člunu a viděli ho, jak sedí na lehátku a něco píše na kolenou. Zelený papoušek seděl na zábradlí, díval se dolů na Vlaštovku a vítr mu čečral zelené peří na zádech. Jak pluli kolem, vysloužilý pirát na chvíli vzhlédl a pak pracoval dále.

„Co to dělá?" ptal se Roger.

„Kdo, papoušek?" ptal se John.

„Ne," řekl Roger. „Ten pirát."

„Asi si dělá mapu, kam uložil svůj poklad," hádal John. „Dávej pozor, otáčím."

Vlaštovka se hbitě obrátila a zamířila ven ze zátoky severně od mohutné boje, ke které byl hausbót připoután. Až do chvíle, než propluli kolem boje, zakrývala Johnovi a Rogerovi hausbót jejich hnědá plachta. Ale na chvílečku přece jen zahlédli jeho před, a tu spatřili cosi, co dodávalo starému modrému motorovému člunu, který teď sloužil jako hausbót, ještě pirátštějšího vzezření.

První to zahlédl Roger. John měl plné ruce práce s kormidlováním a nestačil se dívat ještě po něčem jiném než po hnědé plachtě a myslet na něco jiného, než že má vítr po pravé tváři a musí plout rovnou za nosem. Vlaštovka plula velmi rychle a zahlédli to jen na chvíli. Ale nebylo pochyb, co to je.

„Dělo!" zvolal Roger. „Podívej se, podívej!"

Na přední palubě hausbótu, po pravém boku, s kula-tým lesklým koncem, čnicím nad modré zábradlí, stálo naleštěné malé mosazné dělo. Kdysi se snad užívalo při odpalování závodů plachetnic. A teď tu stálo na dřevěné lafetě, jen vystřelit. I pro kapitána Johna to byl důkaz, že hausbót není jen tak ledajaký obytný člun. Mosazné dělo a zelený papoušek!

„Titty měla určitě pravdu," řekl kapitán John.

Ohlédl se, jestli hausbót nemá ještě jedno dělo na levém boku. Pak už by bylo všechno jasné. Žádné tam však nebylo. Ale stejně, dělo je dělo, a lodi, které nemají žádná tajemství, většinou nemají dělo ani jedno.

Roger měl sto chutí si ještě o tom trochu porozprá-vět. Ale kapitánu Johnovi nebylo do řeči. Těžko se rozmlouvá, když řidiš malou loďku proti prudkému větru, a těžko se poslouchá, co druhý povídá. Pozoruješ temné stíny na vodě, které ti ukazují, že se blíží silnější závan větru, a musíš být připraven kdykoli povolit plachtu nebo pootočit loď k závětrí. A tak se Roger brzy vzdal pokusů navázat rozhovor.

Konečně propluli kolem Darienu a dorazili do zátoky Cesmínového háje. Uvázali poutači lano ke kruhu na kamenném přístavním můstku u loděničky a spustili plachtu. Pak se vydali nahoru po louce ke statku. Bylo tomu teprve tři dny, co Roger křížoval jako plachetnice proti větru nahoru po louce a u vrátek Cesmínového háje spatřil maminku s telegramem, který před nimi otvíral cestu k jejich dobrodružství. Teď už v žádných obloucích běhat nemusí. Co by ze sebe také dělal plachetníci? Je opravdový plavčík z opravdové lodi a přišel v úřední záležitosti na břeh s kapitánem. Od včerejška je pro ně luční pěšinka, branka do lesa, kudy chodili k Darienu, i statek v Cesmínovém háji jakousi cizí zemí. Když sem teď připlují přes vodu z vlastního ostrova, jsou to docela jiná místa. Vůbec nejsou taková, jako když si tu žili a ostrov viděli jen daleko za vodou. A návrat sem je skoro také objevitelskou výpravou. Jako když člověk prozkoumává nějaký kraj, který viděl ve snu, a kde je všechno tak, jak si to představoval, a přece ho to překvapuje.

Připadalo jim divné, že mají jít rovnou do dveří Cesmínového háje. John se už málem zastavil a zakle-pal. Uvnitř bylo všechno jako kdysi. Maminka seděla u stolu a psala tatínkovi. Chůva seděla v lenošce a plet-la. Buclatá Vicky si hrála na zemi s vlněnou ovečkou, která měla černý čumáček.

„Dobré jitro," řekla maminka, když vzhlédla od psaní. „Jestlipak jste se dobře vydrolovali?"

„Drolovali jsme, jako když nás do vody hodí," odpo-věděl John, „a nevzbudili jsme se tak brzy, jak jsi říkala."

„A mléko jste na statku dostali?"

„Ano."

„Mně se na statku moc líbila ta domorodá žena," ozval se Roger.

„Mně také, když jsem s ní včera mluvila," řekla maminka.

Chůva si zřejmě neuvědomovala, že mluví s námoř-níky z dalekých krajin. „Je to div, že jste si v té zimě ještě neuhnali smrt," řekla. „Ale že je tady od vás pokoj! A poslyšte, pane Rogere, nezapomněl jste si vyčistit zuby? Ani jsem vám nezabalila kalíšek."

„Na to jsem měl celé jezero," řekl Roger.

„Přivezli jsme poštu," hlásil John. „Dopis od Titty."

Vytáhl dopis z kapsy a maminka jej otevřela. „Na tohle musím odpovědět," usmála se.

„Přijeli jsme pro náklad," pravil kapitán John. „Za-pomněli jsme si rybářské pruty."

„Ty budete určitě potřebovat," řekla maminka. „A pak tu máte plavky. Když jste odpulili, zůstali viset na šňůře a já si jich všimla až ráno. Ještě jste se na ostrově nekoupali?"

„Dneska ráno ne," řekl John.

„Ale zítra se vykoupejme," ozval se Roger.

„Tak si vyberte dobré místo, kde nejsou řasy," nabádala je maminka. „a Rogera ať nepustíte dál, než kam stačí."

„Ale až se naučím plavat, tak budu moct všude," řekl Roger. „A už to skoro umím."

„Teprve až se naučíš plavat na prsou i na zádech. Ale radši neplav ani potom dál, než stačíš, dokud si nebudeš jist, že uplaveš pořádný kus. A teď si připravte rybářské věci, přichystám vám zatím s sebou poštu."

Chlapci snesli svoje rybářské nářadí. Rozložili všech-ny čtyři rybářské pruty a každý si dal jeden do batohu. Splávky, udice a navijáky zabalili do velké plechové krabice. Chůva jim zatím stočila plavky a zabalila je do ručníku. Pak přišla maminka s dvěma dopisy, s jedním pro Titty, kde stálo: „Nejsrdečnější pozdravy od všech, kdo zůstali doma, a díky za hezký dopis," a s jedním pro Zuzanu, aby si řekla paní Dixonové o nějaký salát, protože bez zeleniny by mohla posádka dostat kurděje. Pak jim maminka dala pytlík hrášku. „Vyřídte Zuzaně, aby ho považila ve slané vodě a trochu ho polila máslem," řekla. A ještě pro ně měla plechovku čokolá-dových sušenek. „Ten váš první důstojník asi moc moučníků nenadělá," řekla, „a tak budete mít aspoň něco sladkého."

Kapitán s plavčíkem ještě zaběhl do stavení rozlou-čit se s chůvou a maminka s nimi šla až k přístavnímu můstku a pomohla jim s nákladem.

„Dneska je trochu prudší vítr," poznamenala, když šli dolů po louce.

„Taky jsme skasali plachtu," řekl Roger.

„Ty také?" ptala se maminka.

„Já jsem pomáhal," řekl Roger.

„Které lano jste uvázali první?" ptala se maminka. „To, co je nejbliž stěžně," odpověděl Roger, „a potom to na dolním konci ráhna a nakonec kasací úvazky uprostřed plachty."

„A co nejdříve rozvázete, až budete chtít rozvinout plachtu?"

„Nejdříve kasací úvazky," řekl Roger, „potom lano na konci spodního ráhna a nakonec to, co vede ke stěžni."

„Správně," řekla maminka, „nemáte v posádce žád-né noumy."

Uložili náklad, vztyčili plachtu a zanedlouho už vyplouvali ze zátoky.

„Ten pirát na hausbótu má dělo," volal Roger, když už vyplouvali. Na pevnině na to dočista zapomněl.

„Vážně?" volala maminka. „Nu, tak sbohem, vy námořníci!"

Měli teď vítr v zádech. Byl to pořádný vítr a Vlaštovka uháněla k ostrovu jako o závod, až se jí za zádi pěníla vodní brázda. Pluli přímo vpřed kolem zátoky Hausbó-tu. Byli od člunu daleko a dobře na něj neviděli, ale přece jen spatřili, jak muž na palubě vstává, opírá se o zábradlí a dívá se na ně kukátkem. Ale to už obepluli ostroh na jižní straně zátoky a za ním jim zmizel i obytný člun. Brzy se přiblížili k ostrovu, a jak jim předtím připa-dal Cesmínový háj cizí, zdálo se jim teď, jako by se vraceli domů. Jaká to byla rozkoš pozorovat, jak se ostrov blíží, představovat si stany a tábor, dívat se, jak se kouř vine mezi stromy, a vědět, že stoupá z ohně prvního důstojníka!

„Už musí být skoro čas k obědu," řekl Roger.

„A dneska máme zapečené maso," liboval si John. „A tamhle na Pozorovatelně stojí náš první námořník." Titty stála pod vysokým stromem na Pozorovatelně. Zamávala, jim a zmizela.

„Šla říct Zuzaně, že už jedeme," hádal Roger.

První důstojník a první námořník se zatím na ostrově činili. Vybudovali hráz z balvanů, aby se měli kde postavit, když chtějí nabrat trochu čisté vody z jezera. Moc dobře se tu oplachovaly talíře a hrníčky. Oloupali brambory a už je drahnou dobu vařili a pořád do nich št'ouchali vidličkou, jsou-li už hotové, až každý bram-bor vypadal jako mycí houba. Pak nakrájela Zuzana hromadu krajíců chleba a namazala je máslem. Oběd byl hotov a Titty šla uvítat Vlaštovku.

„Vezeme ti poštu," volal Roger, „a Zuzaně taky a tvůj pirát má dělo. Viděli jsme ho."

„Opravdické dělo?" ptala se Titty.

„Ano," potvrdil kapitán John.

„Hned jsem věděla, že je to pirát," řekla Titty.

Titty odnesla do tábora plavky a Roger vzal rybářské pruty a náčiní. John nesl plechovku se sušenkami. Za chvíli spořádali čtyři cestovatelé všechno zapečené maso. Maso bylo studené a brambory horké, takže si je museli nechávat na později. Nikdo je nemohl jíst tak rychle jako maso. A tak si z nich udělali druhý chod. Místo moučníků měli sušenky a jablka.

Zuzana si přečetla dopis. „Maminka píše, že vám mám dávat hodně salátu a hrášku a vůbec zeleniny, jinak že dostanete kurděje. Co jsou to kurděje?"

„Námořníci na ně umírají jako mouchy," řekla Titty.

„Hrášek si vezmeme k večeři," rozhodla Zuzana. „Mohli byste se s Rogerem pustit do loupání."

Titty a Roger vyloupali půl rendlíku hrášku a první důstojník zatím umyl nádobí od oběda.

Vál už mírnější větřík. John zašel k Vlaštovce a rozvi-nul skasanou plachtu. Pak odrazili a pluli až za ostrov, k jihu, kde se jezero rozšiřovalo a zase zužovalo. V dáli, až na samém konci jezera, zahlédli najednou kouř parníku.

„Tam bude určitě taky někde přístav jako v Riu," řekla Titty, „a kolem po pevnině samí divoši."

„Bude to trvat léta a léta, než to tu všechno prozkou-máme," řekl Roger.

„Uděláme si vlastní námořní mapu," řekl kapitán John, „a každý rok do ní budeme zanášet kraje, které objevíme, až to tu budeme znát všechno."

Střídali se v řízení Vlastovky. Zuzana dovedla samo-zřejmě kormidlovat skoro tak dobře jako kapitán John. První námořník se rychle zaučoval, a než došli domů, směl zasednout ke kormidlu i plavčík Roger, ale jen s Johnem, který dával pozor, aby se nic nestalo.

A když tak křižovali proti větru zpátky k domovu, objevili další ostrov. Na jezeře bylo ostrovů spousta, ale tohohle si ještě nevšimli, protože byl docela malý a tak blízko pevniny, že si mysleli, že je to jen ostroh. A teď, když pluli menšími oblouky kolem západního břehu jezera domů, spatřili docela jasně mezi ostrovem a pevninou vodu. Bylo to na západním pobřeží, ne přesně naproti jejich ostrovu, ale kousek dále na sever. Rázem se rozhodli, že nepojedou domů, ale zatočí ještě kousek po jezeře a na nový ostrov se podívají.

„Co kdybychom propluli úžinou mezi ostrovem a břehem?“ navrhl Titty.

„Není tam dost místa,“ namítal John, „nedá se tam křižovat. Jestli je tam dost hluboko, docela dobře by-chom propluli, ale je to tam pravděpodobně samý balvan. S plachtou si tam netroufnu. Ale poplujeme až na konec ostrova.“

Jedním obloukem se dostali k svému ostrovu a druhý je zanesl k novému, právě objevenému ostrůvku. Byl malý a nebylo na něm nic než skaliska, vřes a dva odumřelé stromy. Jeden z těch stromů se již skácel, druhý ještě stál. Většinu větví měl ulámaných a nerostl na něm ani listéček. Místo listů však bylo na tom holém stromě něco jiného. Na větvích seděli tři temní ptáci s dlouhými krky. Titty se na ně zadívala daleko-hledem.

„Vždyť mají krky jako z kaučuku,“ řekla.

„Tamhle je ještě jeden,“ volal Roger, „a má něco v zobáku.“

Od jezera přilétl čtvrtý pták s lesklou zářící rybkou v zobáku. Usadil se na jedné větvi, zvedl hlavu a polkl rybu. Ostatní ptáci pohupovali dlouhými krky a zívali.

„Co je to za ptáky?“ ptal se Roger.

„Kormoráni,“ řekl kapitán John.

„To snad ne,“ divila se Titty, „že bychom už byli u pobřeží Číny? Číňané mají přece kormorány a cvičí je, aby jim chytali ryby. Viděla jsem to na jednom obrázku.“

Když se Vlastovka přiblížila k ostrůvku, viděli, jak jeden kormorán slétl k vodě a za ním další tři. Napočítali ve vodě čtyři ptáky. Ale najednou viděli jen tři. Pak se vynořil zase ten čtvrtý. Pak zmizel další... Potom další. Pak se jeden vynořil s rybou a rozlétl se k holému stromu.

„Chytají ryby,“ řekla Titty, „zrovna chytají ryby.“

„Na naší námořní mapě,“ pravil kapitán John, „po-jmenujeme tento ostrov ostrov Kormoránů.“

Když se Vlastovka přiblížila kousek ke břehu, pták na stromě uletěl. Byl to velký tmavý pták se zábleskem bílé barvy pod zobákem. Ostatní tři rychle odplouvali a by-ly jim vidět jen hlavy a krky. Pak se také vznesli nad vodu a letěli za prvním kormoránem.

„Přistaneme?“ ptal se Roger.

„Vždyť je tu jen samé kamení,“ namítal John.

„Radši se vrátíme a uvaříme si čaj,“ navrhovala Zuzana.

„Pozor, obrát!“ zvolal John a Vlastovka se hbitě otočila.

John rozvinul plachtu a Vlastovka se rozlétla k jižní-mu cípu jejich ostrova. Kapitán John zabočil k zátvěti do úžiny mezi vnějšími skalisky. Zuzana spustila plach-tu a pak bezpečně dopádlovali s Vlastovkou až do malého chráněného přístavu.

Po večeri si vzali nahoru na Pozorovatelnu daleko-hled. Než se příliš setmělo, rozeznali ještě na ostrově Kormoránů kormorány usazené na stromě. Ale kdyby je nebyli viděli zblízka, ani by nevěděli, co to tam vlastně je. A tak tu leželi a spřádali plány, jako by měli na ostrově zůstat po celý život.

„Správně bychom si měli vlastně střílet k jídlu divo-ké kozy,“ přemýšlel kapitán John.

„Jenomže tu žádné nejsou,“ upozornila ho Zuzana.

„A nemáme pušku,“ dodal John.

„Vlastně na tom není nic špatného mít zásoby,“ řekl John, „masové konzervy a takové věci, hlavně sušenky. Všichni cestovatelé mají konzervy, ale hlavně si obstarávají potravu lovem a rybařením. Zítra půjdeme na ryby a budeme se živit rybami, které ulovíme.“

„Kdybychom tak měli ochočeného kormorána,“ za-toužila Titty.

„Vždyť máme rybářské pruty,“ řekl John.

Kapitola VII

DALŠÍ DNY NA OSTROVĚ

Druhý den ráno se šla celá posádka Vlastovky koupat. Přístaviště na východní straně ostrova s malým proužkem břehu se ke koupání hodilo výborně. Byl tu písek a občas i kameny, ale ne tak ostré jako jinde. Dno se tu také nesvazovalo tak zprudka a Zuzana svolila, že se tu smí koupat i Roger.

Roger už čekal na břehu a teď se s cákotem vrhl do vody.

„Kdybys taky plaval a ne jenom cákal!“ napomínal ho první důstojník.

„Rozkaz,“ odvětil Roger. Skrčil se pod vodu, až mu koukala jen hlava. Teď si připadal, že doopravdy plave.

John a Zuzana plavali tam a zpátky o závod.

Titty dělala tajně kormorána.

Nemohla o tom docela dobře mluvit s Johnem nebo se Zuzanou, dokud nevěděla jistě, že to dobře dopadne. A tak raději mlčela. Viděla však, že na mělčině nedaleko pobřeží jsou spousty drobných střevlí. A že se trochu dál najdou větší, jako ty ryby, které včera chytali kormoráni. A Titty si kormorány dobře okoukla. Viděla, že nejprve klidně plavou, a pak se najednou potopí po hlavě s nahrbenými zády a křídly těsně u sebe. Zkusila to také, ale zjistila, že když

nehýbá rukama, vůbec se pod vodu nedostane. Ale ani když si pomáhala rukama, nemohla se potopit bez dlouhého zápolení na hladině.

„Proč máváš nohama ve vzduchu, Titty?“ zeptal se Roger, když se Titty zase potopila. Měl bohužel pravdu. Titty sama věděla, že ještě dlouho potom, kdy strčí hlavu pod vodu a ze všech sil plave dolů, koukají jí nohy nad vodou.

Zašla kousek dál, aby byla blíž k rybám a dál od Rogera. Konečně přišla na trik, jak natáčet ruce, aby ji táhla dolů tempa paží. Zjistila, že může otevřít oči, ale že je to, jako by se pokoušela prohlédnout zelenou mlhu. A v ní nebyla vidět ani rybička. S velkým úsilím se dostala až ke dnu. Ale pořád žádné rybky. Lapajíc po dechu vyplavala nahoru a pak se potápěla znovu a znovu, ale marně. Zvedla ze dna kámen, aby měla jistotu, že tam doopravdy byla, a s prskáním vyplavala co nejrychleji nahoru. Bylo to docela jasné. Ryby ji vidí, když se k nim blíží, a plavou rychleji než ona. Tady pomohou jen rybářské pruty.

Plavala ke břehu s kamenem v ruce.

„Co to máš?“ ptal se Roger.

„Kámen,“ řekla Titty, „našla jsem ho na dně.“

„Jaký kámen?“

„Asi to bude perla. Víš co, budeme dělat lovce perel.“

Rázem zapomněli na kormorány a ve chvílce se první námořník s plavčíkem změnili v lovce perel.

„Nepouštěj Rogera daleko,“ volal první důstojník. „Jdu dohlédnout na oheň.“

John už také vylezl z vody a za chvíli vesloval kolem lovců perel pro mléko. „Co to provádíte?“ křičel na ně.

„Potápíme se pro perly.“

„Ne abyste tam zůstali moc dlouho. Kdo nebude suchý a oblečený, než přivezu mléko, nedostane sní-dani.“

„Rozkaz, pane!“ řekla Titty.

Roger se snažil fíct také Rozkaz, pane! s pusou pod vodou, ale nepodařilo se mu to.

Za nic na světě nemohl otevřít pod vodou oči, a tak se s cákotem potápěl půl až tři čtvrtě yardu do vody a sbíral perly po hmatu. Titty plavala s otevřenýma očima u dna a hledala nejbělejší kameny. Byly všechny na perly trochu velké, ale nikomu přece nevadí, když je perla velká, a naši lovci perel měli brzy na břehu celou hromadu vlhkých zářících skvostů. Nejhorší však bylo, že jakmile kameny uschly, ztratily lesk a už se nedaly za perly pokládat.

Jakmile však potápěči zahlédli kapitána Johna, krá-čejícího s nákladem dolů po louce od Dixonovic statku, bylo po honbě za perlami. Rázem se s cákotem vrhli ke břehu a po ručnicích. Dlouho předtím, než kapitán John přirazil s Vlastovkou, čekala ho celá posádka suchá a oblečená na břehu. A měli věru co nést - dva bochníky chleba, dva velké saláty, košík vajec, bandasku plnou mléka a malou plechovou krabičku od tabáku.

„Co to máš v té krabičce?“ ptal se Roger.

„Červy,“ odpověděl kapitán John.

„Půjdeme na ryby?“ ptal se Roger.

„Ano,“ řekl John. „Ty červy mi dal pan Dixon. Povádal, že mezi ostrovem a jejich přístavištěm je spousta okounů. Říkal, že se mnohem lip chytají na střevle než na červy, a najdeme je prý všude, kde jsou vodní řasy.“

Snídani měli brzy v sobě. Zuzana se dala do uklízení a ostatní si vzali rendlík, naplnili jej vodou a rozhodli se, že si do něho nacytí návnadu. Lovili na mělké střevle a poměrně dost jich nacytili. Potom vyndali z Vlastovky stěžeň a veslovali přes jezero od ostrova až k zátoce pod Dixonovic statkem. Plavčík Roger seděl na přídi a dával pozor, jestli se ve vodě neobjeví řasy.

„Řasy,“ zvolal brzy potom, co vpluli do zátoky. „Jsou jich tu celé pruhy.“ Po obou stranách Vlastovky viděli pod vodou dlouhé zelené pruhy řas.

„Měli bychom zůstat hned na jejich kraji, někde, kde není moc hluboko. Jsi připraven zakotvit?“

První důstojník Zuzana řekla plavčíkovi: „Drž kotvu na přídi, a jak řeknu teď, pusť ji.“

John se opřel do vesel, pak se podíval dolů do vody a zabral znovu. „Vidíte někdo dno?“

„Já,“ volal Roger.

„Správně. Já taky. Je na něm tráva. To znamená, že je tam písek. A je to blízko řas. Lepší místo jsme si vybrat nemohli.“

„Teď!“ zvolal první důstojník.

Roger pustil kotvu. Vlastovka se pomalu otočila. A za chvíli už pluly na vodě čtyři splávky s červenými hlavičkami, dva a dva na každé straně lodi.

„Do jaké hloubky zabíráš?“ ptala se Titty.

„Co nehlouběji,“ odpověděla Zuzana.

„Já jenom asi na tři stopy. Aspoň vidím dobře na střevli.“

„Tak se to ale nedělá,“ řekl John. „Má se lovit asi na stopu od dna. Přitáhni a já ti vyhodím splávek trochu výš.“

První se zakolébál Zuzanin splávek. Zuzana ihned trhla a vytáhla udici, ale nic na ní nebylo.

„Uplaval mi i se střevlí,“ stěžovala si.

„Trhla jsi moc brzy,“ řekl John.

„Kdyby se loďka aspoň tak nekymácela,“ řekla Tit-ty. „Podívej, Rogere, tvůj splávek je skoro až u mého. A zvedáš s ním i můj. Teď se nám zamotaly!“

John jim splávky rozmotal, ale loďka se mu zatím stočila a jeho splávek se zase zamotal se Zuzaniným.

„Takhle to nepůjde,“ řekl. „Musíme mít kotvu na obou stranách, aby se nám loďka neobracela. Všechny pruty dovnitř! Vytáhni kotvu, Rogere! Najdeme si na břehu pořádný kámen. Kotevního lana máme ještě dost.“

A tak zaveslovali ke břehu a uvázali na druhý konec kotevního lana velký kámen. Potom veslovali zpátky, ale tentokrát pluli kousíček dál. Roger spustil kotvu a Zuzana hodila přes záď kámen. Vlastovka byla natoče-na k návětrí pravým bokem a ani se nehnula. Na návětrné straně se jim však špatně rybařilo, protože větřík, byť sebemírnější, jim pořád

zaháněl splávky pod loď. A tak lovili všichni na jedné straně. Protože loďka se už neotáčela, nevadilo to a každý se snažil pozorovat všechny čtyři splávky najednou.

„Či splávek se asi potopí první?“ hádal Roger.

„Můj,“ řekla Titty. „Už se kývá!“

„Pozor, John,“ zvolala Zuzana. „Tvůj splávek není vidět.“

John se ohlédl. Opravdu, splávek zmizel. Zatáhl. Vršek prutu se mu prohnul a zaškubal a objevil se malý tlustý okoun s jasně červenými ploutvemi a temně zelenými pruhy po stranách.

„Tak už máme aspoň jednoho,“ řekl John, jak nasa-zoval na udici další střevli.

Potom už okounů rychle přibývalo a vytahovali jed-noho za druhým. Na dně loďky jich byla brzy celá hromada.

Roger je počítal: „Dvanáct, třináct, čtrnáct...“

„Kde máš svůj splávek?“ ptal se první důstojník.

„A podívej se na svůj prut!“ řekla Titty.

Roger vyskočil a chytil šhubající se prut, který si položil, když počítal úlovek. Chytil na udici rybu. Ale zrovna když ji vytahoval nad hladinu, ve vodě to mohutně zavířilo a cosi mu najednou táhlo prut zase dolů. Roger držel, seč mu síly stačily, a prut měl prohnutý skoro do kruhu.

„Je to žralok! Je to žralok!“ křičel.

Hluboko ve vodě se pohybovalo něco obrovského a tahalo mu to prutem sem a tam.

„Povol mu vlasce z navijáku,“ volal John, ale Roger držel dál.

Náhle se objevila na hladině asi yard dlouhá skvrnitá zelená ryba s temným hřbetem a bílým břichem. Zdvihla přímo z vody obrovskou hlavu, otevřela velkou bílou tlamu a mrskla sebou.

Malý okounek vylétěl vysoko do vzduchu. Rogerův prut se napřímil. Obrovská ryba zůstala chvilku těsně pod hladinou a zlobně se dívala na posádku Vlaštovky, která na ni zírala z loďky. Pak mrskla ocasem, až to zastříkalo a zavířilo, a zmizela. Roger přitáhl malého okounka. Byl mrtvý a na bocích měl hluboké rány, jak se do něho štika zakousla ostrými zuby.

„Poslyšte,“ řekl Roger. „Myslíte, že se tu máme vůbec koupat?“

Potom už nechtyl nikdo ani jednoho okouna. Štika jim rybky úplně zastránila. A když ani okouni nebrali, nechtěl nikdo, kromě Johna, chytat dál. A tak vytáhli kámen i kotvu a veslovali zpátky k ostrovu.

Čištění ryb jim dalo příšernou práci. Pustila se do něho Zuzana, ostrým nožem rozřezávala okouny a vy-kuchávala vnitřnosti. Vnitřnosti spálili na ohni a okou-ny odnesl jednoho po druhém Roger k přístavišti a vy-pral v jezeře. Zuzana se pokusila oškrabat z prvního okouna šupiny, ale brzy toho nechala. Osmázila je raději na másle i se šupinami, ale nejdříve je pořádně osolila. Pak se kůže i s šupinami sloupala a okoun se dal krásně jíst. První důstojník jenom litoval pěkného más-la, ale kapitán a posádka prohlásili, že na takovou pochoutku ho škoda nebylo.

Odpoledne drhli Vlaštovku. Vyndali všechnu zátěž, vytáhli loďku na břeh a položili nejprve na jednu stranu a pak na druhou, aby mohli vydrhnout dno, ačkoliv to ani nebylo zapotřebí. Ale člověk nikdy neví. Co kdyby bylo dno samá škeble nebo potažené dlouhými zelený-mi řasami? A tak Vlaštovku vydrhli. Pak ji spustili na vodu, znovu do ní naložili zátěž, vztyčili stěžen a zavez-li lodičku do přístavu.

To už volal první důstojník, že potřebuje ještě nějaké dříví. Celá lodní posádka se dala do práce a nanesla roští z ostrovních břehů. Dříví narovnali vedle hroma-dy, která tu po někom zůstala. Po téhle práci byli jak rozlámaní. Zašli tedy na Pozorovatelnu rozhlédnout se po jezeře a dohodnout se, jak co pojmenují. Nejprve tu ovšem byla Pozorovatelná pod vysokým stromem. Po-tom Přístaviště, Přístav, Západní pobřeží a Tábor. A potom místa, která bylo vidět z ostrova - Darien, zátoka Hausbótu, Dixonova zátoka (toto jméno zavrhl a nazvali zátoku Žraloci po Rogerově velké rybě) a os-trov Kormoránů. Daleko na jihu ležela Antarktida. A daleko na severu za Riem se rozkládala Arktida. Ale na jménu pro svůj ostrov se dohodnout nemohli. Uva-žovali o ostrovu Vlaštovek, ostrovu Walkerů, ostrovu U velikého stromu, ale pořád jim nešla z hlavy vzpo-mínka na ohniště, které tu našli a na kterém vaří, a úhledná hromádka dříví, kterou ani neměli chuť načít. Možná že ostrov už má nějaké skvostné jméno. U Darienu nebo Ria jim na tom celkem nesešlo, ale když šlo přímo o jejich ostrov, tu cítili, že to tak docela jedno není.

Zatím si půjčovali dalekohled a pozorovali lodi na jezeře. Nahoru i dolů pluly velké parníky. Občas pro-plul některý parník kolem ostrova a Vlaštovky se díva-ly, jak se od něho šíří vlny, a poslouchaly, jak se tříští o břehy. Pak se tu proháněly motorové čluny. Tu a tam se objevil rybář na veslici. Někdy se kolem mihla jachta, ale těch nebylo mnoho. Všechna ta plavidla

- parníky, motorové čluny i veslice - však byla daleko větší než Vlaštovka a pokládali je za domorodé lodi. Až třetího dne života na ostrově spatřili stejně velkou loďku jako jejich, jak proplová obloukem kolem Darienu a mizí v zátoce Hausbótu.

Kapitola VIII

LEBKA A ZKŘÍŽENÉ HNÁTY

Kolem jedenácté odpoledne onoho třetího dne seděli všichni čtyři námořníci na Pozorovatelně na severním cípu ostrova. První důstojník přišival plavčíkovi knoflík na košili, ale protože v košili byl i plavčík, nešlo to jen tak. Kapitán se obíral jakýmsi provazem a zkoušel si uzly podle Příručky mořeplavce. První námořník Titty ležela ve vřesu a tu a tam se podívala dalekohledem na zalesněný ostroh, který zakrýval zátoku Hausbótu i loď vysloužilého piráta.

„Ještě je tam,“ říkala.

Vtom se ozvala prudká rána a nad zalesněným ostrohem se objevil obláček dýmu. Všichni rázem vysko-čili.

„To tam určitě někdo válčí s pirátem,“ řekla Titty.

„Vždyť jsem ti říkal, že má dělo,“ řekl Roger a mrskal sebou v Zuzanině náručí.

„Pojďme jim pomoci," navrhovala Titty.

V té chvíli vyrazila za ostrohem malá plachetnice s jednou plachtou. Byla asi tak velká jako Vlaštovka, ale měla plachtu bílou, ne hnědou. Skláněla se téměř k vo-dě a plula přímo proti jihozápadnímu větru.

Namířila si to obloukem po levoboku přímo přes jezero, pak se otočila a plula k ostrovu.

„Jsou tam dva kluci," řekla Titty.

„Ba ne, děvčata," řekl John, který se díval dalekohle-dem. Lod'ka byla ještě na druhé straně jezera a námoř-níci z Vlaštovky tedy nemohli vědět, co je zač. Sledovali

každíčký její pohyb a střídali se u dalekohledu. Byla to malá plachetnice se spouštěcí ploutví. Uprostřed bylo vidět zvláštní skříň, do které se ploutev vytahuje.

„Tak proto se mohou víc natáčet k větru než my," řekl John, ale nechtěl se zpronevěřit své lodi a hned dodal: „ačkoliv Vlaštovka se také dovede natočit pěkně k větru."

Na malé lodce byly dvě dívky, jedna kormidlovala a druhá seděla na střední příčce. Byly si podobné jako vejce vejci. Obě měly červené pletené čapky, hnědé košile, modré pumpky a střevice naboso. Mířily rovnou k ostrovu.

„Všichni k zemi!" zvolal kapitán John. „Nevíme ještě, jestli to jsou přátelé, nebo nepřátelé!"

Roger se střelbítě vrhl na zem. Titty také a za ní i Zuzana. Kapitán John si opřel dalekohled o kraj skály a hlavu schoval za trsem vřesu.

„Už rozeznávám jméno," řekl. „AM - am, AZ - az, O... N... KA - Amazonka."

Ostatní se schovali ve vřesu a jen opatrně vykukova-li. Malá lod'ka se rychle blížila. Děvče u kormidla (teď viděli, že je o něco větší) vyndalo něco zpod plachty na zádi. Druhá se potom natáhla dozadu, přešla kousek k přídi a cosi dělala u stěžně.

Tu se Amazonka, která teď byla už jen asi na dvacet yardů od ostrova, náhle obrátila. Slyšeli, jak děvče u kormidla volá: „Pozor, obrat!", a viděli, jak se druhá dívka sklonila, aby se přes ni mohlo přehoupnout spod-ní ráhno, a zase vstala s nějakými lany v ruce. Začala lano stahovat a na stěžeň pomalu a trhaně vystupovala malá žerď s vlajkou.

„Vztyčují vlajku," řekl John.

Na vrcholu stěžně se napřímil stožárek a ve větru se rozevlála trojhranná vlajka.

Titty zalapala po dechu, div se nezajíkla.

„Vždyť to je...," řekla.

Na stěžni plachetnice se třepetala černá vlajka s bí-lou lebkou a dvěma zkříženými hnáty! Čtyři ostrované se na sebe zadívali. První promluvil kapitán John.

„Roger zůstane tady," řekl. „První důstojník bude hlídat přístaviště. Titty bude hlídat západní pobřeží. Já ohlídam tábor. Nikdo se nesmí ukázat. Pravděpodobně nás nespátřily. Počkejte, až zajedou co nejdál, a potom honem na svá místa. Kdybychom se hnuli hned teď, mohly by nás zahlédnout."

Amazonka rychle plula obloukem doleva a brzy byla v polovině jezera.

„Teď!" řekl John a všichni tři kromě Rogera tiše slezli z Pozorovatelny do tábora. Zuzana se schovala za křoví těsně u přístaviště. Titty se plazila podrostem a John utíkal mezi stromy k přístavu. Tam si našel místo, odkud se mohl rozhlížet, ale sám byl dobře schovaný. Sundal stěžeň Vlaštovky, aby ho nebylo vidět, a pak se ukryl a čekal.

Titty viděla ze všech nejvíce, co se děje, ale moc toho také nebylo. Amazonka se ještě jednou otočila a plula kolem jižního cípu ostrova. Titty ji nespustila z očí, dokud ji nezakryly na konci ostrova stromy. John ji zahlédl jen na okamžik, když proplula kolem skalní rozsedy u přístavu. Pak už ji neviděli. Za chvíli zaslechl nedaleko hlasy, ale neodvážil se pohnout, aby se neprozradil. Pak už slyšel hlasy o kus dál, blízko přístaviště. Rozběhl se lesem zpátky na pomoc Zuzaně. Ale i Zuzana zahlédla cizí děvčata jen na chvíličku mezi stromy. Ani se na ostrově nezastavily. Plachtily rychle s větrem v zádech, propluly mezi ostrovem a pevninou a teď už byly severně od ostrova. Mířily přímo k zátocce Hausbótu a k Darienu. Zuzana s Johnem utíkali na Pozorovatelnu, kde ležel Roger, vzruše-ním kopal nohama a díval se za Amazonkou, jak se zmenšuje v dálce.

„Jak byly kousek za ostrovem, stáhly vlajku," hlásil Roger.

„To ji vztyčily jenom proto, že nás viděly," řekl John.

Teď přiběhla i Titty.

„Ale jestli to byli piráti," řekla, „proč na ně střílel ten pirát z hausbótu?"

„Možná že na ně ani nestřílel," uvažovala Zuzana. „Dávejte pozor, jestli zahnou znovu do zátoky Haus-bótu."

„Vždyť ony dělo nemají," řekl Roger. „A on ho

má, a jaké krásné. Já vím určitě, že střílel ten pirát."

Amazonka do zátoky Hausbótu nezabočila. S bílou, pěkně napjatou plachtou si plula pořád dál a zanechá-vala za zádi dlouhou brázdu, rovnou, jako by ji podle pravítka nakreslil.

„Ty ale dovedou kormidlovat," řekl kapitán John. Jednou ze slabin Vlaštovky bylo, že vybočila při každém závanu větru ze své dráhy. Nechávat za sebou takhle rovnou brázdu není opravdu nic lehkého. Ale John přece nemohl připustit, že by se nějaká lod'ka řídila lépe než Vlaštovka, a tak raději přisoudil všechnu zásluhu za přímou plavbu dívkám na Amazonce.

Dívali se, jak se malá bílá plachta zmenšuje, až konečně mizí za Darienským štítem.

„Mají určitě namířeno do Ria," řekla Zuzana.

„Měli bychom se za nimi pustit a podívat se, odkud jsou," navrhoval kapitán John. „Teď už se sem nemů-žou vrátit a proklouznout nám. A i kdyby nás za chvíli zahlédly na jezeře, nemůžou přece vědět, že jsme vyra-zili z tohoto ostrova."

„Jestli nás ovšem už neviděly," podotkla Zuzana.

„Vlaštovku určitě vidět nemohly," řekl John. „Sundal jsem jí stěžeň. A víte co, dneska jíme konzervy. Aspoň se

nebudeme muset zdržovat s vařením oběda. Nesmíme ztratit ani minutu. Bochník chleba, masovou konzervu a pár jablek a v Riu si koupíme čtyři láhve zázvorové limonády, totiž chci říct grogu. A až se vrátíme, nebudeme se aspoň muset s ničím vařit, leda s čajem. Pojd', Rogere. Zavezeme Vlastovku k přístavišti. Stačí zatím připravit zásoby, první důstojníku?"

„Rozkaz, pane," řekl první důstojník.

John a Roger utíkali k přístavu, odvážali Vlastovku a nasedli do ní. John vztyčil stěžeň, vypádlaval s lodí z úžiny, a jakmile měl jen trochu místa na vesla, pustil se do veslování. Proti jihozápadnímu větru toho však člověk jedním veslem na zádi moc nepořídí. A tak vesloval kolem ostrova k přístavišti u tábora. Tam už čekala Zuzana s plechovkou mletého hovězího, s klíčem na konzervy, s nožem, bochníkem chleba, hrudkou másla, zabalenou v kousku papíru, a čtyřmi velkými jablky. Ve chvíli vztýčili a napjali hnědou plachtu a Vlastovka vyplula s celou posádkou na palubě od ostrova.

Všichni čtyři se usadili na zádi, aby se loďka mohla rozletět po větru. John kormidloval a ostatní tři seděli na dně loďky. Malá Vlastovka rozrážela vodu, až kolem stříkala pěna. John se všemožně snažil, aby mířila přímo k nejzazšímu bodu Darienu, ale když se ohlédl, viděl, že neřídí loďku zdaleka tak dobře jako to děvče u kormidla Amazonky. Přesto dělal, co mohl, a šumot vody pod přídílí dokazoval, že i Vlastovka se snaží, seč jí síly stačí. Vrcholky stromů na pobřeží jezera jako by běžely o závod po nachových úbočích kopců.

Tu se před loďkou otevřela zátoka Hausbótu. Kotvil v ní hausbót a na přední palubě stál ten tlustý člověk.

„Ten je dneska ale nějak rozzlobený," poznamenala Titty.

Měli dojem, že na ně hrozí pěsti, ale najisto to říct nemohli. Za chvíli zabočili za další výběžek a už ho neviděli.

Darien byl stále jasnější a větší.

„Jak zahrnuly za Darien, určitě ztratily vítr," řekl John, „a než se dostanou k ostrovům u Ria, moc jim nezafouká. Mají před námi velký náskok, ale přece jen bychom je mohli zahlédnout a zjistit, kam mají namířeno."

Vlastovka obeplula Darienský mys a celá posádka se zahleděla k Cesmínovému háji. Před stavením bylo vidět dvě postavy a kočárek - maminku, chůvu a Vicky. Ale jako by patřily do jakéhosi jiného vzdáleného světa. Klidně se tam vyhřívaly na sluníčku. Vicky asi spí. A tady rozráží Vlastovka zpěněné vody a na ní se plaví Vickini sourozenci, kteří sotva před hodinou, ba sotva před půlhodinou, viděli na vlastní oči černou vlajku s lebkou a zkříženými hnáty, vlající na stěžni záhadné lodi, po které právě střílel vysloužilý pirát se zeleným papouškem z obytného člunu v zátocce Hausbótu.

Na chvíli všichni ztichli.

Potom řekla Zuzana: „Mamince bychom o těch pirátech radši ani říkat neměli, aspoň dokud nebude po všem. Ale musíme to zapsat do lodního deníku a říct jí o tom později."

„Povíme jí to, až nebude už domorodou ženou," navrhovala Titty. „Něco takového se přece domorodcům nevykládá."

Vlastovka plula dál. Na východním břehu jezera začala přibývat stavení. Bylo tu i hodně ostrovů. Na jednom, ten byl už pořádně velký, stály dokonce domy. A z jeho vzdálenějšího břehu vybíhala dlouhá písečná kosa s loděnicemi. Na úbočí kopce nad městečkem Riem, kde žili sami domorodci a neměli ani ponětí, že se tak městečko jmenuje, se krčily domky. Nebyly však roztroušené mezi stromy, ale tísnily se jeden na druhém. Vlastovka plula dále v závětrí za vnějšími ostrovy a kosou. Tu už viděli námořníci zátoku Ria a molo, kde přistávají parníky. Pomalu proplouvali celou flotilou jacht. Míjely je motorové čluny plné výletníků. Kapi-tán John poslal Rogera k jeho velké radosti na hlídku na příď a sám měl co dělat, aby se vyhnul všem těm veslicím a kánoím. Toho letního dne kypělo Rio živě. U mola zahoukal parník, odrazil a pomalu vyplul ze zátoky. Nikdo z cestujících, kteří se dívali z paluby na malou Vlastovku s hnědou plachtou, však ani netušil, že ta čtveřice z plachetnice žije na pustém ostrově a že ji vůbec nezajímají velké parníky, jachty, ani motorové čluny, jen jedna malá loďka, o nic větší než jejich. Pro posádku Vlastovky nebyla na vodě žádná jiná loď, samo-zřejmě až na neohrabaná domorodá plavidla, ale ta se přece nepočítají. Všichni se rozhlíželi jenom po pirátské lodi.

Po té však nebylo v zátocce Ria ani potuchy. Čtveř oči prozkoumávaly každý sebemenší přístavní můstek. Co jestli je Amazonka někde připoutaná a má spuštěnou plachtu? To by se opravdu těžko hledalo. A co jestli jim proklouzla za některý z těch četných ostrůvků, kde si tak pěkně kotví jachty a mezi nimi se vesele prohánějí hluchí domorodci na veslicích?

„Proplujeme přímo zátokou," řekl kapitán John. „A potom ven do otevřených vod, až dohlédneme do Arktidy. A když ani pak Amazonku neuvidíme, obrátíme se a budeme křížovat mezi ostrovy."

Vlastovka proplula zátokou, a sotva se octla za dlouhým ostrovem, který ležel kousek před městem, vykřikl Roger vzrušeně: „Loď na obzoru!"

„To je ona!" zvolala Zuzana.

V místech, kde se na severu vplouvalo do zátoky, za dlouhým ostrovem, se otevíral krásný rozhled daleko přes jezero na táhlou modrou hladinu, která se rozprostírala k vrchům mnohem vyšším, než byly kopce na zalesněných březích na jihu.

Něco přes míli odtud se rychle blížila k ostrovu u západního pobřeží malá bílá plachta. A než se nadali, zmizela jim z očí.

„Co teď?" ptala se Titty.

Chvilku se radili.

Roger chtěl stůj co stůj plout dál. Ale John s ním nesouhlasil.

„Teď přesně víme, kde jsou," řekl. „Co jestli se snaží odlákat nás od našeho ostrova? Jestli se za nimi pustíme a ony se honem vrátí, můžou nás ještě předhonit a být na ostrově dřív. Když tady zůstaneme, dorazíme tam určitě před nimi."

Podle něho by bylo nejlepší sníst si konzervu a dívat se, jestli vyplují nebo ne."

„A co grog?" zeptala se Zuzana. A vtom si všichni uvědomili, že mají strašnou žízeň a hlad.

„Ale co kdyby vypluly, zrovna až si budeme dávat v Riu grog?" uvažoval John. „Pak by nám mohly proklouznout mezi ostrovy, a jak bychom se vrátili z Ria a čekali tu na ně, zmocnily by se klidně našeho tábora."

Tu dostala Titty nápad. Po téhle straně velkých ostrovů, které chrání zátoku Ria, je spousta maličkých ostrůvků. Co kdyby ji na jednom vysadili a ona by tam hlídala, než si zajedou do Ria pro grog? Potom by věděli docela jistě, jestli piráti vypluli nebo ne.

„Jsi pašák, Titty," chválil ji kapitán John.

Asi na sto yardů odtud byl malý ostrůvek, samá skála a vřes. Zamířili k jeho závětrnému břehu a John tam obrátil Vlastovku.

„Dávej pozor na balvany pod vodou, Rogere," příka- zoval první důstojník.

Vlastovka klouzala po vodě, až se jí plachta třepetala, a každým yardem se blížila k ostrovu.

„Připravte se k spuštění plachty, první důstojníku," řekl John a Zuzana se rychle chystala stáhnout plachtu. Ale nebylo to ani zapotřebí. Ostrůvek vystupoval při-mo z hloubky a Vlastovka kolem něho bezpečně propļu-la. Jenom maličko se dotkli břehu a už Titty seskočila a byla na ostrůvku.

„Dalekohled," vzpomněla si.

„Tady je," řekl první důstojník.

„Odraz nás," požádal Titty kapitán John a nařídil kormidlo ostře doleva. Titty je odrazila. Vlastovka plula kousek pozpátku. Pak se jí do plachet opřel vítr, Vlastovka chvíličku zaváhala, trochu se otočila a vyrazila zase kupředu. Titty jim zamávala, vyšplhala se až na vrcho-lek ostrova a posadila se s dalekohledem opřeným o kolena.

Třemi či čtyřmi krátkými oblouky doplula Vlastovka k nejbližšímu můstku pro veslice, který vybíhal ze zátoky Ria. John a Zuzana se rozběhli po můstku k malému krámku, kde se dalo koupit všechno od pastí na myši až po větrové bonbóny.

„Prosil bych čtyři láhve grogu," řekl John bez-děčně.

„Limonády," opravila ho Zuzana vážně.

John se zahleděl na kotouč provazu v koutě krámu.

„A dvacet yardů tohotole provazu," řekl.

Kupec odměřil dvacet yardů a svinul je do úhled-ného kotouče. Potom postavil na pult čtyři láhve zázvo-rové limonády. John před něj položil pět šilinků a vzal si stočený provaz a dvě láhve. Druhé dvě vzala Zuzana.

„To je dnes krásně, co?" prohodil kupec, když jim dával zpátky. „To je," řekl John.

Víc toho s domorodci v Riu nenamluvili.

Když se vrátili k lodnímu můstku, řekl jim Roger: „Byl tady nějaký domorodec a povídal: Vy máte ale pěknou loďku."

„A co jsi mu řekl?" zeptala se ho Zuzana přísně.

„Řekl jsem jenom nó," odpověděl Roger. Tedy ani on nic neprozradil.

Vraceli se na ostrůvek pro Titty. Když je Titty viděla, zamávala na ně, a než přirazil John s Vlastovkou, stála už na břehu, jen naskočit.

„Všechno je v pořádku," hlásila. „Ještě nevy-pluly."

„To jsem rád, že to víme najisto," řekl John.

„Směl bych si vystoupit na Tittin ostrov?" zeptal se Roger.

„Co kdybychom tu přistáli všichni a naobědvali se?" navrhla Zuzana. A tak spustili plachtu a přistáli. Kotvu vzali s sebou a nechali Vlastovku volně spočívat na vodě v závětrří ostrova na konci kotevního lana. Za stůl jim posloužila skála na vrcholku ostrova. John otevřel konzervu s mletým masem a třepal jí, až všech-no maso vypadlo v jednom kuse. Zuzana nakrájela chleba a namazala jej máslem, aby žádný krajíc nebyl namazaný ani o trochu víc než druhý. Na chleby s máslem položili kusy masa a zapili je rovnou z hlině-ných lahví mocnými doušky grogu z Ria. Pak se pustili do jablek. Celou tu dobu bedlivě pozorovali ostroh, za nímž zmizela bílá plachta pirátské lodi.

„Možná že nás ani neviděly," uvažovala Zuzana.

„Určitě nás musely vidět, jinak by nevztyčovaly vlajku," řekl John.

„A co jestli jich je víc," napadlo Titty. „Co jestli vztyčily vlajku, jenom aby nás odlákaly od ostrova, a zatím tam přijeli jejich spojenci a obsadili náš tábor!"

„To mě nenapadlo," zděsil se John. „Třeba tam na nás čeká celé jejich osazenstvo."

„Možná že už jsou na našem ostrově," řekla Titty.

„Víte co, radši vyrazíme," navrhoval Roger, který byl šťastný, jenom když slyšel šplouchat vodu o příď Vlastovky.

Byla to rušná cesta domů, když proplouvali v oblou-cích mezi domorodými loděmi v zátoce Ria a pak se prodírali proti jihozápadnímu větru, který se jim posta-vil do cesty. Už přemýšleli, jestli by radši neměli skasat plachtu. Co chvíli jimi vítr až zalomcoval a Zuzana byla pořád připravena rychle povolit lano a spustit plachtu, ale pokud to nebylo nutné, raději to nedělali.

Přes příď stříkala do loďky vodní tříšť a Roger byl tak promáčený, že mu Zuzana nařídila, aby přešel na zád' a posadil se na dno. A než přijeli k závětrné straně svého ostrova, neměli pomyšlení na nic jiného než na plachtění. V zátoce Hausbótu vstal z lehátka na zadní palubě Tittin pirát a zadíval se na ně kukátkem. Ale skoro si ho ani nevšimli.

„Po západu slunce se vítr utiší," řekl John. „Přista-neme radši u starého přístaviště. Vlastovka tu bude dobře schovaná, a až nebude takový vítr, zavezu ji zase do přístavu."

A tak přistáli na starém místě. Sotva vyskočili na břeh, rozběhli se v jednom chumlu do tábora a začali prohlížet stany. Pak prošli celý ostrov. Všechno bylo přesně tak, jak to zanechali. Na ostrově nebyl mezitím nikdo. Piráti z Amazonky žádné spojence nemají.

Rozdělili oheň na ohništi, a když tak seděli kolem a popíjeli čaj, začali si už myslet, že ani neměli pravdu, když si říkali, že děvčata na Amazonce vztyčila vlajku kvůli nim. Dokonce už začali ztrácet i jistotu, jestli vůbec slyšeli v zátoce

Hausbótu dělo.

„Ale proč na nás ten člověk na hausbótu hrozil?" uvažovala Titty. „Něco se stát muselo, že se tak roz-zlobil."

„Kdoví, jestli na nás vůbec hrozil," zapochyboval John.

„Možná že už jakživ ty piráty neuvidíme," vzdychla Titty.

„Jestli to vůbec byli piráti," řekla Zuzana.

Kapitola IX

ŠÍP SE ZELENÝM PEŘÍM

Ráno se probudil první John. Slunce stálo vysoko na obloze. Tytam byly první dny, kdy cestovatele probudil rozbřesk ranního světla. Už si na spaní ve stanu zvykli. A potom, včera se toho tolik udalo! John se neprobudil v šťastné náladě. Včerejšek mu připadal neskutečný a promarněný. Piráti, dělo v zátocě Hausbótu a honba po jezeře až do Ria, to vše jako by bylo jenom sen. Procítl do obyčejného života. Co se dá dělat, pomyslel si, i kdyby už nikdy neměli piráty vidět, ostrov je skutečný ažaž a Vlaštovka taky. Bez pirátů se obejde. A teď je načase dojet pro mléko.

Podíval se na chumel pokrývek na druhé straně stanu a rozhodl se, že ho nechá spát. Vylezl z přikrý-vek, obul se do sandálů, sebral hromádku svého obleče-ní a vyklouzl do sluncemprozářené samoty. Bandasku na mléko si vzal s sebou a rozběhl se dolů k přístavišti. Skočil do vody a chvilku rychle plaval. To bylo něco jiného než mytí! Pak se položil na vodu, až mu koukal jen nos a pusa, a hrál se na slunci. Nedaleko chytali rackové ve vodě střevle. Co kdyby se tak některý z nich spletl a snesl se na něj? Jestlipak by Johna v letu utáhl, kdyby se ho chytil za černé visící nožičky? Ale rackové se mu zdaleka vyhýbali, a tak se John obrátil zase na prsa a plaval zpátky. Pak se rozběhl lesíkem k přístavu, šaty, ručník a bandasku uložil do Vlaštovky a odrazil.

Rázně vesloval k dubu na břehu pod Dixonovic statkem. Než tam dorazil, sluníčko a teplý jižní vítr ho skoro osušily.

Ručníkem se ještě do sucha otřel, vklouzl do šatů a utíkal nahoru po louce.

„Dneska moc časně nejdete," uvítala ho hospodyně, paní Dixonová.

„To ne," uznal John.

„Nechtěli byste pár karamel?" zeptala se ho paní Dixonová. „Včera večer jsem neměla zrovna co na práci, a tak jsem se dala do cukroví. Jste čtyři, že?"

„Mockrát vám děkuji," řekl John.

Když se vrátila s bandaskou plnou mléka, dala mu pořádný pytlík hnědých karamel.

„Už jste snídal?" zeptala se ho.

„Ještě ne."

„Ale koupat jste se byl. Vidím vám to na vlasech. Měl byste si taky něco sníst. Počkejte, dám vám kousek koláče."

Po plavání přijde člověku kus koláče k chuti a John si řekl, že se přece nic nestane, když se do něho pustí hned. Ale jak jedl, povídá paní Dixonová: „Ptal se na vás pan Turner z hausbótu. Neprováděli jste mu něco na lodi?"

„Ne," řekl John.

„Ale on si myslí, že ano," řekla paní Dixonová. „Pana Turnera a jeho papouška byste měli radši ne-chat na pokoji."

Včerejšek se stal náhle skutečností. John si vzpo-mněl, že měl opravdu dojem, jako by na ně vysloužilý pirát hrozil pěstí. A už byl zase kapitánem Johnem, který odpovídá za svou loď a posádku, a paní Dixonová domorodou ženou, již se nedá plně důvěřovat, i když mu dala dobré karamely a koláč.

Ihned se vydal na zpáteční cestu a vyčítal si, že neprobudil prvního důstojníka.

Z louky pod statkem však viděl na ostrov a všiml si, že z něho stoupá nad stromy kouř. To už je tedy první důstojník vzhůru a točí se kolem ohniště, oheň hoří a všechno je v pořádku. Než dorazí John s mlékem, bude se vařit voda.

Rozběhl se dolů ke břehu. První námořník Titty a plavčík Roger se šplouchali u ostrova. Viděl dvě bílé postavičky, jak s cákotem vyskakují nad vodu a kopou a stříkají nohama vysoko do vzduchu. Když přirazil s Vlaštovkou ke břehu, ještě se utírali. Pomohli mu loďku vytáhnout.

„Dostal jsem od domorodců karamely," řekl jim kapitán John.

„Z opravdického karamelu?" ptal se Roger.

„Z třtinové melasy," řekla Titty. „Karamel se to jmenuje u domorodců."

„A mám vážné zprávy," pokračoval kapitán John. „Něco se stalo. Hned jak budeme po snídani, svolám radu."

„Rozkaz, pane!" řekl první námořník a šťouchl do plavčíka, který rychle vyhrkl: „Rozkaz, pane!"

První námořník a plavčík se rozběhli do tábora. Kapitán za nimi zamyšleně kráčel s rukama v kap-sách.

„Snídaně je hotova, pane!" volal vesele první dů-stojník.

„Děkuji vám, pane první důstojníku," pravil John.

„A tady je celý pytlík cukroví," řekla Titty. „Nevíte, jak se dělá rumový punč? Ten se dělá taky z melasy, že?"

„To je dost možné," řekl první důstojník. „Ale jistě to nevím."

Čaj byl hotov. V rendlíku se vařila vajíčka a první důstojník Zuzana sledovala chronometrem, jak jsou tam už dlouho.

„Tři minuty," řekla, „a chvilku tam už byla, než jsem začala počítat. To už budou mít dost." Vylovila vajíčka lžící jedno po druhém. Na chvilku všichni zmlkli, jak se pustili do vajec, chleba s máslem a čaje. Potom přišel chléb s marmeládou. A pak rozdal první důstojník každému po kamele. „Jsou moc dobré," říkal. „Jestli nám nějaké zbudou, uděláme si punč."

Konečně bylo po snídani a kapitán John se ujal slova.

„Pane první důstojníku," pravil, „svolávám ra-du."

Seděli všichni kolem ohně, který zvolna dohořival. Mezi uhlíky stál rendlík plný vody na špinavé nádobí.

První důstojník Zuzana se napřímila a rozhlédla se kolem sebe.

„Celá posádka je přítomna, pane!" hlásila.

„Máme nepřítele," začal kapitán John.
„Kdo je to?" ptala se Titty dychtivě.
„Asi piráti z Amazonky," mínil Roger.
„Buď tiše," okřikl ho první důstojník.
„Znáte přece toho člověka z hausbótu," řekl kapitán John.
„Ano," odpověděl první důstojník.
„Tak ten prý vykládá domorodcům, že mu něco provádíme na lodi."
„Ale vždyť jsme se jí ani nedotkli."
„To já vím, ale on říká, že ano. Snaží se na nás poštvat domorodce. Nevím proč, ale nenávidí nás."
„Tak na nás včera opravdu hrozil," řekl první důstojník.
„Já věděla, že je to vysloužilý pirát," řekla Titty. „Má určitě nějaké tajemství. Všichni vysloužilí piráti mají tajemství. Buď jsou to nějaké temné skutky, nebo poklad. Jen si vzpomeňte, jak střílel na tu pirátskou loď. Jistě si myslel, že tam pasou po jeho bohatství."
„Dobře, ale proč je proti nám?" uvažoval John.
„Možná že tohle je jeho ostrov," řekla Titty. „Víš, že tu před námi někdo byl a udělal tohle ohniště."
„Ale kdyby to byl jeho ostrov, tak by žil na něm, a ne na hausbótu."
„Bylo by to pohodlnější i pro papouška," řekla Titty.
„Na každý pád to vypadá, jako by nás chtěl vyštvať z ostrova."
„Ale my se nedáme," řekl Roger.
„Ovšemže ne," řekl kapitán John, „ale teď jde o to, co dělat."
„Pojďme mu potopit hausbót," zvolali jedním dechem Roger a Titty.
V té chvíli cosi s hlučným zazvoněním narazilo do rendlíku a z ohně vylétl popel. Mezi uhlíky stál chvějící se dlouhý šíp se zeleným peřím.
Všichni čtyři rázem vyskočili.
„Už je to tady!" vykřikla Titty. Roger chytil šíp a vytáhl jej z ohně.
Titty mu jej vytrhla. „Co kdyby byl otrávený?" řekla. „Nesahej mu na špičku."
„Poslouchejte!" řekl kapitán John.
Zaposlouchali se. Ale kromě mírného pleskání o západní pobřeží ostrova neslyšeli nic.
„To byl on," řekla Titty. „Ozdobil si šíp peřím ze svého zeleného papouška."
„Poslouchejte!" řekl kapitán John znovu.
„Tak buďte chvíli zticha," zlobil se první důstojník.
Uprostřed ostrova hlasitě zapraskala zlomená větvička.
„Musíme na výzvědy," rozhodl kapitán John. „Já půjdu po jednom kraji a první důstojník po druhém. Titty a Roger půjdou uprostřed. Rozdělte se. Když ho někdo z vás uvidí, přiběhnou mu ostatní na pomoc."
Udělali řetěz přes celý ostrov a začali postupovat kupředu. Ale sotva ušli deset yardů, John vykřikl:
„Vlaštovka je pryč!" Byl na levém kraji řetězu, a jak vyšel z tábora, uviděl přistaviště, kde nechal Vlaštovku, když přijel s mlékem. Ale Vlaštovka tam nebyla. Také ostatní seběhli k přistavišti. Po Vlaštovce nebylo ani památky. Prostě zmizela.
„Rozdělte se znovu! Rozdělte se!" velel John. „Musí-me prohledat celý ostrov. Pane první důstojníku, dívej-te se ze svého břehu. Sama odplavat nemohla. To nám ji sebral on, ale ještě je na ostrově. Slyšeli jsme ho přece."
„Vytáhli jsme ji s Rogerem dost vysoko," řekla Titty. „Voda ji odnést nemohla."
„Tak se zase rozdělte," velel kapitán John. „A po-tom poslouchejte. Až první důstojník zapíská na píšťal-ku, vyrazte! Když bude všechno v pořádku, zahoukejte jednou jako sova. Trojí zahoukání znamená, že se něco děje. Jak budete připraveni, pane první důstojníku, zapískejte!"
První důstojník utíkal přes celý ostrov skoro až k západnímu břehu. Vyhlédl ven mezi stromovím. Na jezeře nebyla vidět jediná plachta. V dálce vystupoval kouř ranního parníku, ale parník pro ně přece neexistuje. Roger a Titty stáli asi na šest yardů od sebe v polovině ostrova. Kapitán John postoupil kousek do vnitrozemí, ale zase ne tak daleko, aby nechal někoho nepozorova-ně proklouznout mezi sebou a břehem. Poslouchali. Nikde se neozýval sebemenší šelest. Tu zapískal až na druhém konci ostrova první důstojník.
„Rogere," volala Titty, „máš nějakou zbraň?"
„Ne," odpovídal Roger. „Ty ano?"
„Mám dva klacky, vlastně chci říct dýky. Vezmi si jednu." Hodila jeden klacek Rogerovi.
Nalevo od ní zahoukala sova.
„To je jistě kapitán," řekla Titty a zahoukala v odpověď. Napravo odpověděla zahoukáním Zuzana. A zase se všichni zaposlouchali. Potom vyrazili opět ku-předu.
„Podívejte se," křičel Roger, „tady někdo byl."
Titty se k němu rozběhla. Před nimi bylo kulaté místo s pomačkanou trávou, jako by tam někdo ležel.
„Ztratil tu nůž," vykřikl Roger a zvedl velkou zavíra-cí kudlu.
Titty zahoukala třikrát jako sova. A to už sem utíkal kapitán a první důstojník.
„Musí být docela blízko!" volala Titty.
„Aspoň že máme jeho nůž," řekl Roger.
Kapitán John se sehnul a ohmatal pomačkanou travu.
„Teplá není," řekl.
„Ta stejně dlouho teplá nevydrží," řekl první důstojník.

„Rozdělte se znovu a pokračujte v pátrání," velel kapitán John. „Nesmíme ho nechat s Vlaštovkou uniknout. Daleko být nemůže, protože jsme ho slyšeli. Kdyby vyvezl Vlaštovku na moře, museli bychom ji vidět. Určitě ji má někde tady."

V tu chvíli se rozlehl po ostrově divoký ryk: „Hurá! Hurá!" Neozýval se však před nimi, ale zezadu směrem od tábora.

„Ke mně!" velel John, „držte se pohromadě! Ku-předu!"

Celá skupinka se rozběhla mezi stromy zpátky k táboru.

Ale sotva doběhli na kraj mýtiny, ozval se výkřik: „Ruce vzhůru! Stát!"

Vidět však nebylo nikoho.

Hlasy vycházely odněkud přímo před nimi.

„Ruce vzhůru!" ozvalo se znovu.

„Rychle lehnout!" zvolal kapitán John a sám se také vrhl na zem.

Zuzana, Titty a Roger leželi v mžiku jak dlouzí tak širocí. Přes hlavy jim neškodně přeletěl šíp. Pohlédli k svému táboru, ale to, co spatřil kapitán John, hned neviděli. Uprostřed tábora byla do země zaražena vy-soká tyč a na jejím vrcholku vlála černá pirátská vlajka. Zdálo se však, že v táboře nikdo není. A vtom zahlédli ve svých stanech dvě klečící postavy, jednu s lukem připraveným k výstřelu a druhou chystající šíp.

Kapitola X

VYJEDNÁVÁNÍ

„Vždyť to není ten člověk z hausbótu," zvolala Titty. „Jsou to piráti z pirátské lodi."

„A v našich stanech?" zděsila se Zuzana.

„Pojďme, zajmeme je," navrhoval Roger.

„Ruce vzhůru!" vykřikla pirátka z Amazonky klečící v kapitánově stanu.

„Vy dejte ruce vzhůru!" řekl kapitán John a předstí-ral, že se chce postavit. Obě pirátky vystřelily své šípy.

„Teď!" zvolal John. „Než se znovu připraví. Ať žijí Vlaštovky!"

Všechny čtyři Vlaštovky byly rázem na nohou a v polovině mýtiny.

Ze stanů proti nim vykročily Amazonky v červených čapkách. Luky však sklonily k zemi.

„Navrhujeme vyjednávání," vykřiklo děvče, které bylo zřejmě velitelkou.

„Stát!" zvolal kapitán John.

Čtyři cestovatelé z Vlaštovky stáli tváří v tvář oběma pirátkám z Amazonky. Amazonky převyšovaly skoro všechny Vlaštovky. Jedna byla dokonce větší než John. Kdyby došlo k boji, kdovíjak by to bylo dopadlo. Ale k boji nedošlo.

„Víte co, nejdřív budeme vyjednávat a potom bojo-vat," navrhla velitelka Amazonek.

„Co má za smysl s vámi vyjednávat, když nám ten člověk z hausbótu sebral Vlaštovku," řekl John.

„Člověk z hausbótu?" podivila se menší Amazonka. „Ale ten s tím nemá nic společného. Je to domorodec, a jak nepřátelský!"

„K nám se taky chová značně nepřátelsky," řekl John.

Zuzana zatahala Johna za rukáv. „Jestli nejsou spol-čeny s tím mužem z hausbótu," šeptala mu, „tak nám musely vzít Vlaštovku samy a mohly ji schovat jedině v přístavu. A svou loď tam mají určitě taky. Když nám zabraly stany, tak se zas zmocníme obou lodí."

„Jestli se chová nepřátelsky i k vám, měli bychom vyjednávat hned," řekla větší Amazonka.

„Ale kde je Vlaštovka?"

„Je to naše kořist a odvezly jsme ji do svého pří-stavu."

„To je náš přístav," prohlásil kapitán John. „A stejně vám tam bude loď málo platná. Z tohoto konce ostrova se proti nám čtyřem nedostanete. Část ostrova s přístavem je v našich rukou, a tak je kořistí vlastně Amazonka a my máme obě lodi. Vy máte jenom naše stany."

Tu promluvila Titty. „Jak to, že máte na šípech zelené peří? To vám je musel dát pirát z hausbotu. Jste určitě při něm."

Menší Amazonka zvolala: „Ale to zelené peří je taky naše trofej. Vzali jsme si je samy. Schovával si je na čištění dýmek a my jsme se mu vloupaly na loď a sebra-ly mu je."

Větší Amazonka řekla: „Jsme tedy všichni na jedné straně a nevidím, proč bychom proti sobě měli bo-jovat."

John se zeptal: „Ale proč jste vnikly na náš os-trov...?"

„To je náš ostrov!" řekly obě Amazonky jedním dechem.

„Jak to může být váš ostrov? Je tohle náš tábor, nebo ne?"

„Je to náš ostrov už léta letoucí," řekly Amazonky. „Kdo postavil ohniště? Kdo označil přístav?"

„Jak to označil přístav?" podivil se John. „Myslíte ten kříž na stromě? Na strom si může udělat kříž každý."

Větší Amazonka se rozesmála. „Teď je právě vidět, že je to náš ostrov. Vždyť vy ani nevíte, jak je přístav označený!"

„Víme," řekl Roger.

John mlčel. Byl si vědom, že to není pravda.

Konečně řekl: „Dobrá, budeme vyjednávat. Ale mu-síte složit zbraně a my také. A musíte stáhnout vlajku, protože naše je na Vlaštovce a nemůžeme ji vztyčit."

Větší Amazonka řekla: „Ale není škoda spouštět vlajku, když se do ní tak pěkně opírá vítr? Vypadá to přece o moc líp, než kdyby jenom visela. Doskočte někdo do přístavu na loď pro vaši vlajku, a potom nám můžou vlát při vyjednávání obě dvě a všechno bude, jak se na takové jednání sluší a patří."

„Ale nebude se bojovat, dokud ji někdo z nás nepři-nese?"

„Ne. Je mír. Složíme zbraně ihned."

Amazonky položily luky na zem. Roger a Titty po-ložili své dýky. John a Zuzana žádné zbraně neměli, a tak neměli co

složit.

„Pane první důstojníku," řekl John, „poslal byste laskavě jednoho ze svých mužů na Vlastovku pro naši vlajku?" „Doskoč tam, Rogere," nařídil první důstojník a obrátil se k Amazonkám: „Přisaháte, že tam není ten muž z hausbótu a nezajme ho?"

„Ovšemže ne," odpověděly Amazonky. „Ale můžete přísahat, že neudělá nic s naší lodí? My jsme s vaší zacházely opatrně a stanům jsme také nic neudělaly. Klidně jsme je mohly spálit nebo srovnat se zemí."

„Přisaháme," řekl kapitán John.

„Co kdybychom jim radši potopili loď a zajali je?" řekla Titty.

„Dokud neskončí vyjednávání, je příměří," řekl kapitán John. „Doskoč tam, Rogere, a dones vlajku z Vlastovky, ale ničeho se nedotýkej!"

Roger odběhl. „Ale stejně mám jejich nůž!" volal.

Větší Amazonka se obrátila k menší.

„Peggy, ty káčo," řekla, „kde je lodní nůž?"

Peggy, menší Amazonka, si sáhla do kapsy od kalhot.

„Je pryč," řekla. „Musely jsme ho ztratit, když jsme se schovávaly v křoví."

„Přece si nenecháme jejich nůž," šeptala Zuzana Johnovi.

„Vrátíme vám váš nůž," řekl John Amazonkám. „Jakmile se náš plavčík vrátí z přístavu, složí jej k ostatním zbraním. Stejně váš nůž nepotřebujeme, máme na lodi tři."

„A ještě nůž na maso a na chleba," dodala Zuzana.

„Ten nůž nám dal loni strýček Jim, když jsme mu vyleštily dělo na lodi," řekla větší Amazonka.

„Copak ten člověk z hausbotu je váš strýček?" zeptala se Titty. „Vždyť jste přece říkaly, že je to taky váš nepřítel."

„On je náš strýček jenom někdy," vysvětlovala menší Amazonka. „Loni byl, ale letos se spolčil s domorodci a domorodci se k nám chovají strašně nepřátelsky."

„To naši domorodci se chovají přátelsky," řekla Titty. „Každý je k nám přátelský až na toho člověka z hausbotu... a vás," dodala. „A jestli je to váš strýček, tak jste s ním určitě zajedno."

„To tedy nejsme," vykřikla větší Amazonka.

„Mlč, Titty, a čekej na vyjednávání," řekl John.

Roger se vrátil s Tittinou vlajkou z Vlastovky.

„Ty mají nádhernou loď," šeptal prvnímu důstojní-kovi Zuzaně.

„Dej mi ten nůž," řekl mu John.

Roger mu nůž podal a John uřízl z lísky na kraji mýtiny dlouhý prut. Na jednom konci jej pěkně zaostřil, aby se dal zarazit do země. Pak na něj uvázal Tittinu vlajku, vyhledal měkké místo a zarazil svůj stožár pevně vedle pirátské vlajky Amazonek. Potom otřel nůž o travu, zavřel jej a položil k lukům a dýkám.

„A teď začneme vyjednávat," řekl. Přistoupil k Amazonkám a podal jim ruku.

„Jmenuji se John Walker," představil se, „a jsem kapitán lodi Vlastovka. Tohle je Zuzana Walkerová, první důstojník.

Tohle je Titty, první námořník. Tohle je plavčík Roger. A kdo jste vy?"

Starší Amazonka mu stiskla ruku.

„Já jsem Nancy Blackettová, velitelka a spolumatelka Amazonky, postrach moří. A tohle je Peggy Blackettová, první důstojník a spolumatel lodi."

„Ona se nejmenuje doopravdy Nancy," prozrazovala Peggy. „Jmenuje se Lilly, ale strýček říká, že Amazonky žádné lilie nebyly, a protože se naše loď jmenuje Amazonka a my jsme pirátky Amazonky od řeky Amazonky, musely jsme ji přejmenovat. Tu loď nám dal loni strýček Jim. Předtím jsme měly jenom veslici."

Nancy Blackettová se na ni zuřivě zamračila. „Jestli nepřestaneš žvanit, Peggy, vyrazím z tebe duši!"

„Jsou určitě spolčené s tím pirátem z hausbótu," šeptala Titty. „Neslyšeli jste, jak říkala, že jim dal loď?"

„To bylo loni," vysvětlovala Nancy. „Loni k nám byl přátelský, zato letos je horší než domorodci."

„Neměli bychom se radši posadit?" navrhovala Zuzana. „Co kdybych přiložila pár větviček a postavila na oheň konvici? Je v ní ještě trochu čaje."

„Děkujeme, my žádný čaj nechceme," řekla Nancy. „Ale jestli chcete, můžete si ho na našem ohništi uvařit."

„Tohle je náš tábor!" řekl Roger.

„Posaďme se," navrhovala Zuzana.

Obě strany usedly na zem kolem ohniště, kde ještě doutnal oheň. Zuzana měla dobrý nápad. Je daleko těžší udržet si bojovnou náladu, když se sedí, než vestoje.

„Tak za prvé," spustila Nancy Blackettová. „Kdy jste připluli do těchto moří?"

„Objevíli jsme tento oceán asi před měsícem."

„A kdy jste připluli poprvé na tento ostrov?"

„Žijeme tady už mnoho a mnoho dní."

„Tak vidíte," řekla Nancy Blackettová. „A my jsme se narodily na březích řeky Amazonky, která se vlévá do tohoto oceánu. Plavíme se na ostrov už celá léta."

„Než nám dal strýček Amazonku, jezdily jsme sem na veslici," řekla Peggy. „A než jsme objevily přístav, kotvívaly jsme u místa, kde jsme našly vaši loď. Tábořily jsme tu rok co rok."

„A poslyšte," řekla Nancy, „víte, jak se tenhle ostrov jmenuje?"

„Ještě jsme ho nepojmenovali," přiznával John.

„Jmenuje se ostrov Divokých koček. Pojmenoval ho tak strýček Jim, protože patří nám. Tak teď vidíte, čím ostrov je."

„Ale teď je to náš ostrov," řekl John. „Když jsme sem přijeli a postavili si tu stany, byl neobydlený, ale teď nás odsud

přece nemůžete vyhnat."

Titty mu skočila do řeči.

„Nebýval ten váš strýček Jim pirátem?" optala se. „Jak jsem ho prvně viděla, hned jsem si řekla, že je to určitě vysloužilý pirát."

Nancy Blackettová se na chvíli zamyslela. „To by se na něj docela hodilo," řekla konečně.

„Ale," pokračovala Titty, „vy jste taky piráti."

„Právě proto nás tak nenávidí. Určitě je to kapitán Flint. Ten ví dobře, co jsou to piráti. Ví, že přijde den, kdy se zmocníme jeho lodi a on se bude muset se zavázanýma očima vrhnout po prkně z paluby."

„My vám pomůžeme," vydechl Roger.

„Nenávidí nás," řekl John. „Štve proti nám domo-rodce."

„Buďme spojenci," navrhla Nancy „a potom to bude úplně jedno, či ostrov je. Spojíme se proti kapitánu Flintovi a všem domorodcům na světě."

„Kromě našich přátel," řekla Titty.

„Buďme spojenci," řekla Peggy. „Vážně, my se s vá-mi chtěly spojit hned včera, jak jsme viděly váš oheň na ostrově. Máme už domorodců až po krk. A chtěly jsme se s vámi spojit hned, jenže jsme slíbily, že přijedeme domů k obědu. Proto jsme jenom objely ostrov a vztyči-ly jsme vlajku, abychom vám vyhlásily boj. Pak jsme jely domů."

„My jsme se za vámi dívali z velkých ostrovů u Ria," řekla Zuzana.

„U Ria?" opakovala Nancy. „U Ria? No, když bude-te souhlasit, aby se ostrov jmenoval ostrov Divokých koček, nebudeme zase my nic mít proti Riu. Je to docela pěkné jméno."

„Ostrov Divokých koček je také pěkné jméno," řekl John zdvořile.

„Ale jak jste nás mohli vidět z ostrovů u Ria, když jste zůstali tady?" nechápala Peggy.

„Nasedli jsme do Vlačstovky a pustili se za vámi," vysvětloval John.

„Hromy a blesky!" zvolala Nancy Blackettová, „to jsme ale propásly krásnou příležitostí! Vědět to, daly jsme se s vámi do námořní bitvy a zaspaly vás salvou z děl, i kdybychom měly třeba přijít kdovíjak pozdě k obědu."

Peggy Blackettová pokračovala: „Dneska jsme se sem přijely na vás podívat. Vyrázily jsme za svítání a plavily se těsně kolem ostrova, ale nebyl vidět kouř, a tak jsme si myslely, že už jste pryč. Asi jste ještě všichni spali. Pak jsme uviděly u přístaviště vaši loď. Pluly jsme dál do čajové zátoky a tam jsme se podruhé nasnídaly, udělaly jsme si opravdovou snídani s čajem.

Poprvé jsme snídaly jenom studenou ovesnou kaši a ob-ložené chleby, které nám večer dala kuchařka. Potom jsme se plížily po pobřeží a viděly jsme, jak se jeden z vás vrací od vaší lodi. Ostatní se koupali. Potom jste nám zmizeli z očí a my se odplížily zpátky na loď a jely rovnou do přístavu. Tam nebyl nikdo. Tak jsme se plížily křovím na ostrově na výzvědy a uviděly jsme vás sedět kolem táborového ohně. Vzaly jsme vaši loď a odvezly ji do přístavu. Pak jsme se vrátily a zahájily překvapivý útok. Když jste zjistili, že loď je pryč, a utíkali jste dolů k přístavu, proklouzly jsme kolem a zmocnily se tábora a Nancy povídala, že to s tím naším spojenectvím nepůjde jen tak..."

„Zavřeš už zobák, ty huso jedna," okřikla ji Nancy Blackettová. „Omluvte mého prvního důstojníka," obrátila se na Johna. „Je strašně užvaněný."

„Ona Nancy povídala, že ten náš překvapivý útok byl tak skvělý, že bychom radši měli zůstat nepřáteli, ale já povídala, že už mám nepřátel dost, když letos nestojí zanic ani domorodci, ani strýček Jim..."

„Je to přece kapitán Flint," opravila ji Nancy.

„Prostě, kdyby si byla Nancy nevzpomněla, že spolu můžeme vyjednávat, byli byste navěky věků domorod-ci," řekla Peggy.

„To bychom nebyli," bránila se Titty.

„Samozřejmě že ne," uznávala Nancy, „mnohem zábavnější je být mořskými vlky a postrachy lodí. Navrhují spojenectví."

„Nevidím, proč bychom je měli odmítat," řekl kapi-tán John.

„Představuji si je," pokračovala Nancy, „jako spoje-nectví proti všem nepřátelům, hlavně proti strýčkovi Jimovi - vlastně proti kapitánu Flintovi. Ale my by-chom chtěly takové spojenectví, abychom spolu mohli i bojovat, kdybychom měli chuť."

„To není žádné spojenectví," řekla Titty. „To je jenom smlouva o útočení a obraně. V dějepisu je jich spousta."

„Správně," souhlasila Nancy Blackettová, „bránit se budeme proti nepřátelům a mezi sebou povedeme, kdykoli se nám zachce, bitvy na život a na smrt."

„Dobrá," souhlasil kapitán John.

„Nemáte papír a tužku?" zeptala se Nancy.

„Já mám," řekla Titty, rozběhla se do stanu a při-nesla list z lodního deníku a tužku. Nancy je vzala a začala, psát:

„Já, John, kapitán lodi Vlačstovka, a já, Nancy, kapi-tán lodi Amazonka. uzavíráme tímto jménem svých lodí a svých posádek smlouvu o útočení a obraně. Podepsá-no a zpečetěno zde na ostrově Divokých koček v měsíci srpnu roku 1929."

Pak podala papír ostatním.

„Vypadá to dobře," řekl kapitán John.

„Mělo tam být v tomto měsíci, a ne jenom v měsíci," řekla Titty. „A nenapsala jsi zeměpisnou délku a šířku. Ty se uvádějí na celém světě."

Nancy Blackettová vzala listinu, udělala vsuvku před slovem „měsíce" a vepsala tam „tomto" a za slovy „Divokých koček" doplnila „zeměpisná šířka 7, délka 200".

„Měli bychom to podepsat krví," řekla, „ale tužkou to taky bude stačit."

John vzal papír a podepsal se „John Walker, ve-litel”.

Nancy se podepsala „Nancy Blackettová, pirát a Amazonka”.

Oba kapitáni si podali ruce.

Peggy řekla: „Tak pro dnešek je tedy mír.”

Zuzana se optala: „Neměly byste chuť na trochu karamel?”

„Z třtinové melasy,” dodala Titty.

Peggy řekla: „Už jsme je viděly, když jsme se zmoc-nily vašeho tábora, ale nechtěly jsme si samy vzít. Ale jestli jich máte doopravdy dost, přišly by nám moc k chuti.”

Nancy navrhla: „A můžeme si načít soudek jamaj-ského rumu. Máme na Amazonce výtečný. Pojdte, skočí-me si pro něj do přístavu. Je to opravdu výborné pití. Naše kuchařka je někdy na domorodou ženu docela přátelská. Říká tomu limonáda.”

Kapitola XI

SPOJENCI

Vlaštovky a Amazonky se společně vydaly k přístavu na jižním cípu ostrova. Cestička už byla pěkně vyšlapa-ná, jen tu a tam se musely shýbnout pod větvemi, přišlápnout trní nebo si přidržet drobné haluzky, aby mohly projít. V malé zátočině spočívaly vedle sebe obě loďky, přiděmi vytážené na břeh. Amazonka byla pěkná loď z borových prken napuštěných fermeží. Byla mno-hem novější než Vlaštovka, stejně dlouhá, ale zdaleka ne tak prostorná. U místa, kde byl nasazen stěžen, mezi stěžněm a ploutvovou skříň, stál malý soudek z leště-ného dubu.

Rogerovi nešlo do hlavy, co je to ploutvová skříň.

„Co vám to tam kouká velkého uprostřed lodi?” zeptal se.

„To je ploutvová skříň,” poučila ho Peggy.

„A na jakou ji máte ploutev?”

„Ploutev, to je železný kýl, který můžeme spouštět do vody, když plachtíme proti větru. Když plujeme po větru anebo když se dostaneme na mělčinu, vytáhneme kýl do téhle skříně,” řekla Nancy. „Jak to vůbec doká-žete plachtit bez něho proti větru?”

„Vlaštovka plachtí proti větru výborně,” řekl kapitán John. „Má asi šest coulů hluboký kýl, ale ten se nevytahuje, a tak se nám tam nemusí plést žádná skříň.”

„Strýček Jim - vlastně kapitán Flint - říká, že bez ploutve se proti větru vůbec nedá plachtit.”

„To je vidět, že nezná Vlaštovku,” řekl John.

„Na co je ten soudek?” ptal se Roger.

„Původně měl být na vodu, protože naši domorodci si mysleli, že voda z jezera není k pití,” řekla Peggy. „Ale my ji pijeme pořád, sice ne přímo z jezera, ale převařenou jako čaj, a tak máme soudek jako nádobu na slavnostní nápoje. Ted’ je v něm zrovna něco báječ-ného.”

„Odneseme ho do tábora,” řekla Nancy Blacket-tová.

„Ale to bude hrozně těžké, ne?” ptala se Zuzana.

„Tak jak ho nosíme my, ne,” řekla Nancy. „Přenáší-me ho přivázaný k veslu. Tak se taky má nosit. Pojd’, Peggy, pomoz mi trochu.”

Obě Amazonky vlezly do své loďky. Nancy vzala ze zádi pořádný kus provazu a na jednom konci udělala smyčku. Pak nadzvedly s Peggy sud a-postavily jej na bok přidě. John a Zuzana jej podrželi a Amazonky zatím vystoupily na břeh s provazem a jedním veslem. Nancy navlékla smyčku na jeden konec soudku a utáh-la ji, aby se nemohla sesmeknout. Potom obtočila pro-vazem dvakrát veslo, táhla jej dolů a provlékla smyč-kou na soudku a pak jej přetáhla nahoru přes soudek a kolem něho, udělala smyčku na druhém konci, obto-čila dvakrát veslo a pak provaz, zase táhla dolů a uvá-zala.

„Hotovo, Peggy?” zeptala se. „Hotovo,” odpověděla Peggy.

„Hej rup!” zvolala Nancy. Nadhodily si veslo a kaž-dá si je položila jedním koncem na rameno. Soudek pevně visel uprostřed na vesle.

„Pochodem v chod!” zavelela Nancy a pirátky Ama-zonky vykročily k přístavu a daly se po pěšině mezi stromy.

„Když se takhle nese, ani člověk tu váhu necítí,” řekla Peggy. „Piráti tak nosí všechny sudy i svoje poklady a vůbec všechno, co vykládají z lodí na břeh.”

Zuzana, Titty a Roger šli za nimi. Kapitán John čekal v přístavu. Pořád mu leželo v hlavě, co to říkaly Amazonky, že přístav je označen. Co tím vlastně mysle-ly? O kříži, namalovaném na pařezu u břehu, přece ví, ale když řekl, že kříž může namalovat na strom každý, pověděla mu Nancy, to že je vidět, že ani neví, jak je přístav označen. Tak jak je tedy označen? Rozhlédl se kolem sebe. Viděl pařez s bílým křížem. Ale nic jiného, co by vypadalo jako značka, vidět nebylo. Na skalách nebylo jediné znaménko a na stromech také žádnou značku neviděl. Amazonky stouply ještě víc v jeho očích. Ty opravdu jako by věděly všechno, a ještě k tomu jsou výborní námořníci. Byl by se jich rád zeptal, ale jako kapitán se přece jen na něco takového nechtěl vypy-távat.

Dohonil je, zrovna když přicházely do tábora. Ama-zonky si shodily veslo z ramene a postavily soudek mezi obě vlnky. Potom jej podložily ze všech stran kame-ním, aby vyzvedly kohoutek pěkně nad zem.

„Zapomněly jsme hrníčky,” vzpomněla si Peggy.

„My jich máme dost,” řekla Zuzana a šla pro ně.

„Když jsme vypluli z domova, vzali jsme si s sebou šest hrníčků,” řekla Titty, „kdyby se náhodou některý rozbil, ale naštěstí jsme ještě neroztloukli žádný.”

„My máme na lodi bezvadné láhve,” řekla Peggy, „a ty jsou docela stejné jako ty vaše hrníčky.”

Nalila ze soudku do všech hrníčků. Nancy Blackettová zatím seděla opodál a o čemsi usilovně přemýšlela. Když jí Roger donesl hrníček, vzala si, a když jí nabídli karamely, nabrala si z pytlíku pořádně, ale nějakou chvíli jako by je ani neviděla.

Konečně promluvila: „Správně bychom měli připít na pirátskou vlajku, na lebku a zkřížené hnáty, na smrt a slávu a sto tisíc dukátů. Ale vy nejste piráti, tak na to pít nemůžeme. Měli bychom proto připít na zmar našich nepřátel...”

„Piráta s papouškem," řekla Titty.

„Muže z hausbótu," řekl kapitán John.

„Správně!" zvolala Nancy. „Už to mám! Ať žiji Vlaštovky a Amazonky a ať zhyne kapitán Flint!"

„Ať žiji Vlaštovky a Amazonky," opakovala Peggy, „a ať zhyne strýček Jim!"

„Kapitán Flint, ty huso natvrdlá," okřikla ji Nancy.

Ostatní to řekli dobře, dokonce i Roger.

„A teď si přihneme," řekla Nancy.

Tak výborné limonády si určitě ještě žádný pirát ani cestovatel nepřihnul.

„V životě jsem lepší rum nepila," řekla Titty.

„Je dobrý," souhlasila Nancy. „Ale vaše karamely taky."

Karamely zrovna moc rozhovor nepovzbuzují, a tak chvíli neříkal nikdo nic.

Konečně se Titty zeptala: „Kde přišel kapitán Flint k tomu papouškovi?"

Peggy Blackettová spolkla kousek karamely a hned spustila:

„Přivezl si papouška ze Zanzibaru. Ten zcestoval celý svět. Maminka říká, že zamlada býval černá ovce rodiny, a tak ho poslali do Jižní Ameriky. Ale on tam nezůstal. Podíval se všude, kam ho jen napadlo. Loni se vrátil domů a povídal, že už se naježdil dost a že se chce usadit doma. Víte, maminka je jeho sestra. Ale on byl vždycky nejradší na moři. Tak si koupil obytný člun a loni jsme u něj byly každou chvíli. Loni byl jedním z nás a my jsme s ním plachtily na Amazonce. Potom nám Amazonku dal, a než přišla zima, zase odjel. A le-tos, když se vrátil, říkal, že dostal smlouvu a že má psát nějakou knihu, a celé léto bydlí na člunu, ale místo aby s námi plachtil, spolčil se s domorodci. Dělal jsme, co jsme mohly, aby se vzpamatoval. Ale všechno bylo marné. Dokonce požádal maminku, aby nám nařídila, že ho máme nechat na pokoji. A tak nám maminka řekla, že píše knihu a potřebuje klid. Ale my jsme si říkaly, že to snad ani jeho vina není, že tu knihu píše, a chtěly jsme mu dát najevo, že si proto o něm nic špatného nemyslíme. Ale vůbec ho to nepotěšilo, ani když jsme mu nabízely, že se k němu nastěhujeme na hausbót. Nakonec to dopadlo tak, že nám zakázal, abychom se k němu přibližovaly."

„Proto jsme si daly pozor, až vystoupí na břeh, vloupaly jsme se k němu na hausbót a sebraly jsme si zelená peřička na šipy," vysvětlovala Nancy, „jen ať vidí, zač je toho loket. Měl je v nádobce, kam si dává věci na čištění dýmky."

„A je to věčná škoda," vzdychla si Peggy. „Učily jsme papouška říkat Samé dukáty, aby to byl pořádný pirátský papoušek a abychom si ho s sebou mohly vzít na ostrov Divokých koček. Ale on pořád jenom říká Lóra! Lóra! To přece není k ničemu. Oni prý zelení papouškové nemluví tak dobře jako šediví."

„Ty jsi myslím říkala, že je vysloužilý pirát, vid'?" obrátila se Nancy k Titty.

„Mně tak aspoň připadá," odpověděla Titty.

„Tak je možná dobře, že jeho papoušek říká jen Lóra! Lóra! Jiný by ho mohl ještě prozradit."

„A vážně po vás včera střílel?" ptal se kapitán John. „Viděli jsme dým a slyšeli jsme tu ránu."

„To nebyl on, to jsme byly my," vysvětlovala Johnovi Nancy. „Pluly jsme do zátoky kolem hausbótu a dí-valy jsme se dovnitř okénkem kajuty. Strýček... kapi-tán Flint zrovna spal. Viděly jsme ho. A tak jsme vzaly jednu velikánskou raketu, co nejdřív prská a potom s hrozným ráumem vybuchne, položily jsme ji na střechnu kajuty a rychle jsme odjely. Když to bouchlo, zatáčely jsme zrovna za skálu. Schovaly jsme si ji tu raketu, od posledního ohňostroje v listopadu, ale ani trochu se nezkazila. Víc už ani bouchnout nemohla."

„My jsme ji slyšeli až sem," řekl Roger. „To byla ale pecka!"

„Vsadila bych se, že řádil jako posedlý," řekla Nancy.

„Stál na palubě a hrozil, ještě když jsme za vámi vyrazili do Ria," řekl John. „A to bylo pěknou chvíli po tom."

„Teď jsme s ním všichni ve válce," řekla Nancy. „Jednou se zmocníme jeho hausbótu. Spojeními silami se nám to snadno podaří. Z jedné strany Vlaštovka a z druhé strany Amazonka. Na obou stranách paluby najednou být nemůže. A pak mu dáme na vybranou. Bud se s námi dá do kupy jako loni v létě, nebo pěkně po prkně dolů z paluby."

„Nejlepší by bylo poslat ho po prkně," mínila Titty. „Pak si vezmeme jeho poklad, koupíme si velkou loď a budeme na ní až navěky žít a plout po celém světě."

„Třeba do čínských moří za tatínkem," řekla Zuzana.

„A mohli bychom objevit nové pevniny," řekla Titty. „Amerikou přece všechno nekončí. Musí jich být ještě spousty neobjevených."

„Zajeli bychom do Zanzibaru a přivezli si plnou loď papoušků, těch šedivých, co mluví ostošest," řekla Peggy.

„A opic," ozval se Roger.

„Já mám ze všeho nejradší zelené papoušky," řekla Titty.

„Poslyšte," připomněla jim Nancy Blackettová, „úplně zapomínáme, že máme vyjednávat. S kapitá-nem Flintem v jednom kuse válčit nemůžeme. Ale můžeme se cvičit. Nesmíme si potápět jeden druhému lodí..."

„Vlaštovku nepotopí nikdo na světě!" zvolal zuřivě Roger.

„Dobrá," souhlasila Nancy, „nikdo ji taky potápět nebude. Ale výborně se pocvičíme, když se budeme snažit zajmout Vlaštovku, a vy zase, když budete zkoušet ukořistit Amazonku. Kdo \\\ hraje, bude vlajkovou lodí. V každé flotile je vždycky vlajková loď. Když zajmeme Amazonku, bude vlajková loď Vlaštovka a kapitán John komodore. Když zajmeme my Vlaštovku, bude vlajko-vou lodí Amazonka a komodore budu já. Začneme od zítřka."

„A až se to rozhodne, vyrazíme a zmocníme se hausbótu," řekla Titty.

„Ale vy víte, kde máme Vlastovku." namítal John, „protože víte, že jsme tady. Když k ní nepostavíme hlídky, snadno ji můžete odvézt. A my nemáme ani tušení, kde je Amazonka."

„Vždyť jste viděli, kam jsme včera jely."

„Viděli jsme vás zahýbat za ostroh na západním pobřeží."

„Nu a když zabočíte za ten ostroh, uvidíte ústí řeky. To je řeka Amazonka. Kousek výš na pravém břehu, to je na levém břehu, když plujete od jezera, je loděnice. Je to kamenná loděnice, vpředu s velikou dřevěnou lebkou a hnáty, které jsme si samy udělaly. Uvnitř je motorový člun, ale na ten nesmíte ani sáhnout, protože patří domorodcům, a potom veslice a taky Amazonka, když je zrovna doma. Tak teď to víte."

„Počkejte," zarazil je John. „Mám tady mapu."

Vzal průvodce a otevřel jej u mapy, na které bylo jezero po celé délce. Nancy mu ukázala Amazonku. Na mapě se jmenovala jinak. John jí podal tužku.

„Označ mi, kde je loděnice," požádal ji.

Nancy udělala na patřičném místě značku tužkou.

„Ale lodě se budou na téhle výpravě jen zajímat," řekla, „ať vyhraje kdo chce, bude zacházet s druhou lodí jako s vlastní."

„To budeme my," tvrdila Peggy. „Nancy vždycky udělá všechno, co si umíní."

„Uvidíme," řekl kapitán John.

„A začínáme od zítřka," řekla Nancy.

„Poslyšte," navrhla Zuzana, „neměli bychom se na-obědvat, než bude úplně po té limonádě?"

„Po tom jamajském rumu!" opravila ji Titty vyčítavě.

„My máme spoustu obložených chlebů," řekla Peggy.

„A my zase konzervované hovězí," řekla Zuzana, „a olejovky. Zapečené maso jsme už dojedli a další dostaneme až zítra."

„Škoda že jsme nebyli na rybách," litovala Titty. „Mohli jsme vám nabídnout kousek smaženého žra-oka."

„Ale my olejovky taky moc rády," řekla zdvořile Peggy.

V táboře nastal shon. První důstojník Amazonky Peg-gy se zřejmě starala o lodní kuchyň jako na Vlastovce první důstojník Zuzana. S pomocí Titty a Rogera se daly obě do vaření. Přiložily trochu dříví na oheň a rozdmýchaly uhlíky pod konvici. Dohodly se, že bude nejlépe, když si připraví vařící vodu na mytí nádobí a na čaj, kdyby jim náhodou soudek nestačil. Pak musely otvírat krabičky olejovek a konzervy hovězího a skočit na Amazonku pro obložené chleby a koláč.

Oba kapitáni zůstali zprvu stát a pozorovali počínání svých posádek.

Konečně řekl John: „Poslyšte, kapitáne Nancy, ne-mohla byste mi říct, jak je vlastně ten přístav označen?"

„To je docela jednoduché, kapitáne John," pravila Nancy. „Pojďte se mnou, a než naše mužstva připraví oběd, zasvětim vás do toho."

Odebrali se společně k přístavu a cestou potkali Peggy s košíkem koláčů a obložených chlebů. Ale v přístavu zůstali o samotě a kapitán John tomu byl velice rád. Šel přímo k pařezu, na kterém byl namalován kříž. „Tohle jsem viděl hned," řekl.

„A nic jiného jste nenašel, že," pravila Nancy, kapitán Amazonky. „To proto, že my jsme piráti Amazonky a máme tajné značky. Jedna bez druhé není k ničemu a ta druhá není označena vůbec."

„Tak co je to za značku?" nechápal John.

Kapitán Nancy si sedla na břehu na bobek a nakreslila polokruh. „Řekněme, že tohle je přístav," začala, „a tohle jsou vnější skály." Položila na zem několik větších kamenů a rozestavila je jako skaliska před přístavem. „Chcete třeba proplout dovnitř. Tahleta přímka vás povede rovnou mezi balvany, že se žádného ani nedotknete. Protáhněte si tu čáru ještě o kousek až do přístavu a ke břehu. Na té přímce musí být vaše značky. Tak tohle je třeba vaše první značka."

Zarazila do země klacík. „To je pařez s křížem. Teď si najdete něco, co vidíte za první značkou a co leží také na té přímce. Může to být cokoli. Kdykoli potom budete chtít proplout zvenčí do přístavu, postačí vám, když budete mít obě značky za sebou. Dokud se jich budete držet, budete na přímce, která vás bezpečně povede mezi skalisky. I když jezero - vlastně moře - stoupne a některé balvany klesnou pod vodu, nemusíte se na ně dívat a můžete zamířit dovnitř, jen když budete mít značky pořád jednu za druhou."

„Mhm," řekl kapitán John.

„Naskočte si do Amazonky, já ji vyvezu na širé moře a ukážu vám to."

John nastoupil do Amazonky. Nancy Blackettová odrazila a vyjela s loďkou až za balvany, takže se octli na otevřeném moři. Pak pádlovala jedním veslem na zádi a otočila se s loďkou přímo k ostrovu.

„A teď," vysvětlovala, „vidíte ten pařez s křížem"

„Ano," řekl John. „Kříž vidím výborně. Pařez je proti břehu vidět dost špatně. Má stejnou barvu."

„Proto jsme na něj namalovaly ten kříž," řekla Nancy. „A teď se podívejte nad něj doprava a uvidíte rozeklanou větev, z které je pod vidlicí odloupený kousek kůry. Vidíte ji?"

„Ano."

„To je ta druhá značka. Teď máme mezi sebou a přístavem balvany. Ale když odpluji s lodí kousek dál, uvidíte, jak se vidlice přibližuje k označenému pařezu, až se docela překrývají. To už můžeme dovnitř. Jak budou obě značky v jedné přímce, zavolejte."

„Teď jsou přesně za sebou," hlásil John.

„Správně," řekla mu Nancy. „Teď už se nemusím vůbec dívat. Budu jenom pádlovat a dívat se na dno loďky. Vy

sledujte obě značky, a jak by se odchýlily, hned mi řekněte."

Začala rychle pádlovat na zádi a Amazonka se blížila ke skaliskům.

„Vidlice je napravo od pařezu," hlásil John.

Nancy zapádlovala a trochu loďku pootočila.

„A teď?" ptala se.

„Teď jsou v jedné přímce."

Pádlovala dál.

„Vidlice vlevo... zase v jedné přímce... je vidět vlevo... v jedné přímce... vidlice je vidět vpravo... v jedné přímce."

Nancy ani nevzhledla, jen když ji John upozornil, že značky nejsou v jedné přímce, trochu změnila směr. Amazonka plula mezi skalisky, až konečně dorazila do přístavu.

„Propluli jsme," řekl John. „Vy se v tom ale vy-znáte."

„Je to přece docela jednoduché," řekla Nancy. „Na-učil nás to loni kapitán Flint, ještě než se tak zkalil, když byl ještě strýček Jim. Označují se tak všechny přístavy, dvěma značkami, které ukazují, kudy do nich řídit loď. Vlastně by měly mít značky ještě svítilny, aby se do přístavu dalo proplout i v noci. Jak byste měli na značkách svítilny, mohli byste tu proplouvat i potmě."

„To jsou ta světla, kterým se v lodivodských knihách říká směrová?" zeptal se John.

„Co jsou to lodivodské knihy?" optala se Nancy a John byl celý šťastný, že aspoň něco ani kapitán Nancy neví. Vytáhli Amazonku na břeh a vrátili se do tábora k hodování. A jaké to byly hody! Obložené chleby a olejovky se výborně hodily k mletému hovězímu a limonádě. A když to všechno spořádali, začala vřít ve velké konvici voda a nedalo jim, aby si ještě nevzali k čaji kus koláče.

Zatímco šest námořníků sedělo kolem ohně a spřádalo plány na daleké cesty, čas rychle plynul. Konečně vzhledla Nancy k slunci.

„Měly bychom vyplout," řekla, „nebo budeme mít zase nepříjemnosti s domorodci. Tenhle týden jsme už dvakrát přišly pozdě k večeri. Vítr se vždycky po západu slunce utiší a na veslování to máme moc daleko. Pohni kosterou, Peggy."

„Jsem celá strnulá," stěžovala si Peggy.

„Však ty se rozhýbáš, jen co vstaneš," řekla Nancy. „A pojď sem, pomoz mi s tím soudkem."

Prázdný soudek byl úplně lehounký, ale aby bylo všechno jaksepatří, přivázaly si jej jako prve na veslo. Titty jim nesla pirátskou vlajku. Roger nesl košík. Celá posádka Vlastovky šla dolů do přístavu doprovodit Amazonky.

Amazonky vypluly z přístavu, napjaly plachtu a v pěkném větříku, který pořád ještě vál, zmizely za chvíli za severním cípem ostrova.

„Zítra začíná válka!" zaslechly ještě Vlastovky Nancy.

„Dobrá!" křičel za ní kapitán John.

Kapitola XII

SMĚROVÁ SVĚTLA

Toho večera šly Vlastovky spát pozdě. Brzy potom, co malá bílá plachta Amazonky zmizela za Darienským štítem, vzal kapitán John kladivo, pár hřebíků, dvě svíčkové lampičky a vydal se s prvním důstojníkem Zuzanou do přístavu. První námořník s plavčíkem se zatím pustili do mytí nádobí.

„Viš, co říkaly o označení přístavu?" řekl John a ukázal Zuzaně pařez s bílým křížem. „To je jedna značka a druhá je tamhleten rozvětvený strom, co má zrovna pod vidlicí odloupený kus kůry. Amazonky se vůbec nemusejí starat o balvany, dovedou zamířit do přístavu podle značek a dávají jen pozor, aby měly značky pořád v jedné přímce. Kapitán Nancy mi to předvedla. Jak to jednou člověk ví, nic na tom není. Ale v opravdových přístavech mají na takových značkách světla, aby lodi našly cestu ve tmě. Řekl jsem si, že udělám ze značek směrová světla, abychom mohli za-útočit na Amazonku třeba v noci a vrátit se do tábora i za největší tmy."

Zarazil hřebík do středu bílého kříže na pařezu a pověsil na něj jednu lampičku. Pak přistoupili se Zuzanou k rozvětvenému stromu. Ale vidlice byla mnohem vyšší, než dosáhli.

„To vylezeš nahoru a pověšíš lampičku do vidlice?" ptala se Zuzana.

„Ne, pane první důstojníku. K čemu by to potom bylo? To bych mohl vylézt nahoru a rozsvítit lampičku jenom já nebo ty. Musíme ji dát někam, kde ji může rozsvítit každý."

„Ale Roger ne," řekl první důstojník. „Ten nesmí ještě dostat sirky do ruky."

„To je pravda," řekl kapitán John. „Nemusíme ji dávat níž, než kam dosáhne Titty. Kdybychom ji zase pověsili až moc nízko, nebyla by nám nic platná. Musí být vidět přes křoví. Skoč dolů do přístavu a postav se před pařez, co nejblíže k vodě."

Zuzana zaběhla dolů a postavila se před pařez, který byl asi na deset yardů od břehu. Stála na samém kraji vody.

„Vidíš na tu vidlici?" volal na ni John.

„Ano," odpovídala Zuzana.

John položil ruku na kmen rozvětveného stromu, co nejvýše dosáhl.

„Vidíš mou ruku?"

„Ano."

„Ještě pořád ji vidíš?" Sunul pomalu ruku dolů po kmeni.

„Teď už ne," řekla Zuzana.

Zdvihl ji ještě o kousek.

„Teď ji zase vidím," hlásila Zuzana.

„Zapíšeš na Titty," řekl kapitán John a Zuzana zapískala na píšťalku. Titty s Rogerem tu byli, než bys řekl švec. Než

přišli, držel John ruku pořád na jednom místě. Pak řekl Titty, aby zkusila, jestli tam dosáhne. Dosáhla tam jen taktak.

„To stačí," řekl kapitán John.

„A na co to děláš?" ptala se Titty.

John neodpověděl. Zarazil hřebík těsně nad místo, kde měl ruku. Pak na něj pověsil druhou lampičku.

„A teď zkus, jestli lampičku otevřeš."

Titty vystoupila na špičky a lampičku otevřela.

„Ale k čemu to je dobré?" ptala se.

„Uvidíš, až se setmí," odpověděl kapitán John.

„Ale já tam nedosáhnu," namítal Roger, když se zkusil co nejvíc natáhnout.

„Ty to ani potřebovat nebudeš," odbyl ho kapitán John.

„Aspoň dokud nebudeš smět dostat do ruky sirky," dodal první důstojník, „a potom budeš už dost velký a dosáhneš tam."

Jakmile se začalo stmívat, vydala se celá posádka Vlastovky zase do přístavu. John dal prvnímu námořní-kovi sirky, a ten rozsvítil obě lampičky. Plavčík se jenom díval. Potom usedli všichni čtyři do loďky.

„Roger by už měl být v posteli," vzpomněla si Zuzana.

„Nebude to trvat dlouho," řekl kapitán John, „a samotného ho přece nechat nemůžeme."

„Já stejně nejsem ospalý," bránil se Roger.

Zaveslovali na jezero. Nad krajem se rychle snesla tma. Vysvitly hvězdy. Kdesi houkaly sovy. Břehy jeze-ra se hluboko pod vrchy ponořily do temnoty. Děti se dívaly na obrysy kopců, mohutné černé masívy, tyčící se k hvězdnatému nebi. Potom se hvězdy skryly za mraky a nebylo vidět, kde končí kopce a začíná obloha.

Náhle všichni spatřili vysoko ve tmě záblesk jasného plamene. Za ním další a další a potom bledou září, vrhající barevné světlo na oblak kouře. Bylo jim, jako by najednou zahlédli vysoko v temné zdi okénko. Jak se tak dívali, skočila do kouře mužská, černá, čile se pohybující postava a začala tlouci do plamenů. Plame-ny pohasly a přes okénko jako by se zatáhla temná záclona. Pak vyskočil nový plamének a už tu byl zase ten muž, plamének uhasil a kolem dokola byla tma.

„To jsou divoši," řekla Titty. „Já věděla, že tu někde v těch lesích určitě žijí divoši!"

„Ba ne, jsou to uhlíři," řekl John. „Domorodci na statku se mě už ptali, jestli jsme je neviděli. A kdyby-chom se sem byli vypravili dřív, už jsme je mohli vidět."

„Ale vypadají jako divoši," stála Titty na svém. „Pojďme se na ně podívat."

„Teď stejně nikam nemůžeme," řekla Zuzana.

„Jak se dostaneme domů?" ptal se Roger. „Není vůbec vidět."

Kapitán John si lámal hlavu stejnou otázkou. Nevě-děl jistě, kde jsou. Lampičky nad značkami před přístavem neviděl, ale na tom nebylo nic divného, protože dokud nedopluje Vlastovka přímo před úzinu vedoucí do přístavu, zakrývají mu je vysoká skaliska. A pak si ovšem nebyl tak docela jist, jestli dokáže vplout do přístavu, i když lampičky uvidí. Věděl, že by to dokázat měl. Ale vždyť to ještě nikdy nezkoušel. Řídit se znač-kami ve dne, když se můžeš kdykoliv rozhlédnout kolem a podívat se, kde jsi, to je něco docela jiného, než když tě pohltí tma a můžeš spoléhat jen na světla. Hlavní však bylo ta světla vůbec najít. Podle uhlířů nahoře na úbočí poznal, kde tak asi jsou a kam loďka pluje, ale nemohl se řídit podle hvězd a byl rád, že si nezapomněl kompas.

Vzal sirku, rozškrtl ji, pohlédl na malý kompas a tak dlouho jím otáčel, až tmavý konec střelky stanul proti čárce na jedné jeho straně. Tak poznal, kde je sever. Naštěstí ležel zrovna tam, kde tušil, že asi bude. Obrá-til tedy Vlastovku, škrtl další sirkou a znovu se podíval na kompas, aby se ještě jednou přesvědčil, že plují opravdu správně. Pak začal znovu veslovat a zamířil s Vlastovkou po jezeře směrem k severu.

„Takhle se správně podle kompasu neřídí," upozor-ňoval. „Měli bychom jej připevnit na jednom místě a osvětlit.

Potřebujeme nutně baterku. Že jsem si na ni nevzpomněl a nepřál si ji k narozeninám! Nu, co se dá dělat, dávejte pozor, námořníci, a jak někdo zahlédne lampičky, křikněte."

Za chvíličku je spatřila Titty, jak se kmitly mezi stromy a zase zmizely, když je ukryla vysoká skaliska jižně od ostrova.

John vesloval pomalu dále.

„Zase jsou vidět," zvolala Zuzana.

„Těsně za sebou," dodala Titty.

John se otočil nad vesly a jasně zahlédl dvě hvězdič-ky mihotající se nad vodou.

„Dobré je to," řekl a pak, když si vzpomněl na Nancy, dodal: „Teď budu veslovat a vy nespouštějte oči ze světél."

„Vždyť stejně nic jiného nevidíme," řekla Titty.

„Jsou pořád těsně za sebou?" ptal se John.

„Dost těsně," odpovídala Zuzana.

„A které světlo se vychyluje za druhé?"

„Cože?" řekla Zuzana. „Kde je horní světlo?" ptal se kapitán John.

„Kousek nalevo od dolního," řekla Zuzana.

John ještě dvakrát zabral vesly, pravým trochu silně-jí. „Jak bude přesně nad ním, zavolej."

„Teď je nad ním. A teď napravo." John zabral levým veslem.

„Nad ním."

„Jak se ukáže na jedné nebo na druhé straně, řekněte mi."

Vesloval dál. První důstojník Zuzana, první námoř-ník Titty a plavčík Roger sledovali světla, a jak se horní objevilo jen trochu nalevo nebo napravo od dolního, hned vykřikli. Tolik hlídek by kapitánu Johnovi mohlo stačit, ale jednou se přece jen raději ohlédl sám, a tu spatřil obě světla za sebou jako dvojtečku. Konečně zavadil John pravým veslem o

skálu.

„Teď už musíme být skoro v přístavu," řekl. „Budu pádlovat na zádi."

„Světla jsou přesně za sebou," hlásila Zuzana.

John uložil vesla na dně loďky a pádloval na zádi. Zuzana a Titty si odsedly, aby nepřekážely. Loďka plula dál tmou.

„Světla jsou už docela blízko," zvolal Roger, a sotva to dořekl, ucítili lehký náraz, jak se Vlastovka dotkla přídí měkkého oblázkového břehu v malém přístavu.

Kapitán John plul poprvé podle směrových světél a dokázal zamířit do přístavu v nejčernější tmě!

„Tímhle válku nad Amazonkami vyhraje," řekl nadšeně. „Myslí si, že to neumíme, a my to zatím svedeme! Myslí si, že jsou před námi v noci bez-pečné."

Vyškrábali se na břeh, sundali lampičky z hřebíků, zakotvili ve světle lampiček Vlastovku a v jejich světle si také hledali cestu trním a křovím zpátky do tábora. Za deset minut už byly obě lampičky sfouknuté a za půl minuty celý tábor spal.

Kapitola XIII

UHLÍŘI

Druhého dne byl všude mrtvý klid, jaký na válčení vůbec nemohli potřebovat. Kapitán John se převrátil na slavníku a podíval se na tlakoměr, ale ten se ani nehnul. Vylezl ze stanu a pohlédl k obloze. Nikde ani mráčku. Zašel nahoru na Pozorovatelnu a rozhlížel se po jezeře, na němž se tak jasně zrcadlily kopce, lesy i vzdálené statky na stráních, že když ses na ně podíval, těžko jsi rozeznal, co je skutečnost a co odraz na hladině. Vrátil se do tábora, kde ostatní zrovna vstávali.

„Dělej, Titty," volal Roger. „Nezapomeň, že už je válka a Amazonky tu mohou být co nevidět."

„Není vůbec vítr," řekl kapitán John, „a vypadá to, že to tak zůstane celý den. Když se nezvedne vítr, určitě nepřijedou. A sami se taky těžko někam dostaneme. Na veslování je to moc daleko. Dneska můžeme pustit válku z hlavy. Je to strašná škoda!"

„Můžeme jet s Titty pro mléko?" ptal se Roger. „Říkal jsi, že nás pustíš, jak bude bezvětrí."

„Dobrá," souhlasil kapitán John, „ale dávejte pozor, ať nenarazíte na kámen, když budete přistávat."

„Samozřejmě," sliboval první námořník.

A tak první námořník a plavčík vypádlovali s Vlastovkou z přístavu a veslovali ke břehu. Veslovali každý jedním veslem a seděli vedle sebe na střední sedačce. Pak vesloval Roger oběma vesly a Titty kormidlovala. Pak zase veslovala oběma vesly Titty a kormidloval

Roger. Pluli sice poněkud klikatě, ale konečně je kapitán John, který se šel vykoupat k přístavišti, viděl, jak jdou s bandaskou nahoru po louce.

Když se vraceli, kormidloval plavčík a první námořník celou cestu vesloval, jak nejrychleji mohl. Titty spěchala, nesla velké zprávy.

„Ti lidé, co jsme je včera viděli, byli uhlíři," vyprávěla. „Ptala jsem se paní Dixonové, jestli to nejsou divoši, a ona povídala, že by se to o nich klidně dalo říct. Prý bydlí v chatrčích, které si sami dělají z kůlů. A mají prý v krabici hada. Paní Dixonová povídala, že by nám ho možná ukázali, kdybychom se k nim zašli podívat do lesa. Pojdme tam!"

„Paní Dixonová říkala, že nezůstanou nikdy dlouho na jednom místě. Tam, co jsou teď, už nemají skoro co dělat," řekl Roger. „Měli bychom k nim jít už dneska."

„Jsou to určitě mnohem zajímavější divoši než všichni naši domorodci," řekla Titty.

Zuzana vzhlédla od ohně. „Nevím, proč bychom nejeli," řekla. „Amazonky určitě nepřijedou. A Vlastovku s sebou stejně vezmeme."

„Správně, první důstojníku," řekl kapitán John. „Kdyby se zvedl vítr, museli bychom se vrátit, ale dokud je takhle klidno, můžeme pustit válku z hlavy a vydat se na výpravu."

Brzy po snídani vyndali z Vlastovky stěžen a plachtu a vyrazili. Roger seděl na svém oblíbeném místě na přídí a držel hlídku. John vesloval a Zuzana s Titty seděly na sedačce na zádi. Na dně loďky měli konvici a batoh se zásobami, protože kdyby jim dobré počasí vydrželo, chtěli zůstat venku skoro celý den a přivést si nazpátek čerstvou zásobu dříví na oheň. Na ostrově už začínalo být dříví poskrovnu, ale na březích jezera, nad čarou, kam nejvýš vystupuje hladina, ho byla spousta a mohli kdekoli zajet ke břehu a nasbírat si je.

Veslovali na jih od ostrova dolů po jezeře, kde byli v noci za tmy. V denním světle to tu vypadalo docela jinak. Po stráních na východním břehu jezera se táhl hustý les. Vysoko v lese viděli kouř, vinoucí se pomalu nad stromy, tenounký pramének kouře, vystupující přímo vzhůru. Věděli, že tam někde musí být divoši, které zahlédli v noci, jak skákají v kouři a udusávají plameny. Ale teď nebylo v zářivém slunci plameny vidět. Jen uzounký pramének kouře vystupoval nad stromy a rozplýval se v malý mráček. A v dálce bylo slyšet štipání dříví.

Našli příhodné místo, kde se dalo přistát s Vlastovkou, zajeli s ní přídí na břeh, vytáhli loďku kousek nahoru a přivázali ji za lano k mladému doučku, který rostl nedaleko vody.

„Konvici ani batoh si brát nebudeme," řekl první důstojník. „Vždycky je lepší rozdělat oheň na břehu než někde mezi stromy. Až se vrátíme, uděláme si oheň tady a raději se naobědváme, než začneme sbírat dříví, abychom se při nakládání nemuseli starat, jestli máme konvici a jídlo po ruce."

„Neměli bychom tu nechat hlídku?" ptal se první námořník.

„Jestli chceš, klidně tu zůstaň," řekl kapitán John, „ale z kopce uvidíme přece po celém jezeře. Kdybychom zahlédli Amazonky, seběhneme dolů rychleji, než sem stačí doveslovat."

Titty si vzpomněla na divochy, na které se přijela podívat, a rychle souhlasila, že hlídkovat by bylo úplně zbytečné.

Potom se celá skupinka začala prodírat nahoru le-sem. Neušli nijak daleko a dorazili k silnici. Přešli přes ni, ale dál byl už svah mnohem strmější. Někdy bylo až kupodivu, jak se i ty maličké smrčky mohou zachytit mezi skalami. Stromy tu byly

všelijaké. Tu a tam se tyčila vysoká borovice, ale většinou tu rostly duby, buky, lísky a jeřáby. Nevedla tudy ani pěšinka a těžko si klestili cestu podrostem, když po zemi rostlo plno nízkých trnitých keřů a od větve k větvi se táhly dlouhé výhonky zimolezu.

„Měli bychom se raději držet pohromadě," řekla Zuzana, když se Titty pokusila prorazit si vlastní cestu.

„Tohle je ale pořádný les," řekl Roger.

„Skoro džungle," dodala Titty.

„Měli bychom s sebou mít sekeru a dělat si záseky na stromech, abychom našli cestu zpátky," uvažoval John, „ale když půjdeme pořád dolů, nemůžeme zabloudit. Musíme se dostat k jezeru, a jak budeme na břehu, máme vyhráno."

„A co jestli ty uhlíře nenajdeme?" ptala se Titty.

„Jen poslouchejte," řekl kapitán John. Zaposlouchali se a někde vysoko nad sebou slyšeli pravidelné údery sekery.

„Když budou dělat pořád takový rámus, musí-me je přece najít."

Prodírali se dál a dál lesem. První šel kapitán John, pak Roger a Titty a nakonec první důstojník Zuzana, která dávala pozor, aby se nikdo neloudal pozadu. Z lesa na ně svítily bílými zadečky zajičci, jak uskakovali do křoví. Z borovice na ně zahvízdla veverka. Roger hvízdal zase na ni.

„Ta to dovede skoro jak opice," obdivovala ji Titty. „Kdyby tu tak byli taky papoušci!"

Tu se těsně před nimi ozval ostrý skřek ptáka a mo-hutné třepetání v listí. Nad vrcholky stromů vylétl párek sojek a ukázal jim na chvíli černé, bílé a světle růžové peří a jasně modré proužky na křídlech.

„Tady máš papoušky," volal Roger.

„A mluví. Poslouchej, jak říkají Lóra, Lóra! Jenže v nějaké divošské řeči, ne v naší."

Konečně přišli na lesní cestu. Zřejmě vedla vzhůru, tam kde se ozývaly údery sekery.

„Ted si musíme udělat zářez," řekl John, „abychom věděli, kde jsme zahruli na pěšinku. Až půjdeme dolů, poznáme, kde odbočit."

Titty vytáhla nůž a udělala zářez na lískové větvi. Nebyl nijak velký.

„Ten bychom možná snadno přehlédli," řekl kapitán. „Potřebujeme něco nápadnějšího." Ohnul dvě lískové větve a uvázal je ke stromu. Na kraji stezky tak udělal dva velké oblouky.

„Ty nám určitě neujdou," řekl Roger.

„Uděláme si raději šipku," řekl kapitán John.

„Jakou šipku?" ptala se Titty.

„Takovou značku, jakými si cikáni ukazují, kudy šli. Vezmeš dlouhý klacek a dva krátké a položíš je přes cestu, aby ten delší ukazoval směr."

Uřízl tři pruty a nejdelší položil doprostřed cesty směrem k lísce a dvěma ohnutým větvím. Pak položil na konec do špičky dva kratší klacíky.

„Tohle je ta šipka," řekl.

„Ale co když ji někdo odkopne?" ptal se Roger.

„Schválně to přece nikdo neudělá," řekla Zuzana.

„A i kdyby, budou tu ještě Johnovy oblouky a můj zářez," řekla Titty.

Po cestičce, vinoucí se po úbočí kopce, se jim šlo mnohem rychleji, než když se museli prodírat křovím a stromy. Brzy cestička končila a octlí se na malé mýtině. Uprostřed byl kruh černé vypálené hlíny.

„Tady slavili divoši svoje hody," řekla Titty. „Smažili na ohni zajatce a křepčili kolem nich."

„A ryčeli jak šilenci," dodal Roger.

Na druhé straně mýtiny našli opět svou cestičku. To už se údery sekery ozývaly docela blízko. Hned ucítili dráždivý pach páleného dříví. Najednou vyšli opět z lesa na otevřené úbočí. Stálo tu ještě dost větších stromů, ale menší stromky a podrost byly vysekány. Opodál stály dlouhé hranice větví, nasekaných na stejnou délku a pečlivě srovnaných, jen je přiložit do ohně. Jedna ta hranice tvořila úplný kruh s otvorem uprostřed. Asi na padesát yardů od ní se tyčil vysoký hliněný míř a z něho stoupaly drobné praménky modrého kouře. U míře stál muž s rýčem, uplácával jej, a jak se někde objevil pramének kouře, hodil tam hromádku hlíny. Někdy vylezl až na míř, aby udusil pramének kouře, který se prodral nahoře. Jak zaplácl jednu díru, vyrazil proud kouře jinde. Zrovna než cestovatelé vyšli na mýtinu, údery sekery ustaly.

„Koukněte se, koukněte!" volala Titty.

Na kraji lesa, nedaleko kouřícího míře, stála chatrč, která měla tvar jako okrouhlý stan, avšak nebyla z plachtoviny, ale z modřinových kulatin, sesazených tak, že se ve špičce sbíhaly a delší kůly se nahoře křížily. Po straně chatrče směrem k míři byl nízký vchod, zakrytý závěsem ze starého pytle. Tu odhrnul kdosi zevnitř pytel a z chatrče vyšel malý sehnutý stařík, svraštělý jak vlašský ořech a také tak hnědý, s dlouhými obnaženými pažemi, které byly samý sval.

Mžoural proti slunci na cestovatele.

Roger se chytil Titty za ruku.

„Hej, vy tam," zvolal stařík. „Přišli jste se na nás podívat, co? Nu, buďte vítáni."

„Dobré jitro," pozdravil John.

„To taky dneska je," řekl drobný stařík, „máme to krásné počasíčko!"

„Dobré jitro," pozdravily i ostatní Vlaštoky.

„Vám taky," řekl stařík. Byl to velice přátelský divoch. Roger se zase pustil Tittiny ruky.

Všechny Vlaštoky hleděly jako v učarování na chýši.

„Vždyť je to indiánský vígvam," řekla Titty.

„Chtěli byste se podívat dovnitř?" zval je stařík. „Lidi o to většinou dost stojí," dodal, skoro už jenom pro sebe.

„Směli bychom?" ptala se Titty, a ta otázka platila trochu staříkovi a trochu i Zuzaně.

„I toť se ví," řekl stařík. Zuzana dychtila nahlédnout dovnitř stejně jako Titty.

Stařík nadzvedl cíp pytlové zástěny a zavěsil jej na hřebíček na vigvamu.

„Tak pojděte dál," zval je. „Na tmě si zvyknete za chvíli."

Vchod byl tak nízký, že se kapitán John musel sehnout. A byl tak malý, že v chatrči bylo úplně tma, přestože venku zářilo slunce. Cestovatelé vstoupili je-den po druhém dovnitř a stáli pohromadě mezi dveřmi. Stařík vešel první, ale takřka ho ani neviděli. Slyšeli jen, jak se pokuckává smíchy.

„Za chvilku budete vidět lip než netopýři. Jen se posaďte tady na postel."

Postupně jim oči přivykly tmě a tu spatřili, že po každé straně chatrče je silná kláda, oddělující lůžka s pokrývkami. Mezi kládami bylo ještě dost místa a divoši si tu zřejmě dělali ohniček. Světlo sem pronika-lo jen vchodem. Kůly, z nichž byl vigvam postaven, se sem nedostal ani paprsek. Každíčká mezera byla pečli-vě ucpána mechem. Nahoře visela z háčku na kousku drátu stejná svítlna, jakou měli v táboře. Ale nebyla rozsvícena. Vysoko nad nimi, kde se sbíhaly kůly, byla už jen černá tma. Stařík seděl na kládě, která ohraničo-vala jeho lůžko. Vlastovky se usadily v řadě, pěkně vedle sebe.

„To tady bydlíte pořád?" ptala se Zuzana.

„Když pálíme, ano," odpověděl jí stařík.

„Když pálíte dřevěné uhlí, že?" řekla Zuzana.

„Tak, tak," přikyvoval stařík, „někdo musí být ve dne v noci u ohně, když je potřeba ho zdusit."

„A doopravdy máte hada?" ptala se Titty.

„Jako zmiji? Baže," přitakal stařík. „Chtěli byste ji vidět?"

„O, ano, prosím," zvolaly všechny Vlastovky.

„Zrovna na ní sedíte," řekl stařík.

Všechny Vlastovky, i kapitán John, vyskočily, jako když je bodne. Stařík se rozesmál. Přešel chatrč. Chvil-ku štrachal pod pokrývkami a vytáhl starou krabici od doutníků.

„Je to zmije našeho mladého," řekl. „Zaneseme ji

k němu. Hej, Billy," volal ze dveří, „pojd' jim ukázat zmiji."

Nesl malou krabici z chatrče a všechny Vlastovky mu šly v patách. Mladý Billy ještě párkrát plácl do kouřícího se milíře a přikročil k nim. Byl to již také starší člověk, ale ne tak starý jako první stařeček.

„Táta vám už všechno ukázal?" obrátil se k Vlaš-tovkám.

„To je váš syn?" zeptal se Roger stařečka.

„Ba je, a sám už má také syny a vnuky. Ani byste neřekli, jak už jsem starý. Já jsem Starý Billy a on je Mladý Billy."

„On ale vůbec na syna nevypadá," řekl Roger.

Mladý Billy se rozesmál. „Dejte mi tu krabici, táto," řekl a Starý Billy mu podal krabici od doutníků. Mladý položil krabici na zem, poklekl vedle ní a nadzvedl víko. Nebylo však vidět nic než chomáč zeleného mechu. Mladý Billy vzal větvičku a jemně šťouchal do chomá-če. Ozvalo se hlasité zasyčení a z mechu vyrazila přes okraj krabice hnědá hadí hlava. Rozeklaný jazyk se jí vymršť-oval a zase mizel. Mladý Billy se jí jemně dotkl větévkou. Zmije znovu zasyčela, a najednou jako by se přelila v dlouhém hnědém proudu přes okraj krabice. Mladý Billy odhodil větvičku, vzal hůl, nabral na ni hada a zvedl jej ze země. Z jednoho konce hole visel hadí ocas, z druhého hlava. A jak se had pohupoval, hlava se mu kývala ze strany na stranu, syčela a mrska-la jazykem. Vlastovky uskočily, ale oči z něho odtrh-nout nemohly. Najednou se začala zmije plazit po holi. Mladý Billy na to byl již připraven, a než zmije sklouz-la na zem, nabral si ji na druhou hůl.

„Smí si na ni člověk sáhnout?" ptala se Zuzana.

„Podívejte se," řekl jim Mladý Billy. Spustil hada na zem a nastavil mu hůl. Had se na ni vrhl s otevřenou tlamou.

„Nikdy se ke zmiji nepřibližujte," radil jim Mladý Billy. „Je jich tady kolem spousta. A v lese nebo na vřesovišti si dávejte pozor, kam šlapete. Když vás zmije uvidí, uteče před vámi, ale kdybyste náhodou na někte-rou šlápli, kousne, zrovna jako se zakousla do toho klacku. A uštknutí je zlé. Už na to umřelo lidí."

„A na co ji tady máte?" ptal se Roger.

„Pro štěstí," řekl Mladý Billy. „Měli jsme v chatě zmiji vždycky, co jen moje paměť sahá, a táta, jako tady Starý Billy, ten pamatuje ještě víc."

„Tak, tak, vždycky jsme mívali zmiji," řekl Starý Billy, „a můj táta taky, když pálíval uhlí. A ten tady na těch kopcích pálil už před sto lety."

Mladý Billy spustil pečlivě hada do krabice a zavřel za ním víko. Podržel ještě chvíli krabici a děti slyšely, jak had uvnitř syčí. Potom ji Mladý Billy vrátil Staré-mu Billymu a ten ji odnesl zpátky do chýše.

Z hořícího milíře se vyvalil kouř.

„Tak vidíte," řekl Mladý Billy, „jak od toho na chvíli odejdu, už je venku. Oheň je jako ta zmije. Stačí malá díрка a už utíká." Popadl rýč a rozběhl se k milíři, kde malý plamenný jazýček vyлизoval zevnitř do hlíny díрку. Hodil na otvor hromádku hlíny a uplá-cal ji.

„Proč nenecháte oheň rozhořet?" ptala se Titty. „My vždycky chceme, aby nám oheň hořel, a často se nám to nevede."

„My zase chceme, aby nám hořel pěkně pomalu," řekl Mladý Billy. „Když hoří zprudka, nenechává nic než popel. Čím pomaleji hoří, tím lepší je uhlí."

Zuzana pozorně přihlížela.

„A jak to, že nevyhasne?" ptala se.

„Protože se už pěkně rozhořel," vysvětloval jí Mladý Billy. „Jak se jednou oheň rozhoří, můžete ho přikrýt a čím víc na něj nandáte, tím je žhavější a tím pomaleji

hoří. Ale jak tam necháte moc vzduchu, dohoří vám jedna dvě."

„A dalo by se to dělat i s menším ohněm?" ptala se Zuzana. „Hořel by mi oheň celou noc, kdybych ho přikryla hlínou?"

„Inu, toť se ví," řekl Mladý Billy, „když chcete, aby vám oheň vydržel, přikryjte ho hlinou a polejte ji drobet vodou, aby provlhla. Ráno vám bude ještě hořet, a když z něho hlinu sundáte, můžete si hnedka uvařit vodu."

„Dneska večer to zkusím," řekla Zuzana.

„Půjč mi dalekohled," dožadoval se Roger.

Kapitán John se díval dalekohledem na jezero, ležící hluboko pod nimi. Odtud, vysoko z lesů, kde měli uhlíři oheň a vigvam z modřínových kulatin, bylo vidět jezero po celé jeho délce. Daleko za Riem a jeho ostrovy se modré jezero rozlévalo pod jasnou letní oblohou dál do vysokých kopců. A na jihu se zužovalo, až z něho byla jen klikatá říčka, vinoucí se zelenavými nížinami. V místech, kde končilo jezero a začínala řeka, prozrazoval malý obláček bílé páry, že tam odpočívá u mola jeden z parníků, které se plaví po jezeře. Druhý parník plul zrovna dolů kolem Darienu. Za dnešního bezvětří byla hladina klidná a modrá, jen za zádi parníku se táhly dvě dlouhé vlny, rozvětvující se jako velké V. Rozlévaly se dolů po jezeře a šířily se od jednoho břehu k druhému.

„Půjč mi dalekohled," opakoval Roger znovu, „chtěl bych se podívat na náš ostrov."

„Počkej," zarazil ho kapitán John. „Je tam nějaká loďka."

„Nejsou to Amazonky, víd?" lekla se Titty. „Nepřepadly nás?"

„Ne," řekl kapitán John, „je v ní jen jeden člověk. To asi chytá ryby nějaký domorodec. Ale stejně bychom měli radši jít. Nechali jsme dole Vlaštovku samotnou."

Podal Rogerovi dalekohled.

„Celý ostrov neuvidíš," řekl mu. „Kus je odtud zakrytý stromy. Ale dávej pozor, kam ten člověk zajede."

„Tak vy jste ty děti, co táboří dole na ostrově?" řekl Mladý Billy. „Já jsem si to hned myslel. Včera s vámi byla ta Blackettovic děvčata, že? Viděli jsme jejich loďku. Hej! Táto!"

Starý Billy se vrátil k vigvamu.

„Táto," obrátil se k němu Mladý Billy, „to jsou ty děti, co táboří na ostrově. Včera s nimi byla Blacketto-vic děvčata."

„Toť, toť," zamyslel se Starý Billy. „Ještě si pamatuju, jak se sem přišla podívat na oheň paní Blackettová, tehdy to byla ještě slečna Turnerova. To nebyla o nic větší než vy, slečno."

Změřil si přitom očima Zuzanu. „Ona a pan Jim. Ba, ba. A teď je z ní už dospělá žena a má už zase svoje děvčátka."

„Však si na pana Jima zrovna myslím," řekl Mladý Billy. „Mělo by se mu dát vědět, co se povídá mezi lidmi."

„To by se mělo," přitakal Starý Billy.

Mladý Billy se znovu obrátil na Johna a na Zuzanu.

„Uvidíte se ještě s těmi děvčaty?" zeptal se.

„Ano," odpověděl John, „jak jen bude vítr a budeme moct vyplout s plachtou. V bezvětří, jak je dnes, nemůžeme nic podnikat."

„Tak jim povězte, aby vyřídily strýčkovi Jimovi..."

„To nemohou," vpadla mu do řeči Titty, „jsou s ním ve válce."

„Však ony mu to vyřídí," řekl Mladý Billy. „Povězte jim, aby řekly strýčkovi Jimovi, že mu Mladý Billy, to jsem jako já, vzkazuje, aby si dal na hausbót pořádný zámek, kdyby chtěl někam odjet přes noc. V hospodě dole v Biglandu bylo onehdy plno řečí o té jeho lodi a co tam asi všechno má. Tady kolem by se jí nikdo ani nedotkl, ale jak se začne o něčem povídat až v Biglan-du, člověk nikdy neví, kdo to může zaslechnout. Tam je habaděj všelijakých divokých výrostků, kteří nemají do žádné lumpárny daleko. Třeba z toho ani nic nebude," pokračoval, „ale kdyby se náhodou něco přihodilo, nechci, aby nám pan Turner mohl vyčítat, že jsme mu nic neřekli. Chtěl jsem se za ním vypravit sám, ale den dva ještě nemůžu od ohně, a tak bude stačit, když to povíte těm děvčatům."

„Řekneme jim to," sliboval John.

„A nezapomenete?" ptal se Mladý Billy.

„Ne," řekla Zuzana a vytáhla kapesník. „S tímhle ne." A udělala na jednom cípu pořádný uzel.

„Už tu loďku s tím člověkem vůbec nevidím, vadí mi stromy," řekl Roger.

John si vzal dalekohled. „Stejně už bychom měli jít," řekl.

Zuzana se zdvořile obrátila k oběma staříkům.

„Děkujeme vám mnohokrát, že jsme vás směli na-vštívít. Moc se nám tu líbilo."

„A děkujeme, že jste nám ukázali toho hada," řekla Titty. Rozloučili se a oba Billyové, staříci, jeden tuze starý a druhý ještě starší, za nimi volali: „Sbohem, sbohem vám všem."

Vlaštovky se vydaly na zpáteční cestu příkrými lesy.

„A nezapomeňte říct těm děvčatům o strýčkovi Ji-movi," volal za nimi Mladý Billy.

„Nezapomeneme," odpovídala Zuzana a mávala jim kapesníkem s uzlem na jednom cípu.

Kapitola XIV
DOPIS OD KAPITÁNA FLINTA

Vlaštovky ještě uhlířům ani nezmizely z očí a už byly zase ve skutečném životě.

„To jsou nejlepší divoši, jaké jsme kdy poznali," řekla Titty. „Hada mají asi k čarování. Určitě to jsou zaklínači nějakého kočovného kmene za horami."

Chvilku byl ticho. Najednou vybuchla. „Čert aby už vzal ty Amazonky!"

„Co zase máš?" ptala se Zuzana.

„Protože Amazonky objevily i ty divochy. Objevily náš ostrov. My už nemáme sami vůbec co objevit."

„Ale vždyť jsme je objevili," utěšovala ji Zuzana. „A ukázali nám zmiji."

To spravilo Titty náladu. „Amazonkám divoši možná svá kmenová tajemství neprozradili. Třeba ani hady neviděly. Možná že je tedy všechno v pořádku a že jsme opravdu první objevitelé. Jenom se na někoho podívat, to přece ještě

nic není."

„Vezmeme to dolů po indiánsku," navrhl Roger.

Když člověk běží z kopce po indiánsku, to je chvíli skokem a chvíli klusem, řítí se doopravdy střemhlav.

Řítí se takovou rychlostí, že první námořník Titty a plavčík Roger prolétli kolem šipky a ohnutých svázaných lískových větví a ani si jich nevšimli. Kapitán John je také přeběhl. Lámal si hlavu, jak to s tím vysloužilým pirátem zařídít. Má ho varovat, aby si dal na loď zámek? Co by tomu řekly Amazonky? Jestli se kapitán Nancy chce zmocnit hausbótu překvapivým

útokem, až bude pirát někde na pevnině, bylo by jí jistě milejší, kdyby člun nebyl zamčený. Neměl raději říci staříkům, že nemluví s přítelem, ale s nepřítelem pana Turnera, a že muž z hausbótu není, alespoň ne teď, strýček Jim Blackettovic děvčat, ale kapitán Flint, proti kterému se Amazonky a Vlaštovky slavnostně spojily? Utíkal, ale duchem byl kdovíkde. I když neběžel celým srdcem i duší, kdy se tak snadno zatočí hlava, že člověk nic nevidí a řítí se z kopce tak rychle, že se ani zastavit nemůže, šipky si nevšiml. Zpozorovala ji však Zuzana. Dívala se po ní, jak vyrazili z lesa na cestičku, a tak se dalo těžko říct, že pádí po indiánsku.

Utíkala po cestičce poslední a zahlédla, jak ostatní odkopli v běhu šipku. Sama by si tím nebyla jista, kdyby neviděla dvě lískové větve, svázané do oblouku, a na jiné lísce nezahlédla Tittin zářez. „Johne!" zavo-lala.

Nikdo jí však neodpověděl, jen hluboko dole na cestičce slyšela dusot běžících nohou.

Vytáhla pišťalku a co nejhlasitěji zapískala. Dusot ustal. Zapískala znovu.

Zaslechla, jak John křičí: „Hej, Titty, Rogere!"

Zapískala znovu, tentokrát třikrát.

John se pomalu vracel po pěšince a za ním první námořník a plavčík, všichni tři celí udýchání.

„Přešel jsi svou vlastní šipku," řekla Zuzana. „Tady je."

„Opravdu," řekl kapitán John. „Myslel jsem na něco jiného. Ještě že sis jí všimla."

„Kdoví kam bychom po té pěšince došli," řekla Titty.

„Kde je ta šipka?" ptal se Roger. „Někdo ji odkopl. Možná že jsem to byl já. Pojdme ji zase narovnat."

„Ale kdepak," zarazil ho kapitán John. „Udělali jsme si ji pro sebe, abychom věděli, kudy se vrátit.

Kdybychom ji tu nechali, poznali by divoši, kudy jsme šli. Musíme rozvázat i ty větve." Přefízl provázky a větve se opět vymrštily. „Teď už zbývá jenom ten zářez, ale ten je docela malý. Nikdo nepozná, kde jsme z cestičky sešli."

„Jestli jsou dobří stopaři," uvažovala Titty, „mohli by jít po našich stopách."

„Ještě dobře, že jsme tu šipku přeběhli," řekla Zuza-na. „Teď je naše stopy úplně zmatou. Půjdou pořád dál a dál po pěšince."

„Pořád dál a dál," řekl Roger.

„Až na konec světa," dodala Titty.

„Až budeme odbočovat z pěšinky, nesmíme po sobě nechat žádné stopy," řekla Zuzana. „Mohli by podle nich poznat, kudy jsme šli."

„Nejlepší je skočit rovnou dolů," řekl John. Vrh se dlouhým skokem do lesa. „A teď skákejte vy, každý jinam."

Všichni naskákali dolů, a když tak znemožnili všem případným nepřátelům, aby je pronásledovali, znovu se shlukli a začali slézat strmým lesem. Klouzali a klopýtali a chytali se za kmeny stromků.

Roger si vzal Titty stranou.

„Ale copak jsou uhlíři naši nepřátelé?" ptal se jí.

„Ne. Alespoň ne teď," vysvětlovala Titty. „Ale moh-li by být."

„Mně se líbili," řekl Roger.

„Mně taky," řekla Titty, „hlavně ten had. Ale přece jen jsou to divoši. Je to vidět podle toho hada. A jestli nejsou divoši, co s nimi?"

„Ale lidi snad nejedí," uvažoval Roger.

„Třeba jich snědli statisíce," řekla Titty.

Dorazili k silnici a přešli ji.

„Už vidím vodu," řekl John.

„Moře!" zvolala Titty.

Za chvíličku vyšli z lesa na pobřeží velkého jezera. Rozhlíželi se po Vlaštovce a spatřili ji na místě, kde ji zanechali, asi sto yardů odtud.

„Správně jsme si měli dělat značky celou cestu naho-ru," řekl kapitán John, „abychom vyšli přesně na tomtéž místě. Ale odhadli jsme to docela dobře."

„Podívejte se," zvolala Zuzana, „u našeho ostrova je domorodá loď."

John vytáhl dalekohled a podíval se.

„To nic," řekl, „pluje opačným směrem. Asi to bude nějaký rybář. Když je takovéhle bezvětrí, veslují okolo břehu a táhnou za sebou vlečnou udici, aby chytily štika."

„Žraloka," opravil ho Roger.

„Nejdříve rozděláme oheň a pustíme se do jídla," řekla Zuzana. „A pak nasbíráme dříví a naložíme je na Vlaštovku."

„Správně, první důstojníku," souhlasil kapitán John. „Všichni muži na dříví. Nanosíme ho nejdříve dost na oheň, a než první důstojník uvaří čaj, budeme sbírat dál."

První důstojník Zuzana udělala na břehu nedaleko Vlaštovky malé ohniště z kamení. Ostatní se dali do sbírání suchých větvíček, kterých bylo podél Čáry, kam až nejvýš vystupuje vodní hladina, všude plno. Zuzana vzala pár hrstí suchého listí a mechu. Položila je dopro-střed ohniště a postavila nad ním malý vigvam z loň-ského uschlého rákosí. Byla to maličká napodobenina uhlířské chatrče. Pak podpálila mech a rákosí vzplálo. Jak hořelo, stavěla Zuzana nad rákosím

další vigvam, tentokrát z malých větviček, které se sbíhaly uprostřed nad plamenem. Když chytly a začaly praskat, navršila nad malé větvičky větší klacky. Za chvilku už tu plápo-lal prudký oheň. Na jednu stranu ohniště položila dva velké kameny a na ně postavila konvici, aby byla z většiny nad plameny. Stála u ohně, přikládala další a další klacíky a snažila se co nejvíc plamenů udržet pod konvicí. Ostatní se zatím rozběhli po břehu a na-sbírali dříví, kolik ho jen stačili pobrat. Tady se zdržo-vat hledáním nemuseli a hromada rostla rychleji, než ji Zuzana mohla na vaření spotřebovat.

Bylo velké horko a kouř stoupal z ohně přímo vzhů-ru. Ale i tak se Zuzaně trochu dostalo do očí a jeho ostrý pach jí vnikal do nosu a úst. Ale při vaření se člověk přece jen tak neuhoní jako při sbírání dříví a Roger za chvilku volal: „Už se to přece musí vařit." Titty hodila na rostoucí hromadu otep dříví. „Že se už vaří?" řekla. „Mně je hrozně horko, už se mi nechce sbírat."

„Však se konvice hned ozve," řekla Zuzana.

Vtom se konvice ozvala. Zuzana zahvízdala na piš-talku, aby dala znamení kapitánu Johnovi, že je jídlo připraveno. „Sedněte si, vy mořeplavci," řekla námoř-níkovi a plavčíkovi. Posadili se. Kapitán John přiběhl celý určený s obrovskou otepí dřeva na zádech. Přelo-žil si nadvakrát dlouhou šňůru a omotal ji kolem klacků, aby mu dobře držely. Po obědě sbírali dál. Kapitán, první námořník a plavčík nosili dříví a Zuzana je třídila a nakládala do Vlaštovky. Dohlížel na naložování nákladu je vždycky práce prvního důstojníka. Když posbírali nejlepší dříví kolem dokola, odrazili a veslovali s Vlaštovkou podél břehu do další zátočinky, jejíž břehy se jen hnědaly suchými větvíčkami. Za chvilku byla Vlaštovka tak plná, že už se do ní stěží vešla posádka.

„Víc už neunes," řekl první důstojník.

„Už je potopená až po ponornou čáru," řekl ka-pitán.

„To stačí," řekla Zuzana, ale vtom přišla Titty a táhla za sebou uschlý stromek, který zřejmě vyvrátila v zimě bouře. Byl docela suchý, jistě by výborně hořel, a všem bylo líto jej tady nechat.

„Budeme ho muset vzít jako palubní náklad," řekl kapitán John. Vlaštovka už byla tak naložená, že ji nemohli ani odrazit. První důstojník nařídil Titty a Rogerovi, aby nastou-pili, a poslal je na zád'. Potom si zuli s kapitánem boty a ponožky a každý z jedné strany táhli Vlaštovku do větší hloubky. Šlapat bez bot a bez ponožek po kamení nebylo nic příjemného, ale voda je krásně chladila.

„Já se chci taky zout," volal Roger.

„Ted' nemůžeš," odbyl ho první důstojník.

„Počkej, až dorazíme na ostrov Divokých koček," řekl kapitán a brodil se ke břehu pro Tittin stromek. „Pak se můžeš zout a pomoci nám vyložit náklad. A před večeří se všichni vykoupáme."

Titty a Roger zatím přelézali náklad, aby se mohli usadit na přidi. John přitáhl strom a s pomocí Zuzany jej položil uprostřed přes loď, takže přečnival po obou stranách.

Pak si vlezli se Zuzanou do loďky. Na veslování nebylo pomyšlení, protože jim překážel palubní náklad. Kapitán John vytáhl opatrně jedno veslo a pádloval jím na zádi.

„Ještě že je takové bezvětří," řekl první důstojník, když se podíval na vodu, která sahala skoro až po okraj loďky. Pádlování na zádi jde pomaleji než veslování, ale v úplném bezvětří plula Vlaštovka celkem lehce, i když byla tak naložená, a ani do ní nenateklo, ačkoliv když si Roger najednou usmyslil, že by raději seděl na druhé straně loďky, málem se do ní voda už přelila.

„Zavezeme ji k starému přístavišti," řekl kapitán John. „Tam se s nákladem dobře přistává a dříví budeme stejně potřebovat blízko tábora."

„To bychom se nadřeli, kdybychom se s ním měli tahat až z přístavu," řekl první důstojník.

A tak dopádlovali s Vlaštovkou opatrně přes jezero k ostrovu a zarazili u starého přístaviště. Ještě než tam dopluli, Titty s Rogerem se zuli, a jak se loďka dotkla dna, letěly ke břehu dvoje ponožky a dvoje boty. Ve chvílce už byla celá posádka ve vodě, vytáhla loďku kousek na břeh a pustila se do vyložování. První důstojník začal rovnat dříví do pěkné hranice, jakou viděli u vigvamu uhlířů. Tittin strom položili stranou, že jej nalámou později. Když uložili všechny větvičky, vlezl ještě kapitán John do Vlaštovky posbírat drobné

kousky, třísky, ulámané větvičky a suché listí, ležící všude po podlážce na dně loďky. Člověk by ani nevěřil, jaký nepořádek dovede nadělat na lodi náklad, a nic ji nezaneřádí víc než drobné dříví. Trvalo dlouho, než Vlaštovka vypadala zase tak čistě a upraveně, jako když ráno vyplouvali. John ji odrazil a zapádloval s ní do přístavu. Vyndal stěžeň z křoví, kam si jej schoval, a zase jej vztyčil. Pak uložil do loďky plachtu a vyzkou-šel lana, aby se přesvědčil, jestli se nezaráží jezdec. Nikdy by nepřipustil, aby se najednou zvedl vítr a Vlaš-tovka by nebyla připravena vyplout ihned na moře. Pak šel zpátky mezi stromy za svou posádkou na druhý konec ostrova.

Tam už zatím srovnali dříví do hranice a Zuzana nanosila k ohništi hromadu drnů.

„K čemu to je?"

„Na udržování ohně, jako to dělají uhlíři," vysvětl-o-vala Zuzana. „Zkusím to dneska večer."

John zašel ke stanu. Najednou se zarazil. „Někdo tady byl."

Uprostřed předních stanových dílců byla do země zaražena větvíčka a v jejím rozštípnutém konci byl malý složený

lístek bílého papíru.

Ostatní rychle přiběhli. John rozevřel lístek. Na něm bylo velkými jasnými písmeny napsáno:

Přijel jsem vám říct, abyste koukali nechat můj hausbót na pokoji. Jednou to už docela stačilo. Mys-lím to smrtelně vážně.

James Turner.

„Ale vždyť jsme se hausbótu nikdy ani nedotkli," řekla Zuzana.

„Samozřejmě že ne," řekl John. „To je ale mizera!" láteřil Roger.

„Tak to jsme museli vidět jeho loďku," napadlo Johna, „jak jsem si myslel, že je v ní nějaký rybář. Nejdříve jde a pomlouvá nás před domorodci, že mu kdovíco provádíme. A teď se nám vkrade do tábora, když jsme všichni pryč..." „Měli jsme mu s Amazonkami rovnou ten hausbót potopit," řekla Titty. „To by bylo ono. Sebrat poklad a loď potopit nebo spálit u břehu. Papouška jsme mohli ušetřit."

„A co budeme teď dělat?" ptala se Zuzana.

„Musíme svolat válečnou poradu s piráty Amazon-kami," řekl kapitán John. „Ty vědí, co on je zač. Je to zrovna tak jejich nepřítel jako náš."

„Pojďte, zajedeme k němu a budeme křičet: Smrt kapitánu Flintovi!" navrhovala Titty. „Aspoň uvidí, co si o něm myslíme."

„Nic zlého jsme mu neudělali," řekl kapitán John. „Dokonce jsme mu i nesli zprávu od uhlířů... tu, co jsme mu chtěli vzkázat po Amazonkách. Kdyby tak byl aspoň vítr. Takhle nemůžeme za nimi a ony nemohou k nám. Nevím, co si počít."

Přečetl si znovu dopis. Pak si jej přečetla Zuzana i Titty.

„Ani se nepodepíše pravým jménem," řekla Titty. „To je vidět, že nemá nic dobrého za lubem." Rozběhla se do stanu a vrátila se s tužkou. „Připíšeme mu tam pravé jméno," řekla. Zuzana jí podala dopis a Titty připsala za podpis James Turner ještě větším písmem „kapitán Flint".

„Teď už se stejně nedá nic dělat," řekl kapitán John zamračeně. „Pojďme se vykoupat."

Za chvíli se už celá posádka Vlaštovky šplouchala u přístaviště. Ve vodě na dopis kapitána Flinta zapo-mněli, jen kapitán John si na něj vzpomněl dlouho předtím, než oschl. Když si ostatní povídali u večere o uhlířích a o hadovi, ani je neslyšel. A než šli večer spát, zašel ještě na Pozorovatelnu. Na jasné obloze zapadalo za ostré obrysy západních kopců slunce. Na tiché hladině se zrcadlily vycházející hvězdy. Po větru nikde ani památky. John se vrátil dolů do tábora, svlékl se a zavrtal se na slamníku do příkrývek. V příkrývkách na druhém slamníku už spal Roger. John zaslechl, jak Zuzana říká: „Za půl minuty se zhasíná. Chci už jen navlhčit hlinu nad ohněm." Slyšel, jak na žhavém popelu zasyčela voda a jak se Zuzana vrací do stanu. „Hotovo," volala. „Výborně. Dobrou noc. Zhasnout světla," odpověděl jí a sfoukl si lampičku. Ještě dlouho nemohl ani oka zamhouřit, a i když nakonec přece jen usnul, trápily ho znepokojivé myšlenky na kapitána Flinta i ve snu.

Kapitola XV

KAPITÁN JOHN NAVŠTÍVÍ

KAPITÁNA FLINTA

Když se John ráno probudil, nejdříve se zaposlouchal kolem sebe. Někde v pokrývkách na druhém slamníku slyšel oddechovat Rogera. Pak zaslechl, jak se na ostro-vě hašteří střízlík s nějakým jiným ptákem. Ale neslyšel sebemenší šelest listí. Nikde ani nezašplouchala voda o břehy. Je tedy zase úplně bezvětří. Obrátil se a po-hlédl na tlakoměr. Ten nevystoupil ani o kousíček. Ano, dnes už zase není žádný vítr a Ama-zonky dělí dlouhé míle nehybné vody, která teď není k ničemu. A jak to má zařídit s kapitánem Flintem? Tu však zaslechl cosi, co ho úplně zmátlo. Ozvalo se to tichounce, ale bylo to docela překvapující, neobvyklé. Někde blízko praskal oheň. John zpozorněl. Ucítil i vů-ni ohně, stejně ostrou příjemnou vůni, jaká se vznášela nad táborem uhlířů. Vylezl z pokrývek, a protíraje si oči, vyšel ze stanu. Z kopečka hlíny, pod kterou hořel oheň prvního důstojníka, se kouřilo. Některé drny se propadly dovnitř. Některé zčernaly. Ale uvnitř dosud hořel oheň a trochu si pohvizdoval jak probouzející se pták.

„Hej, první důstojníku," volal kapitán John. „Oheň hoří."

„Cože?" ozvalo se ospale ze Zuzanina stanu.

„Vstaň a pojď se podívat na svůj oheň. Hořel celou noc."

„Vážně? To je skvělé," radovala se Zuzana. „Už jsem se bála, že jsem hlinu moc namočila."

„Tak vylez a podívej se!"

„Hned to bude," volal první důstojník. „Nedošel bys zatím pro vodu do konvice? Večer jsem ji všechnu vylila na ohniště."

John vzal konvici a šel dolů k přístavišti. Ponořil hubičku od konvice a nabral si čistou vodu. Kdyby jednoduše ponořil celou konvici, natekla by dovnitř voda i se šlemem, jaký někdy pluje po hladině. Ale když ponořil hubičku, nabral si pěkně z hloubky. Když se vrátil s plnou konvicí, točila se už Zuzana kolem ohně, sundávala zbytky hlíny a přikládala větvičky na řěavý popel, který se ještě dole udržel.

Titty vyhlížela ze stanu.

„Víte co, necháme oheň hořet věčně," navrhovala, „budeme ho udržovat celý život a potom naše děti a pak zase jejich. Jako ty ohně v domorodých chrá-mech, které nikdy neuhasnou."

„V chrámech mají asi olejové lampy," mínila Zuza-na. „Aspoň v některých kostelech je mívají. Ale tohle je opravdový oheň."

„Ale taky nevyhasl," řekla Titty ještě v polospánku. Oheň se pěkně rozhořel a Zuzana nad něj zavěsila konvici.

„Mohla bych ji tu snad nechat a skočit si do vody," řekla.

„Vstávej, Rogere," volal kapitán John a strhl z plav-číka pokrývky. „Ukaž nám, jak plaveš s oběma nohama na dně."

„Jenom s jednou," bránil se Roger, „a ještě ne pořád."

Za chvíli byly už všechny Vlaštovky ve vodě.

„Zkus plavat na zádech," řekl John.

„Vždyť to neumím," odporoval Roger.

„To přece nic není. Postav se takhle ve vodě a nakloň se dozadu. Pak potop uši pod vodu."

Roger se zaklonil.

„Uši pod vodu!" volal John.

„Už jsou tam!"

Ale ještě to Roger ani nadořekl a už sebou začal zmítat a zmizel pod hladinou. V mžiku byl zase venku a cákal kolem sebe.

„Nemohl jsem udržet nohy na dně," vyprávěl. „Vy-plavaly mi samy nahoru!"

„To se dalo čekat," řekl John. „Kdybys byl sebou neplácal, už jsi mohl plavat."

Titty kolem nich přeplavala jako pejsek - nedělala rukama a nohama tempa, ale hrabala jednou po druhé. „Zkus to ještě jednou, Rogere," přemlouvala ho.

„Položím ti ruku pod krk, aby se ti nepotopila hla-va," řekl John.

Roger se znovu zaklonil a položil si hlavu na Johnovu ruku. Ponořil uši pod vodu a hned mu zase vyplavaly obě nohy.

„Kopej," křičel na něj John. „Kopej jako žába. Ještě jednou. Vidíš, už plaveš. Výborně!"

„Ty jsi vážně plaval na zádech," řekla Titty, když se Roger zase zkoušel postavit.

„Já vím," řekl Roger. „Dívej se." Položil se na záda hlavou ke břehu, ponořil uši pod vodu a začal divoce kopat. Třikrát pořádně zakopal a byl u břehu. Uplaval dobré tři yardy!

Všichni ho viděli, jen Zuzana ne. Ta si chvilku zaplavala a už zase utíkala na břeh utřít se a obléknout a zároveň dohlédnout na oheň a na konvici. Musela uvařit vajíčka, nakrájet chleba a namazat jej máslem. Není lehké být prvním důstojníkem a krmit tak hladou posádku. Roger se po ní rozhlížel, vylezl s cákotem z vody a rozběhl se do tábora, aby jí oznámil, že plaval na zádech.

„A vážně jsi plaval?" ptal se první důstojník.

„Prosím ano, pane," odvětil plavčík. „Celá tři tempa a dna jsem se ani nedotkl. Pojď, ukážu ti to."

„Teď nemám čas," řekl první důstojník. „Utři se a pomoz mi se snídání. Dopoledne se budeme ještě koupat a pak mi to ukážeš. Teď běž a dones mi ze stanu kapitánův chronometr." Roger rychle pro chronometr doběhl. „Hej," zavolala na něho Zuzana, když zase pádil pryč. „Odneseš bandasku na Vlastovku. Už je nej-vyšší čas, aby někdo zajel na statek."

John a Titty se vydali na pevninu pro mléko k paní Dixonové. Než se vrátili, měli už Roger se Zuzanou připravenou snídání.

Po snídání svolal John další poradu.

„Jde o kapitána Flinta," oznámil.

„Pojďme ho potopit," navrhovala Titty.

„Mlč už, ty drndo," okřikl ji první důstojník.

„Nejde vůbec o jeho dopis," pokračoval kapitán John. „Jde o to, co nám říkali uhlíři. Vidíte, že není - žádný vítr. S Amazonkami se dnes neuvidíme a nemůžeme jim vzkaz vyřídít. To znamená, že ten člověk z hausbótu..."

„Kapitán Flint," opravila ho Titty.

„První námořníku Titty, budeš už jednou zticha!" okřikl ji první důstojník.

„To znamená, že se nedoví, co vzkázali. Co myslíte, neměli bychom mu to říct a nečekat na Amazonky? Víte," pokračoval, „je to čistě domorodá záležitost. S námi to nemá co dělat, i když je to mizera a myslí si, že jsme mu dělali kdovíco na jeho hausbótu. Neudělali jsme mu nic a uzavřeli jsme proti němu spojení s Amazonkami, ale když jde o takovouhle domorodou záležitost, není možné, abychom si to nechali pro sebe. Chtěli jsme to říct Amazonkám a nemůžeme se s nimi domluvit, tak bychom mu to snad měli povědět sami."

„A myslíš, že Amazonky by mu to řekly?" ptala se Zuzana.

„Určitě ano. Nechtěly by, aby se na hausbót vloupal někdo jiný, zvláště když se na něj chtějí vloupat samy. Jednou se tam přece už vloupaly, jak mu vzaly ta zelená pírká. Už jsem o tom přemýšlel a jsem si jist, že by vůbec nestály o to, aby se na hausbót vloupal nějaký domorodec. Pojedu mu to říct."

„A mohl bys mu zároveň vyhlásit válku."

Ten nápad spravil Johnovi náladu. „Ano," řekl, „to bych mohl. Z toho by měly Amazonky jen radost. Správně. Řeknu mu, co povídali uhlíři. To s námi nemá nic společného. Je to věc domorodců. Pak mu řeknu, že jsme se k jeho lodi ani nepřiblížili. A nakonec mu povím, že mu vyhlášíme válku a že mu provedem, co nejhoršího budeme moci."

„Ať si na sebe dá pozor," řekla Titty. „To bys mu měl říct."

„Stejně mu ten vzkaz musíme vyřídít," ozvala se Zuzana. „Slíbili jsme to a já si udělala uzel na kapesní-ku a ukázala jsem ho uhlířům. To je vlastně dvojitý slib. Pojedeme všichni?"

„Pojedu sám," rozhodl John, „alespoň si nebude myslet, že jde o přepadení. Pochopí, že chceme jenom vyjednávat."

A tak se stalo, že druhého dne bezvětrí vyndal opět kapitán John z Vlastovky stěžeň a plachtu. Jenže tento-krát nezamířil k jihu, ale na sever, a byl sám. Moc se mu nechtělo, protože mu leželo v hlavě, co si o tom pomyslí Amazonky, a byl to koneckonců jejich vzkaz. A také se mu přičilo vézt vzkaz nepříteli, který proti nim tak nespravedlivě poštvá domorodce. Vzpomněl si, co povídala paní Dixonová. A mimoto pokládal muže z hausbótu i za nepřítel nesmírně podlého, protože se vplížil do tábora, když byly všechny Vlastov-

ky pryč. Ale je tu ten vzkaz, domorodý vzkaz. Bylo by mnohem trapnější, kdyby jej nevyřídil, než když jej vyřídí.

Kapitán John zamával, jak projížděl kolem tábora, a pak se dal do díla. Pravidelně po námořnicku vesloval a rázným trhnutím zvedal vesla z vody.

Netrvalo dlouho a dorazil k jižnímu mysu zátoky Hausbótu. Obeplul jej, ohlédl se, zda míří ke člunu, a pak pohlédl před zád Vlastovky na druhý břeh jezera. Přímě za zádi stála na nejzazším břehu jezera bílá chaloupka. Na stráni nad chaloupkou rostlo několik vysokých borovic. Jedna mu připadala, že stojí přesně nad komínem bílé chaloupky, a tu si vybral. Teď může řídit loď podle chaloupky a stromů jako podle směro-vých světél, která vedou do přístavu na ostrově Divo-kých koček. Dokud má strom přímě nad chaloupkou a nad zádi Vlastovky, ví, že pluje pořád rovně, přímě k hausbótu. A už z námořnické prestiže si uložil plout správným směrem bez ohlížení.

Opřel se znovu do vesel a vesloval námořnickým tempem, nijak uspěchaně, ale pravidelně jako hodiny. Další otázkou prestiže bylo, aby vesla nešplouchala, když je zvedá z vody. Opravdu, vesluje docela dobře. Ale v duchu zatím přemýšlel, jak mluvit s mužem z hausbótu. Ten vzkaz je domorodá záležitost, nic ze skutečného života, a tak mu nemůže říkat kapitáne Flintě. To přijde až později, až mu vyhlásí válku. Ze začátku mu musí říkat pane Turnere. Potom je tu ten sprostý dopis. Ten přijde na řadu, až mu bude říkat kapitáne Flintě. Ano. Nejdříve mu musí vyřídít vzkaz. A potom, až odbude tu domorodou záležitost, může přejít k dopisu a vyhlásit mu válku.

Najednou zaslechl, jak docela blízko něho zaskřehotal papoušek a někdo na něj volá:

„Hej, ty tam, kampak, kampak?“

Kapitán John prudce zarazil a ohlédl se. Byl už asi

na deset yardů od hausbótu. Zabral pravici a levici přibrzdil, aby Vlaštovku pootočil. A pak, zabíraje jemně oběma vesly nazad, popojel zádi dopředu ještě kousek k hausbótu.

Muž z hausbótu stál na palubě a spouštěl mohutný kufr do veslice, která čekala vedle člunu. Na přídi veslice stála veliká klec s papouškem. Na silnici, která zabíhala skoro až ke břehu malé zátočinky, čekalo auto. Bylo jasné, že papoušek a muž z hausbótu se někam chystají.

John chtěl zrovna říci „Dobré jitro,“ nebo něco takového, ale muž z hausbótu promluvil první: „Heled,“ pravil, „našli jste ten lístek, co jsem vám včera nechal v táboře?“

„Našli,“ řekl John.

„A umíte číst?“

„Ano.“

„A přečetli jste si ho?“

„Ano.“

„Tak poslyš, to, co jsem napsal, jsem myslel do-opravdy. Psal jsem vám, abyste nechali mou loď na pokoji, a ty si sem přijedeš hned druhý den! Jednou už to docela stačilo! Chop se vesel a koukej zmizet! Zčer-stva. A ať se tu už neukážeš!“

„Ale...“ vypravil ze sebe John.

„Jestli vám ještě nějaké ty rakety zbyly, udělali byste nejlíp, kdybyste je naházeli do jezera. A když už s nimi musíte dělat randál, tak si s nimi bouchejte někde na louce.“

„Ale já žádné rakety nemám,“ řekl John.

„Tak to byla poslední, co? Ale škody nadělala až dost. Jakkak by se líbilo vám, kdyby si někdo přijel, zapálil vám raketu na vaší loďce a podpálil vám plach-tu nebo něco? Podívej se, jak jste mi zřídili střechu kajuty!“

Nahore na střeše kajuty byla velká propálená díra. Muž z hausbótu na ni rozhořčeně ukázal.

„Ale já opravdu žádné rakety nemám,“ bránil se John. „Neměl jsem je v ruce od posledního ohňostroje v listopadu.“

„Koukni se,“ zarazil ho muž z hausbótu, „mě ne-oblafneš.“

„A v životě jsem se nepřiblížil k vaší lodi, nikdy jsem u ní ještě nebyl tak blízko jako teď.“

„Poslyš,“ řekl muž z hausbótu. „Když jste sem tehdy přijeli a zapálili tu zatracenou věc, co mi tak zřídila střechu kajuty, pluli jste rychle za tamhleten ostrov.“

Vyšel jsem nahoru, uhasil oheň a hned mi bylo jasné, co jste tu vyváděli. Ale ty asi nevíš, že jsem tak za půl hodiny nato znovu vyšel na palubu a viděl vás, jak si plujete přes ústí zátoky. Myslíš, že nepoznám loďku, jak se na ni jednou podívám? Dneska jste sundali stěžeň, ale už jsem ji viděl kolikrát, a vás v ní.“

„My vás tehdy také viděli. Hrozil jste na nás.“

„Ták. Tak vy jste mě viděli, co?“

„Ale vaši loď jsem nezapálil. V životě jsem se jí nedotkl. Dneska jsem u ní poprvé, jinak jsem se k ní přiblížil nejvíc, jak jsem plul do Ria a vy jste seděl na palubě a viděl nás.“

„Tak kdo ji tedy podpálil?“ zeptal se muž z haus-bótu.

John mlčel. Přece nemůže prozradit Amazonky.

„Byli jste v loďce čtyři,“ řekl mu muž z hausbótu. „Ale ty jsi největší. Měl jsi mít rozum a nedovolit jim vyvádět takové věci, i když jsi třeba sám nic ne-dělal.“

„Ale my jsme vám nic nevyvedli,“ řekl John.

„Klid se odtud,“ obořil se na něho muž z hausbótu. „Nemám s tebou už co mluvit.“

„Ale já vám přijel říct...“

„Zmiz,“ rozkřikl se muž. „S lháři se nebavím.“

„Ale...“

„Zmiz a ať už tě tady nevidím.“

Johnovi se v krku všechno stáhlo. Zrudl a postavil se v loďce.

„Tak už koukej mazat,“ křičel na něj muž z hausbótu. „Nemám čas.“

John se posadil a vesloval ze zátoky. Vesloval mno-hem prudčeji než předtím, ale už ne v tak pravidelných tempech. Zapomněl i na námořnický styl. Když dora-zil s Vlaštovkou k přístavišti u ostrova Divokých koček, byl celý udýchaný a určiený.

Ostatní se kolem něho seběhli.

„Viděls papouška?“ ptala se Titty.

„Co říkal, když jsi mu to vyřídil?“ dotazovala se Zuzana.

„Byl jsi na hausbótu?“ ptal se Roger.

„Nic jsem mu nevyřídil,“ řekl John. „Nepustil mě ke slovu.“

„A vyhlásil jsi mu válku?“ ptala se Titty.

„Ne," odpověděl John a vytáhl Vlaštovku na břeh.

„Řekl mi, že jsem lhář," vypravil ze sebe a odešel na Pozorovatelnu. Ostatní se po sobě podívali, ale nešli za ním.

„Já to vždycky říkala, že bychom mu měli ten hausbót potopit," řekla Titty.

Kapitola XVI

NAROZENINY

Po půl hodiny na Pozorovatelně se kapitán John zase vzpamatoval. Koneckonců proti kapitánu Flintovi se stejně bez Amazonek nedá nic podnikat. Je to jejich strýc, a ne Vlaštovka. Kdyby měly Vlaštovky strýčka, byl by docela jiný.

Nejdříve zamýšlel muži z hausbótu napsat, ale na psaní neměl žádné buňky. Zuzana psala ještě hůř. Nejlepší byla Titty, ale ta by zase nenapsala vhodný dopis. Čert aby vzal to bezvětrí! Kdyby byl vítr a měli nějaké vyhlídky, že se uvidí s Amazonkami, nemusel by se byl vypravovat s tím vzkazem za kapitánem Flintem a nebylo by k tomu všemu došlo. Ale jak se tak díval na vysoké kopce v dáli za jezerem, začínal mít pocit, že na tom muži z hausbótu přece jen tolik nesejde. Ty vrchy tam byly už dávno před kapitánem Flintem a zůstanou tam navždy. To dodalo Johnovi útěchy. Rozveselil se a rozhodl se, že dneska by se výborně plavalo kolem ostrova.

Vrátil se dolů do tábora.

„Zuzano," volal, „dneska by se to báječně plavalo kolem ostrova."

„A myslíš, že tolik uplaveš?" ptala se Zuzana.

„Zkusím to," řekl John. „Když budu moc unavený, můžu vylézt na břeh."

Ostatní se seběhli k přístavišti podívat se, jak John startuje. Nejprve plaval „ouško", plaval rychle a cákal kolem sebe.

Ke skaliskům na dolním cípu ostrova doplaval jak nic. Titty a Roger utíkali do přístavu a vylezli na vysokou skálu.

„Hurá!" křičeli, když ho viděli plavat kolem. Pak běželi na západní břeh ostrova, kde se skála svažovala do hlubin přímo jako stěna. John přeploval kolem, tentokrát prsa, klidně a beze spěchu. Uvědomoval si už, jak je to dlouhé plavat kolem celého západního pobřeží.

„Výdrž!" volala Titty.

„Plav dál!" křičel Roger.

Zuzana se rozběhla z tábora k urostlé borovici na severním cípu ostrova a dívala se z vysoké skalní stěny. John už doplaval skoro až k Pozorovatelně. Pohyboval se velice pomalu.

„Jestli jsi moc unavený, můžeš vylézt na břeh," volala na něj. „Až si odpočineseš, poplaveš dál."

John na ni chtěl zamávat, ale nabral si přitom do úst plno vody. Obrátil se na záda, lehl si na vodu a odfukoval jako velryba.

„Už jsi skoro u cíle," volala Titty, která vyběhla za Zuzanou na Pozorovatelnu.

John se do toho dal znovu, dělal tempa nohama a rukama pohyboval jen málo. To už byl za cípem ostrova. Dál plaval zase na zádech. Pak se obrátil a nadzvedl hlavu. Na chvíli zablýsklo přístaviště a Vlaštovku, povytaženou na břeh. Vtom mu však hlava klesla pod vodu a zase si nabral do úst. Odfrkával a cákal kolem sebe. Ale k přístavišti přece jen už nebylo tak daleko. Otočil se na bok a plaval dál. Ale ruce se mu už pohybovaly nějak ochablé a nohy už také neskrčoval a nevyražel tak rázně, jak by měl.

„Dokázals to!" volala Titty.

„Poplav ještě kousek!" křičel Roger.

Johnovi se opět mihlo před očima přístaviště. Teď už to musí dokázat! Plaval směrem ke břehu. Když startoval, vyrazil od téhle strany Vlaštovky. A nedotkne se dna, dokud ji neobeplave na druhou stranu. Ještě dvě tempa, a už se chytí za okraj Vlaštovky, postaví se na dno a vyleze na břeh. Kašlal, plival, celý se trásl a stříkal kolem sebe, ale zářil vítězoslávou. Titty a Roger jásal. John byl udýchaný, že nemohl ani mluvit.

„Tady máš ručník," řekla Zuzana, „ohřála jsem ti ho u ohně."

John si přehodil ručník přes ramena. Nejdříve si třel jednu paži, pak druhou. A hned mu bylo mnohem lépe.

„Věřil jsem, že to dokážu," řekl po chvíli. Tak se jim přece den vydařil, i přes kapitána Flinta.

Zuzana se zrovna chtěla dát do vaření oběda, když zaslechla Titty, která si vzala na Pozorovatelnu daleko-hled, kdyby se náhodou objevili na obzoru kormoráni, piráti nebo něco jiného, co stojí za pohled.

„Domorodá loď," volala Titty. „Je to maminka. Je to domorodá žena. Má s sebou maličkou domorodečku a její chůvu."

Všechny Vlaštovky se rozběhly k Pozorovatelně. Do-morodá žena sama veslovala. Už projela kolem zátoky Hausbótu. Vicky a chůva seděly na zádi veslice. Vlaš-tovky se na ně jen podívaly a běžely zpátky urovnat si stany a dát do pořádku tábor. Pečlivě rozprostřely pokrývky na slammicích a u hlav je zahrnuly. Zuzana přiložila na oheň pořádnou hromadu dříví. Potom už neměli celkem co na práci a rozběhli se všichni zpátky na Pozorovatelnu. Domorodá žena už byla docela blízko. Začali na ni mávat. Chůva a Vicky jim mávaly v odpověď. Domorodá žena mávat nemohla, pro-to-že veslovala. Zahнула kolem cípu ostrova a za chvíli obratně zarážela u přístaviště. Vlaštovky tam na ni už čekaly.

„Sed'te klidně, chůvo, dokud nevystoupím na břeh," řekla domorodá žena.

Ale to už Vlaštovky chytly loďku a vytáhly ji kousek z vody. Těsně před sedačkou u vesel stál velký koš. Domorodá žena jej přelezla.

„Vítejte na ostrově Divokých koček," řekla Titty.

„Vítejte, vítejte," křičeli ostatní.

Div se o maminku nepopřáli. Je sice domorodá žena, ale stejně jí dali všichni rádi pus. Domorodá žena je všechny políbila a pak si je přepo-čítala. „Jeden, dva, tři, čtyři," řekla. „Nikdo se neutopil. Ještě štěstí, protože dneska má někdo naroze-niny."

„Kdo? Kdo?" křičeli. „John ne, ten je zrovna měl."

„Ne, John to není."

„Tak já?" ptal se Roger.
„Kdepak," řekla maminka.
„Tedy já?" ptala se Titty. Ne "
„Já to také být nemůžu," řekla Zuzana, „protože já mám narozeniny na Nový rok a teď je léto."
„Tak kdo?" naléhali.
„Nu samozřejmě Vicky," řekla domorodá žena. „Jsou jí dva roky. Na narozeniny je vlastně ještě moc malá, a tak jsem přinesla dárky pro vás všechny."
„A co Vicky?" ptala se Zuzana.
„Vicky dostala beránka a slona. Vzala jsem ji do krámu a sama si je vybrala. A teď mi pomozte s tím košem, aby mohla vystoupit také chůva s Vicky."
„To je ale těžký koš," řekla Titty.
„Dárky těžké nejsou," upozorňovala ji domorodá žena. „Jsou to docela malé dárečky."
„Tak co je v tom koši?" ptal se Roger.
„Nu přece slavnostní hostina," odpověděla domoro-dá žena.
„Hurá, dneska se nevaří," zvolala Zuzana.
„Aha!" zasmála se domorodá žena. „Však jsem si myslela, že tě to omrzí. Ale musím říci, že jsi si podle všeho vedla velice dobře. Žádná nemoc v táboře?"
„Vůbec nic," hlásila Zuzana, „a vaření mě neomrže-lo, jenom jsem ráda, že mohu jednou vynechat."
„Měli jsme samozřejmě mor a žlutou zimnici, chole-ru a všechny ty nemoci, co bývají na pustých ostro-vech," řekla Titty. „A vyléčili jsme je všechny na-jednou."
„Tak to má být," řekla domorodá žena. „Jen si nenechte nemoci nikdy dlouho šířit."
Donesli koš do tábora. Chůva vynesla Vicky na břeh a všichni ji blahopřáli k narozeninám. Vicky si s sebou vzala, slona. Beránka zapomněla na loďce a museli jí pro něj dojít. Slona si oblíbila víc než beránka, ten byl tak velký, že ho vždycky někde položila a zapomněla na něj.
Domorodá žena otevřela koš. Nahoře, dobře zabalen v hedvábném papíru, ležel slavnostní dort, obrovský dort, který měl na bílé polevě růžovým cukrem napsáno Viktorie a uprostřed dvě velké třešně, protože Vicky byly zrovna dva roky. Pak se objevilo studené kuře. Pak salát ve velké pudinkové míse. Pak obrovský angrešťový koláč. Potom meloun. A pak velikánský trs banánů, který domorodá žena uvázala na strom, aby to vypada-lo, jako by tam vyrostl. „Když dostanete chuť, můžete si vždycky utrhnout," řekla.
Pak přišly už obyčejnější zásoby, jako plechovka zlatého sirupu, dva pořádné hrnky marmelády a velká plechovka křupavých sušenek, takových plochých s rozinkami, pro cestovatele opravdu jako stvořených, a nakonec tři bochánky a šest lahví zázvorové limoná-dy. „Hurá, máme grog," křičela Titty.
„Ale kde jsou dárky?" ptal se Roger.
„Povídala jsem vám, že jsou docela malé," řekla domorodá žena. „Tady jsou."
Zalovila na dně koše a vytáhla čtyři hnědé papírové balíčky, velké asi jako menší obálka a silné jako krabič-ka od sirek.
„Noci už začínají být hodně temné, když nesvítí měsíc," řekla, „a tak jsem si myslela, že by se vám možná hodily baterky. Nesmíte je mít dlouho rozsvíce-né, nebo by se vám brzo vypotřebovaly. Ale na signali-zování nebo hledání ve tmě..."
„Maminko!" zvolal kapitán John, „jak jsi uhodla, že je potřebujeme? Přišly nám zrovna v pravý čas."
Ostatní hned začali svítit baterkami, ale na slunci nebyly moc vidět. Roger a Titty zašli do stanu prvního důstojníka a zalezli si pod podlahový dílec, aby měli trochu tmy.
Když se vrátili a ještě si utírali špínu z kolen, protože pod podlážkou bylo vlhko a bláto, řekla domorodá žena: „Dostala jsem dopis od tatínka a něco mi připo-mněl. Už dovede Roger plavat?"
„Dneska plaval poprvé na zádech," řekl John. „Tři pořádná tempa. Teď už se naučí docela snadno plavat na prsou."
„Mám ti to ukázat?" ptal se Roger.
„Až než pojedeme domů," zarazila ho domorodá žena. „Nemusí to být hned. Tatínek totiž psal, že až se Roger naučí plavat, smí dostat vlastní nůž, a já mu ho na každý pád přinesla, kdyby to snad už dovedl."
Sáhla ještě naposledy do koše a vytáhla nůž s pěknou velkou čepelí. Roger s ním hned utíkal pryč a zkoušel jej na stromech. „Ted mohu dělat zářezy jako Titty," křičel.
„Jestli opravdu uplaveš tři tempa na zádech i na prsou, můžeš si ho nechat," řekla domorodá žena. „A jestli ne, budu si ho muset dneska ještě vzít a při-vézt ho až příště."
„Určitě to dokážu," řekl Roger a otíral si čepel o kalhoty.
„Budeš mi to muset předvést," řekla domorodá žena. „Ale víš co, na dno ani nešlápnout!"
„Ani prstem," slíboval Roger.
Pak přišla slavnostní hostina. O té se ani zmiňovat nemusím. Byla výtečná. Nikomu nezbývalo moc času na mluvení. Nakonec poslali Rogera, aby utrl pár banánů z nového banánovníku.
„Slyšela jsem, že jste tu měli návštěvu," řekla ma-minka.
Vlaštovky se na ni překvapeně zadívaly. Je až ohro-mující, jak rychle se šíří zprávy mezi domorodci.
„Včera se u mne zastavila paní Blackettová a řekla mi, že jste se setkali na ostrově s jejími děvčaty. Je moc milá. Jak vycházíte s těmi dívkami?"
„Báječně," řekla Zuzana. „Jedna se jmenuje Nancy a druhá Peggy."
„Vážně?" podivila se maminka. „Já měla dojem, že ta starší se jmenuje Lilly."
„Tak se jmenuje jenom mezi domorodci," vysvětl-o-va Titty. „Je to kapitán pirátů Amazonek, a když je pirát, jmenuje se Nancy. My jí říkáme Nancy."

„Ach tak," řekla maminka. „Paní Blackettová říká-la, že jsou obě velké uličnice, a bála se, že jsou na vás moc divoké."

„Nejsou o nic divočejší než my," řekla Titty.

„To také doufám," smála se maminka.

Pak řekla: „Jejich strýček bydlí přes léto na tom hausbótu. Neprovedli jste mu snad něco, že ne?"

„Ne," řekl John zamračeně. „Ale on si to myslí."

„Já vím," řekla maminka, „povídala mi to paní Dixonová. Ale já jí řekla, že jste mu určité nic nevyváděli."

„Ale on si to stejně myslí. Byl dokonce tady. Přijel sem, když jsme byli pryč, a tohle tady nechal." John vytáhl lístek a podal jej mamince.

Maminka se na něj podívala. „Kdo je to kapitán Flint?" zeptala se.

„On," řekla Titty.

„Ach tak," pravila maminka.

Potom jí John vyprávěl, co říkali uhlíři a jak chtěl vzkaz sám vyřídít, protože nebyl vítř a nemohl jej předat Amazonkám.

„To jsi udělal docela správně," řekla maminka, „ale paní Dixonová povídala, že na noc nebo na dvě od-jíždí."

„Když jsem s ním ráno mluvil, chystal se na cestu."

„A nebyl rád, že jsi mu vzkaz vyřídil?" ptala se maminka.

„Vůbec mě nevyslechl," přiznal se John. „Řekl mi, že jsem lhář." Opět se mu vybavila celá ta ranní nepříjemnost.

„Kdyby tě znal, tak by to neřekl," utěšovala ho maminka. „Když se lidé neznají, nezáleží na tom, co si myslí nebo co říkají. Ať si myslí, co chtějí. A co jsi udělal?"

„Zase jsem odjel," řekl John.

„Paní Blackettová říká, že pan Turner má plno práce s nějakým psaním a že chce být sám. Prý mu ty její uličnice pořádně ztrpčují život."

Všichni mlčeli. Nic nevadí, když vyprávějí mamince o svých záležitostech. Maminka je přátelský domoro-dec. Ale o záležitostech Amazonek nesmějí říct ani slovo. Maminka si mlčení povšimla a hned začala mluvit o něčem jiném.

Opravdu, maminka je ze všech domorodců nejlepší.

A už se zase zábava rozproudila. Domorodá žena vyprávěla příběhy ze starých časů, kdy děti ještě nebyly na světě.

Vykládala o Maltě a Gibraltar a o tom, jak jako malá dívenka plachtila v sydneyjském přístavu.

Později odpoledne se byli koupat a maminka se šla podívat na přístaviště, jak Roger plave. Uplaval tři tempa na prsou a podařilo se mu šest pěkných temp na zádech.

„Když už jsi tak daleko," řekla domorodá žena, „myslím, že si můžeš nůž nechat. Ted už se potřebuješ jen cvičit."

John chtěl plavat ještě jednou kolem ostrova, aby jí ukázal, že to dokáže, ale maminka prohlásila, že jednou za den to úplně stačí. Titty předvedla lov perel. Zuzana se utkala v krátkém závodě s Johnem a skoro ho porazila.

Potom byla svačina.

A pak už přišel čas jet s Vicky domů.

Prázdný koš odnesli na přístaviště.

„Kdy už vás ten ostrov omrzí?" ptala se domorodá žena.

„Nikdy! Nikdy!" volaly Vlaštoky.

„Zatím jste měli štěstí na pěkné počasí," řekla ma-minka. „A zdá se, že jste si ani nic neudělali. Ale ještě týden, a budeme muset odjet na jih. Jestli počasí vydrží, můžete tu zůstat až do konce týdne. Jestli se počasí zhorší, chci říci, jestli nastane období dešťů, budete muset odtud. Pusté ostrovy, i ty nejlepší, jsou za deštivých období téměř neobyvatelné."

Vlaštoky se po sobě podívaly.

„Týden je dlouhá doba," řekla maminka.

„Ale my tu chceme zůstat navždy," namítal Roger.

„Také se mi zdá," řekla maminka.

Políbila je jednoho po druhém. Pak dali všichni po puse Vicky. Chůva s Vicky nastoupily do člunu a usa-dily se na zádi.

Titty se zeptala: „Maminko, nevadí ti, že jsi domoro-dá žena?"

„Vůbec ne," odpověděla maminka.

„Tak já budu na chvíličky taky domorodka. Co kdybychom si třely nosy? Jako ti domorodci v austral-ské divočině, o kterých jsi nám vyprávěla?"

Titty a domorodá žena si třely nosy a potom to musel dělat taky Roger.

Pak domorodá žena všechny Vlaštoky na rozlouče-nou políbila a usedla v loďce. Naložili dovnitř prázdný koš. John a Zuzana odstrčili loďku a maminka veslova-la pryč.

„Pojďme udělat konvoj," navrhl kapitán John.

Za chvíli už byla Vlaštoka na vodě s celou posádkou na palubě a kapitán John vesloval ze všech sil. A pak veslovali bok po boku. Na Vlaštokce se veslovalo mnohem tíž než na loďce z Cesmínového háje, protože Vlaštokka měla hluboký ponor a byla stavěna na plach-tění, ne na veslování. Ale domorodá žena neměla na-spěch. Než však vpluli do zátoky Hausbótu, kapitán John loďku zarazil. Nechtěl dnes hausbót už ani vidět. Otočil Vlaštokku.

„Sbohem, domorodci!" volala Titty.

„Sbohem, bledé tváře," odpovídala domorodá žena. „Drol se říká, že? Drol! Drol!"

„Nech mě veslovat," prosil Roger.

„Ne, mě," naléhala Titty.

Kapitán John jim dal každému jedno veslo. Posadil se se Zuzanou na zádi. Roger vesloval vpravo, Titty vlevo. Zuzana kormidlovala.

Zuzana chtěla zamávat na loďku s domorodci, mize-jící v dálce, a vytáhla kapesník. Na kapesníku byl pořád ještě uzel. Neřekla nic a uzel rozvázala.

Když opět přistávali u ostrova Divokých koček, řekl John: „Titty a Roger by měli trochu hvízdát, aby přivolali vítr. Budeme si s tou válkou muset po-spíšit.“

Kapitola XVII PŘÍZNIVÝ VÍTR

Večer strávili u táborového ohně a spřádali plány. Ráno bude určitě vítr. Ale kdoví, kterým směrem bude vát. Musí si přece připravit jiný plán pro jižní vítr a jiný pro severní, ale kdyby přišel náhodou vítr, v němž se dá plout po jezeře kterýmkoliv směrem, dolů i nahoru, nebyl by jim žádný z těch plánů nic platný. Takový vítr by znamenal totéž pro obě strany a nemělo vůbec smysl se na něj připravovat. Ale takový vítr tu vane jen velmi zřídka. Vysoké kopce po obou stranách jezera stáčí každý vítr dolů či nahoru, ať už mraky na obloze plují kterýmkoliv směrem. A tak si připravili jen dva plány: jeden, kdyby vál vítr od jihu, a druhý pro vítr severní. Kdyby vál severní vítr, dostaly by se Amazonky snadno na ostrov Divokých koček. A za jižního větru by zase snadno dopluly Vlaštovky na řeku Amazonku. Na zpáteční cestě už tolik nesejde. Ta ať trvá, jak dlouho chce. Tak si udělali dvojí plán.

„V námořních bitvách,“ pravil kapitán John, který si vzpomněl na jednu proslulou knihu, „jsou nejdůležitější dvě věci - vědět přesně, co chci udělat, a udělat to tak, jak to nepřítel nejméně očekává.“

„A co tedy chceme udělat?“ ptala se Titty.

„Chceme zajmout Amazonku, až budou Amazonky někde pryč. Musíme si uvědomit, že ony se budou stejně snažit zajmout nám Vlaštovku. Vyhrává ten, kdo zajme druhou loď. Na tom jsme se přece dohodli, když přijely na ostrov. Hlavní je, abychom neztráceli čas.“

Ale Amazonky si také budou chtít pospíšet, takže jestli zítra přijde vítr od severu, zaútočí na nás, ale jestli přijde od jihu, budou vědět, že zaútočíme my na ně.“

„Nechápu, jak budeme moci zajmout Amazonku, když na ní připlují,“ řekla Zuzana.

„Na to máme tento plán,“ vysvětloval kapitán John. „Když bude severní vítr, vezme někdo z nás Vlaštovku a schová se s ní v rákosí, kde jsme chytali ryby. Ostatní se skryjí na ostrově a budou číhat u přístavu - Ama-zonky vplují do přístavu, vystoupí na břeh a půjdou do tábora. Zatímco budou v táboře, zajmeme Amazonku, ony zůstanou trčet na ostrově a my vyhrájeme. To je docela jednoduché.“

„A jestli bude jižní vítr?“ ptala se Titty.

„To už bude těžší, protože nás budou čekat a prav-děpodobně budou mít také nějaký dobrý plán.“

„Nevím, jak bychom je mohli překvapit,“ řekla Zuzana.

„Je to těžší,“ připouštěl John, „ale dokážeme to. Dovedeme něco, o čem Amazonky nevědí. Najdeme ostrov i ve tmě a vplujeme s lodí do přístavu. Netuší, že jsme si udělali ze značek směrová světla. A tak si určitě řeknou, že na ně zaútočíme brzy, abychom se ještě za denního světla dostali domů. Ale to neuděláme. Váleč-ná výprava za dne by úplně ztroskotala. Co když mají piráti přístav na dohled od svého domu?“

„Od své tvrze,“ opravila ho Titty.

„Kolem může být spousta domorodců a varovat je. Musíme jim zajmout loď, až budou hodovat na břehu nebo opili vypávat po svých orgiích.“

„Měli na lodi celý sud. Na pevnině určitě mají kádě rumu.“

Takový byl tedy plán, kdyby přišel vítr od jihu. Vlaštovka měla co nejrychleji dorazit k ostrovům u Ria. Za nimi se skryjí a budou vyhlížet, až Amazonky vyplují od své řeky. Alespoň jim Amazonka nebude moci nepozorovaně proklouznout mezi ostrovy a zmizet, než ji začnou Vlaštovky hledat na řece. Když ji Vlaštovky neuvidí, vyrazí za soumraku na řeku, najdou loděničku, odváží Amazonku, posadí na kořist někoho ze své posádky (Zuzanu), aby ji zavezl domů, a vrátí se za tmy na ostrov Divokých koček. Na ostrově musí svítit maják. A aby se obě lodi bezpečně dostaly do přístavu, musí být rozsvícena obě směrová světla. Svíčky by celý den nevydržely, a tak musí někdo zůstat na ostrově, v poslední chvíli je zapálit a také se postarat o maják. Ten někdo bude Titty. Jednak tu nemohou nechat samotného Rogera a Zuzanu ani Johna nemůže výpra-va postrádat, protože musí dovézt domů obě lodi. A jednak Titty stále touží po tom mít celý ostrov jen pro sebe, být osamělým strážcem majáku, Robinsonem Crusoe, a zažít jednou, jaké to je být na opravdovém pustém ostrově. Místo kozí kůže jí postačí příkrývka.

A tak bylo vše dohodnuto. Maják budou muset udělat až ráno. Ted šlo jen o to, jestli přijde vítr a kterým směrem bude vát. Večer chvilku hvízdali, ale bylo to málo platné. John zašel ještě na Pozorovatelnu, škrtl sirkou a chvilku ji držel, ale plamének se ani nezakmítl a neprozradil, odkud může vítr přijít.

Ráno ležela na jezeře mlha. Z ostrova nebylo vidět ani na pevninu. Když John vesloval ke břehu pro mléko a čerstvé zásoby vajec a másla, začal Roger, který jel s ním, houkat jako výstražná siréna, táhle a dutě, znovu a znovu, jako když si velký parník rází cestu mlhou přes Lamanšský průliv. Titty, která se už nemohla dočkat, až bude mít celý ostrov pro sebe, šla na Pozorovatelnu a dívala se do bílých mračen, která až na několik yardů vody zakrývala celou krajinu, a znovu a znovu hvízdala Španělské dámy. John a Roger málem na zpáteční cestě ostrov minuli. „Jestli to takhle půjde dál,“ řekl John, „budou všechny naše plány k ničemu.“

Ale po snidani se pod mlhou na vodě objevily malič-ké vlnky. Mlha se pomalu začala zvedat nad jezero. Tu a tam se objevily kopce a temné skvrny lesů na březích mizely a zase se vynořovaly. Vítr vanul od jihu. Přinesl s sebou malou přepřšku, ale brzy bylo po dešti, mlha se rozptýlila, vítr zesílil a vysvitlo slunce.

„Je to příznivý vítr,“ řekl kapitán John.

„Sláva,“ radovala se Titty.

„Musíme si pospíšet,“ řekl John. „Za každou cenu se musíme dostat k ostrůvkům dřív, než tam dorazí Amazonky. První

důstojníku, zásoby pro tři. Oběd a večeři! Pojdte, první námočníku, i ty, plavčíku, pomůžete mi udělat maják."

První důstojník Zuzana začala připravovat zásoby na celý den. Vyprázdnila velkou plechovku od sucharů, protože se do ní nejlépe vejde všechno jídlo a nebude v loďce překážet. Krabice od sucharů se přece klidně uloží pod střední příčku.

Kapitán John zašel do stanu a přinesl kotouč prova-zu, který koupil v Riu. A pak se vydal s prvním námočníkem a s plavčíkem na Pozorovatelnu.

Strom na Pozorovatelně byla vysokánská borovice. Všechny spodní větve měla ulámané, takže měla dlou-hý holý kmen a první větve jí rostly vysoko nad zemí.

John zkusil borovici obejmut. U země mu ruce stačily taktak. Výš už se mu bude šplhat snadno.

„Nejhorší je, že nemohu šplhat, když mám něco v ruce."

Uvázal si provaz jedním koncem kolem pasu a zby-tek kotouče podal Titty. „Poslyš," řekl jí, „povoluj provaz a dávej pozor, aby se nikde nezachytil."

„Rozkaz, pane!" řekla Titty.

Kapitán John si plivl do dlaní a chvíli si je mnul.

Při šplhání na strom s drsnou kůrou, jako je borovice, to sice není moc platné, ale člověk má alespoň pocit, že mu to trochu pomůže.

Pak se dal do šplhání. Nebylo to ani tak těžké, jak to vypadalo, čím výš šplhal, tím to bylo lehčí, protože kmen už nebyl tak silný a snadněji se na něm mohl přidržovat nohama, vždycky když se chtěl zachytit rukama kousek výš.

„Nestůj rovnou pode mnou," zavolal dolů na Titty a Titty o krok o dva poodstoupila.

„Nešapej na ten provaz, Rogere," řekla. Položila si kotouč na zem, a jak John šplhal, provaz povolovala.

Nejtěžší bylo, když měl John přešplhat místo, kde byla dříve větve. Tam skoro vždycky trčela ostrá špice. Přes takové výběžky se rukama dostal snadno, ale nohama už mnohem hůř. Špičky byly dost silné, aby dovedly pořádně bodnout, ale zas ne dost silné, aby se o ně mohl vzepřít.

Konečně došplhal John k velké větvi a už měl hlavu v její výšce. Chvilku si oddechl, pak se dobře zachytil větve, pustil se nohama kmene a přehoupl se na větve.

„Dávej pozor," křičela Titty.

Ale než to dořekla, udělal už John, co chtěl. Vzepřel se na rukou, kopl nohama a přehodil si jednu přes větve. Pak se zahoupal a vymrštil a už seděl rozkročmo na větvi.

„Tohle je výborné místo na pozorovatelnu," volal. „Měl jsem sem vylézt už dávno. Ale na svítilnu je to vysoko.

Zakryly by ji větve, co visí shora. Pověsíme ji radši trochu níž. Ale provaz se přes ni přehodí skvěle. Popusť mi ho, Titty."

Vytahoval nahoru víc a víc provazu, odvázal si konec, který měl omotaný kolem pasu, a pustil provaz po druhé straně větve dolů.

Titty jej chytila.

„Drž ho pevně za oba konce," volal John, „a než slezu, nepouštěj provaz ke stromu. Pošli Rogera pro velkou svítilnu."

Roger utíkal pro svítilnu. Titty odstoupila s oběma konci provazu až na kraj Pozorovatelny, aby provaz nevisel blízko stromu a nevadil Johnovi při slézání. John seděl na větvi a teď poposedal, až se dostal ke kmeni. Potom si přehodil obě nohy na jednu stranu větve a pevně se chytil kmene. A pak už to šlo snadno. Nebyl tak hloupý, aby sjel rovnou dolů, ale slézal kousek po kousku, spouštěje nejdřív ruce a pak nohy.

Než slezl dolů, příběhl už Roger se svítilnou. Kapi-tán John uvázal jeden konec provazu ke kroužku naho-ře na svítilně a druhý obtočil kolem dna. Pak začal provaz vytahovat, až byl asi tři čtvrtě vzdálenosti k vel-ké větvi. Ohlédl se. „Tak," řekl, „a když teď uvážeme provaz, co visí dolů, tady k tomu keří, nepovede blízko svítilny a nemůže se stát, že by se přepálil. A vy, první námočníku, jste nyní strážcem majáku. Ukažte nám, jak spustíte svítilnu, rozsvítíte ji, zase ji vytáhnete a uvážete. Tady máte krabičku zápalek. Svítilnu si ještě můžete upevnit druhým koncem provazu."

Titty chytila provaz za oba konce, jeden povolovala a druhý stahovala a spustila svítilnu dolů. Pak otevřela svítilnu, rozsvítila ji a začala ji vytahovat. „Takhle má viset?" zeptala se.

„Asi o stopu výš."

„Takhle?"

„To je ono! A teď ukaž, jak ji přivážeš."

Titty uvázala konec provazu, který vedl přes větve, ke keříku na kraji Pozorovatelny, aby nepřekážel. Dru-hý konec, vedoucí od země ke svítilně, ovázala kolem kmene, aby lampa visela rovně. Přebytný provaz ležel na zemi mezi stromem a keřem.

„Výborně," pochválil ji John. „A teď ji spusť a zhasni."

„Rozkaz, pane!"

„A je to," řekl kapitán John. „Jak se začne stmívat, rozsvítíš majákovou lampu a vytáhneš ji. Ale nemá smysl rozsvěcovat svíčkové lampičky, dokud nebudeme docela blízko. A kromě toho je budeš potřebovat v tá-boře. Raději je nevěs na značky, dokud nás neuslyšíš zahoukat jako sova. Pak budeš vědět, že jsme to my, a ne nepřítel. A poslyš, Titty, myslíš, že to vážně všechno sama dokážeš?"

„Samozřejmě. Ale pospěšte si, nebo vám ještě Amazonky proklouznou mezi ostrovy a na obě bych sama nestačila."

„Když mají vítr proti sobě, tak jim to tak rychle nepůjde," řekl John, „ale stejně bychom měli raději vyrazit."

„Tak pojďme," řekl plavčík.

Vrátili se do tábora.

„Zásoby jsou připraveny, pane!" hlásil první důstoj-ník. „Beru s sebou velkou láhev mléka. Dáme ji na dno, aby byla v chladnu. Menší láhev nechávám prvnímu námočníkovi. Bude si dělat sám čaj. Dej pozor, ať ti nevyhasne oheň, Titty,"

dodala. „Když se ti bude chtít spát, přikryj ho hlinou jako ti uhlíři.“
„Já spát nebudu,“ řekla Titty. „Budu bdít u ohně, zahalená do svého pláště.“
„Rogere,“ řekl první důstojník, „skoč si do stanu a oblékni si všechno dvojmo.“
„Všechno?“ ptal se Roger.
„Všechno,“ řekl první důstojník. „Dvě tílka, dvoje spodky, dvě košile, dvoje kalhoty a dvoje punčochy.“
„Ale dvoje boty neobuju,“ bránil se Roger.
„To taky nemusíš. Utíkej. Ale všechno ostatní ať si oblečeš dvojmo. Dělej, jedeš na severní točnu.“
„Taky dvě kravaty?“ volal Roger, jak utíkal do stanu.
„Ať už jsi tady,“ řekl kapitán. „Nesmíme ztrácet ani minutu.“
Odešel s Titty vzyčít stěžen a připravit plachtu. Zuzana odnesla dolů k přístavišti zásoby.
„Ještě štěstí, že nemáme ploutvovou skříň jako Amazonky,“ řekla, když ukládala plechovku od sucharů pod sedadlo.
„Taková ploutev je výborná na plachtění po úzké prostoře,“ řekl kapitán, „ale Vlaštovka se bez ní klidně obejde. A potom, zabere moc místa.“
Zuzana si ještě zaběhla pro mléko. Přinesla obě láhve, velkou i malou.
„Podívej se, Titty,“ řekla, „dám ti láhev do vody, aby se ti pěkně ochladila. Ale ne abys hned zapomněla, kde ji máš.“
V tu chvíli přikráčel k přístavišti majestátním krokem Roger. Byl kulatý jako balón a po obou stranách mu prkenně trčely ruce.
Kapitán a první námořník se rozesmáli. Ale první důstojník se na něj zkoumavě zadíval.
„V tomhle by mu mohlo být teplo,“ řekl, „ale pro každý případ si s sebou raději vezmeme dost přikrývek.“
A tak se Zuzana ještě naposledy rozběhla ke stanům a vrátila se s plnou náručí přikrývek.
„Máme všechno?“ ptal se kapitán John. „Kompas mám. A co baterky? Svou jsem si vzal.“
„Já mám svou v kapse,“ řekla Zuzana.
„Já taky,“ řekl plavčík, „ale nechal jsem si ji v kapse spodní košile.“
„To nevadí,“ řekl mu kapitán. „Však my ti ji vyndáme, když ji budeme potřebovat. A jak to uděláme s dalekohledem?“
„Neměla bych ho mít já, když budu na hlídce?“ hlásila se Titty.
John se na chvíli zamyslel.
„Ano,“ řekl, „myslím, že bys měla.“ Podal jí daleko-hled. Ještě naposledy přehlédl svou loď. „Všichni na palubu!“
zavelel a první důstojník s plavčíkem vlezli do loďky a usadili se na zádi. Kapitán Vlaštovku odrazil, a jak vyplouvala na vodu, klekl si na před a za chvíli už cosi upravoval na plachtě. „Nezapomeň na světla, Titty,“ volal. „Jestli bude velká tma, může všechno záviset na nich. Maják rozsviť, hned jak se setmí, a až nás uslyšíš zahoukat, rozsviť lampičky na přístavních značkách.“
„Rozkaz, pane!“ odpověděla Titty. „Ať žijí Vlaš-tovky!“
To už kapitán John napjal plachtu a upevnil ji. Přitáhl spodní ráhno, takže se záhyby táhly po plachtě, a ne napříč. Pak upevnil i ráhno. Vypluli ze zátvrti ostrova. Tam už se do nich opřel vítr. V tom příznivém větru se celá posádka Vlaštovky usadila na zádi a malá loďka s hnědou plachtou rychle plula ve slunečním svitu.
„Hurá!“ křičela Titty, když vyběhla na Pozorovatel-nu a stála pod stromem, který teď byl jejich ma-jákem.
„Hurá! Hurá!“ zaznívalo přes vodu z Vlaštovky.
Titty je pozorovala dalekohledem, dokud hnědá plachta nezmizela za Darienským štítem. Pak se změnila v Robinsona Crusoea a šla do tábora ujmout se velení nad svým ostrovem.

Kapitola XVIII

ROBINSON CRUSOE A PÁTEK

Titty se rozhlédla po táboře a hned viděla, že něco není v pořádku. Vždyť jsou tu dva stany a trosečník na pustém ostrově má mít jen jeden! Napadlo ji, že by mohla kapitánův stan strhnout, ale pak si uvědomila, že není na celou dobu jen trosečníkem, ale má také hlídat tábor cestovatelů, neboť hlavní část expedice se musela vydat na nebezpečnou výpravu. A čím více stanů tu po tu dobu bude, tím lépe. Rozhodla se tedy, že kapitánův stan nezbourá. „Je to stan pro Pátka,“ říkala si. „Ještě jsem ho ovšem neviděla, ale až přijde čas, bude ho mít připraven.“

Pak zašla do stanu, který patřil jí a prvnímu důstojníkovi. Ale ten ještě příliš připomínal Zuzanu. Zuzana si s sebou odvezla přikrývky, ale slamník tu nechala a bylo docela jasné, že je to stan pro dva lidi, a ne pro osamělého námořníka ze ztroskotané lodi. První námořník Titty vzala tedy Zuzanin slamník, hodila jej na svůj a přes oba rozprostřela přikrývky. Stan byl rázem jen a jen její.

Lehla si na oba slamníky. Bílým stanovým plátnem sem prosvítalo slunce a dvířky viděla dým, stoupající z doutnajícího ohně. Teď si začínala uvědomovat, že už je doopravdy na ostrově sama. I bzučení včel ve vřesu těsně za stanem v ní jen zesilovalo pocit samoty. Zaposlouchala se do ostatních zvuků. Ptáci moc nezpívali, jen někde nablízku si pohvizdoval kulík. O západní břeh pleskala voda a tu a tam jemně zašustil vítr v listí. Ale žádné lidi slyšet nebylo. Nikdo nerachotil plechovkami. Nikdo nemyl nádoby. Nebyl tu Roger, na kterého se pořád musí dohlížet. Nebyla tu Zuzana, aby dohlížela na ni a na Rogera. John nestál na Pozorovatel-ně, ani nesvazoval na druhém konci ostrova lana na Vlaštovce. Nikdo na ostrově nic nedělal. Připadalo jí, jako by byla jediným člověkem na světě.

Najednou zaslechla klap, klap, klap, jak dolů po jezeře plul parník. Obyčejně si parníků nikdo moc nevšímal - kromě Rogera, ale jak ho dnes první námořník Titty zaslechla, vyskočila a vyběhla ze stanu na sluníčko. Mezi stromy na západním břehu viděla parník, plující daleko kolem ostrova. Dívala se na něj dalekohledem. Na palubě bylo mnoho lidí a u kormidla zahlédla jednoho námořníka. Možná že lidé na parníku se dívají na ostrov. Netuší však, že na ostrově není nikdo, jen jeden první námořník, který tu ztroskotal před pětadvaceti lety. Ale to všechno proto, že nemá vládkou,

aby ji zpozorovali, a nečeká, až ji zachrání. Ale kdo by také mával vlajkou a nechal se zachraňovat, když má svůj vlastní pustý ostrov? To také zkazilo tu knížku o Robinsonu Crusoeovi. Nakonec se vrátil do-mů. Raději to vůbec žádný konec mít nemělo.

Parník ujížděl dál po jezeře a Titty šla za ním, proplétajíc se mezi stromy na vysokém západním po-břeží ostrova. Pěšinka k přístavu už byla pěkně vyšla-paná. „Tady to vážně vypadá, jako bych tu byla už celá léta,“ říkala si Titty, „škoda jenom, že nemám kozy. Kozy by za chvíli okousaly všechny ty větve, co visí přes cestičku a chytají člověka za vlasy, když chce utíkat.“ Vyndala nůž a začala ořezávat větvičky, aby cestičku vylepšila. Ulomila nebo uřízla každou větvičku, která visela přes pěšinku a byla tak nízko, že překážela. Po pilné práci krásně pročistila celou pěšinu až do tábora. Pak po ní utíkala tam a zpátky, do

tábora a nazpátek do přístavu. Je to ale divné, že ještě nikoho nenapadlo cestičku prořezat. Když je člověk sám, má nějak na všechno víc času.

V přístavu zkusila dosáhnout na hřebík na rozvětveném stromě, aby se přesvědčila, že na něj dokáže pověsit světlo.

Na hřebík nedosáhla, ale to nevadí, bude držet lampičku za spodek, a kroužek, za který ji má pověsit, je až nahoře.

Hřebík na pařezu s bílým křížem je našťásti docela nízko. S tím žádné těžkosti mít nebude.

Najednou ji napadlo, že ještě dlouho potrvá, než se setmí, a ještě déle, než se navrátí Vlaštovka. Ale to všechno bude stát za to, jen když přivezou jako trofej Amazonku. To by to pirátům dali! A zítra pak popluží Vlaštovky vzhůru na řeku Amazonku, oznámí pirátům, že prohráli válku, a přivezou Nancy a Peggy na ostrov jako pokorné, uctivé zajatce. Na chvíli zatoužila Titty být s ostatními na Vlaštovce. Teď jistě prohledávají ostrovy u Ria, pozorně se rozhlíží a čekají, až se zešeří, aby vypluli do ústí řeky. Ale člověk nemůže mít všechno najednou, a kdyby se nerozhodla zůstat doma a rozsvítit svítilnu na majáku a směřová světla v přístavu, už nikdy by nemohla mít celý ostrov jen pro sebe.

Zula si boty a přebrodila se ke skále při jednom kraji přístavu. Vylezla nahoru, lehla si a dívala se dolů k jezeru, jak k molu zahýbá parník. Vtom zahlédla skorce. Na kameni, který vystupoval asi na dvanáct stop odtud z vody, stál kulatý podsaditý ptáček s krátkým ocáskem, jako má střizlik, s hnědým hřbetem a širokou bílou náprsenkou. Uklonil se, jako by jí chtěl vyseknout hlubokou poklonu nebo dvorné pukrátko.

„Ten se ale dovede chovat,“ řekla si Titty. Ležela tiše jako myška a hnědobílý ptáček poklonkoval zatím na kameni.

Najednou skočil skorce rovnými nohama do vody.

Nepotopil se jako kormorán, ale spadl rovnou dolů, jako když někdo neumí skákat do vody a odváží se na nejhlubší konec bazénu. Za chvíli vylétl z vody a zno-vu se uklonil, jako by děkoval za potlesk.

Pak se zase vrhl z kamene a potopil se, tentokrát v docela klidné vodě, chráněné velkým skaliskem, na němž ležela Titty. Titty se dívala dolů a viděla ho pod vodou, jak mává křídly jako ve vzduchu a rychle pole-tuje nade dnem jezera těsně pod skaliskem. Když se pak vynořil, nevyplaval jako kachna, ale letěl prostě dál a ani nebylo znát, kdy vylétl z vody do vzduchu, jen křídly mával rychleji.

„Jemináčku, tohle jsem jaktěživ u žádného ptáka neviděla,“ říkala si Titty, když se skorce zase usadil na kameni a párkrát se uklonil. „To je nejchytřejší pták, jakého jsem kdy potkala, a také nejzdivočilejší. Kdyby to tak udělal ještě jednou!“ Nadzdvihla se na lokti a chtěla se ptáčkovi také uklonit. Ale skorci se to zřejmě nelíbilo a uletěl někam za jiné skály.

Titty na něj ještě dlouho čekala, jestli se nevrátí. Ale ptáček nepřilétal. A tu si Titty najednou uvědomila, že střeží ostrov před přepadením. Vždyť má být s daleko-hledem na Pozorovatelně, a ne tady! Slezla tedy ze skály, přebrodila se na břeh a obula se. Ale místo aby se vrátila prokletěnou cestičkou, řekla si, že půjde raději pěšinkou, po které někdy chodívali od přístavu k přístavišti pod táborem. Tady byl podrost hustý a keře propleteny zimolezem. Bylo to jako prodírat se džunglí. Titty se opět stala Robinsonem Crusoeem na pustém ostrově.

Vyšla z lesa těsně u přístaviště a tu zůstala stát jako přimrazena. Zatímco se dívala na parník a zdvořilého skorce, něco se stalo. Není už na ostrově sama! Vytaže-na přídí na břeh ležela tu nějaká veslice. Titty si však hned uvědomila, co je to za loďku. Vždyť je to loďka

z Cesminového háje! Rozběhla se k táboru a tam stála maminka a dívala se na prázdné stany.

„Buď zdrav, Pátku!“ zvolala Titty radostně.

„Buď zdrav, Robinsone Crusoe!“ odpověděla ma-minka. Není to nejlepší maminka pod sluncem? Je docela jiná než ostatní domorodci. Člověk se vždycky může spolehnout, že bude něco takového vědět.

Robinson Crusoe a Pátek si dali pusy, jako by dělali, že jsou Titty a maminka.

„Asi jste mě tak brzy po včerejšku nečekali!“ řekla maminka. „Ale přijela jsem říci něco Johnovi. Ten je asi s ostatními členy posádky v tom vašem tajném přístavu, kam nesmí pohlédnout oko žádného ubohého domorodce, vid’?“

„Ne. Není zrovna na ostrově,“ řekla Titty. „Není tu nikdo jenom já... a teď taky ty.“

„Tak ty jsi opravdu Robinson Crusoe,“ řekla ma-minka, „a já jsem zase vážně Pátek. Kdybych to byla věděla, udělala bych pořádnou stopu na pobřeží. Ale kde jsou ostatní?“

„Jsou v pořádku,“ odpověděla Titty. „Zase se vrátí. Vyjeli na Vlaštovce na útočnou výpravu.“ Víc už prozradit nemohla, protože koneckonců Pátek není jen ma-minka, ale také domorodá žena, třebaže ta nejlepší na světě.

„To jeli asi za těmi Blackettovic děvčaty, že?“ ptala se maminka.

„O těch nesmí Pátek nic vědět,“ řekla Titty.

„Tak dobrá, nebudu se vyptávat,“ řekla maminka. „Ale co tu děláš tak sama?“

„Správně se mám starat o tábor,“ vysvětlovala Titty. „Ale když tady nikdo není, tak snad nevadí, že jsem místo toho Robinson Crusoe.“

„Určitě to nevadí,“ ujišťovala ji maminka. „A ne-chali ti tu něco k jídlu?“

„Mám svůj přiděl ve stanu,“ odpověděla Titty.

„Už je nejvyšší čas, aby ses do něho pustila,“ řekla maminka. „Smí Pátek přiložit a uvařit trochu čaje? Moc dlouho tu

zůstat nemohu, ale snad se ostatní vrátí, než zase pojedu."

„Myslím, že ne," řekla Titty. „Plaví se přes Tichý oceán. Timbaktu je proti tomu, kam se vydali, docela blizoučko."

„Ale stejně udělám trochu čaje," řekla maminka. „Podívejme se, co ti tu nechali za přiděl."

Titty přinesla svůj přiděl - pořádný špalík konzer-vovaného hovězího, skývu černého chleba, několik su-charů a velký tlustý kus koláče. Na Pátka to žádný zvláštní dojem neudělalo. „Co se dá dělat," řekl, „snad z toho oběd pořídíme. A co máslo? A brambory? Co kdybychom si udělaly karbanátky?"

Pátek se chvíli přehraboval v krabici se zásobami a našel kousek už dost rozteklého másla. Čichl k němu a prohlásil, že už je nejvyšší čas je sníst a přivést zítra od paní Dixonové nové. Pak objevil pár brambor a sůl. Robinson Crusoe měl ve svém přidělu čaj a krabičku od tabáku plnou cukru.

Pátek rozhrábl oheň, položil na něj pár klacíků a za chvíli to už kolem velké konvice jen plápolalo. Oloupal trochu brambor a dal je vařit v rendlíku na kraj ohně. Konzervované maso nasekal na drobné kousky. A pak, když brambory změkly, vyndal je z vody, rozmačkal, smíchal je s rozsekaným masem a udělal šest kulatých plochých placiček z masa a brambor. Pak dal na pán-vičku kousek másla, rozpustil je a usmažil karbanátky, až všechny jen prskaly a bublaly.

Robinson Crusoe zatím připravil čaj.

Když snědli oběd, který byl opravdu výborný, řekl Robinson Crusoe: „Pátku, nevyprávěl bys mi něco ze svého života, než jsi se dostal na tento ostrov?"

Pátek začal vypravovat, jak ho málem snědli divoši a jak se zachránil jen tím, že v poslední chvíli vyskočil z kotle.

„A neopařil ses?" ptal se Robinson Crusoe.

„Strašně," odpověděl Pátek, „ale třel jsem si nejbo-lavější místa máslem."

A potom Pátek zapomněl, že je Pátkem, a už z něho zase byla maminka a začala vyprávět o svém dětství na ovčí farmě v Austrálii, o ptácích emu, kteří snášejí vejce velká jako dětská hlava, o vačicích, které nosí svá mláďata v kapse na břiše, o klokanech, kteří dovedou jedním kopnutím zabít člověka, a o hadech, kteří se skrývají v zemi. A tu Robinson Crusoe zapomněl, že je Robinsonem, a už to byla zase Titty a začala vyprávět o hadovi, kterého viděla v krabici od doutníků v uhlíř-ském vigvamu. Pověděla mamince i o skorci, jak se jí ukláněl a létal pod vodou. Potom vyprávěla maminka o strašném suchu na ovčích farmách, kdy dlouho nepr-šelo, ve studních vyschla voda a stáda ovcí se musela hnát celé míle, aby měla co pít, a tisíce jich zahynulo. Potom povídala, jak dostala, když byla malá, poníčka, jak jí tatínek nachytal v buši malé hnědé medvídky a jak jí olizovali prsty, když si je namočila v medu.

čas rychle utíkal, mnohem rychleji, než když byl Robinson sám. Pátek však najednou vyskočil a řekl, že už musí domů.

„Už nemohu čekat," řekla maminka. „Musím za Vicky. Ale je mi moc líto, že jsem nemluvila s Johnem. Viděla jsem na něm včera, jak ho mrzí, co mu řekl pan Turner, a chtěla jsem se ho zeptat, jestli by neměl nic proti tomu, kdybych napsala, paní Blackettové a požá-dala ji, aby řekla svému bratrovi, že John se jeho lodi nikdy ani nedotkl."

Titty si tím nebyla jista. Nesmí se zapomínat na Amazonky. Přece nemohou připustit, aby se do jejich záležitostí míchali domorodci. A tak řekla, že to poví Johnovi, jakmile se vrátí.

„Zajímalo by mě, proč jsou tam tak dlouho," řekla maminka. „To tu chceš opravdu zůstat sama? Nevráti-la by ses se mnou raději do Cesmínového háje? Mohla bys dávat pozor, a až popluží kolem, na ně zavolat, nebo bys u mě mohla zůstat na návštěvě, vyspat se u nás a ráno doběhnout k paní Dixonové a počkat na ostatní, až pojedou pro mléko."

Mohly bychom tu ne-chat pro Johna lístek, aby věděl, kde jsi."

Na chvíličku zatoužila Titty jet. Teď když maminka odjížděla, připadal jí ostrov mnohem opuštěnější než předtím. Ale pak si vzpomněla na směrová světla, na maják a na to, že má na starosti celý tábor.

„Ne, děkuji," řekla. „Radši zůstanu tady."

Maminka odnesla pánev, rendlík, hrníčky a talíře k přístavišti a dala se do mytí. Titty zatím utírala. Pak je maminka zanesla do tábora a pečlivě je uložila. Nabrala vodu do konvice a postavila ji na jeden kámen v ohništi, napůl na oheň a napůl vedle něho. „Voda se tu pěkně ohřeje," řekla, „a až se ostatní vrátí a dosta-nou chuť na čaj, bude se brzy vařit."

„Myslím, že se tak brzy nevrátí," řekla Titty.

Maminka se na ni podívala. „Přece jen bys raději měla jet se mnou," řekla. „Tábor tady zatím nikdo neodnese."

„Ne, děkuji," řekla Titty pevně.

„Nu, jak myslíš," vzdychla maminka, „když víš tak jistě, že se ti tu bude líbit. Ale neohřívěj jim čaj moc dlouho. Možná že je pozvou na trochu čaje Blackettovi."

Titty mlčela.

Maminka nastoupila do lodky a odrazila se veslem.

„Sbohem, Robinsone Crusoe," volala.

„Sbohem, Pátku," odpověděla Titty, „bylo to tu s tebou moc hezké. Doufám, že se ti můj ostrov líbil."

„Moc se mi líbil," řekla maminka.

Veslovala pomalu pryč. Titty jí běžela zamávat na Pozorovatelnou. Maminka pomalu odjížděla. Ostrov byl najednou strašně opuštěný. Titty si to rozmyslela.

„Mami!" zavolala.

Maminka přestala veslovat.

„Tak co, chceš se mnou?" volala.

V tu chvíli si však Titty uvědomila, že není jen Robinson Crusoe, který má právo na záchranu, ale také první námořník Titty, a že musí vytáhnout svítilnu na ten veliký strom za sebou, aby ostatní našli ve tmě ostrov, a pak rozsvítit směrová světla, aby mohli zavést svou kořist do přístavu.

„Ne," volala. „Chtěla jsem ti jen dát sbohem."

„Sbohem," volala maminka.

„Sbohem," volala Titty. Lehla si na Pozorovatelně a dívala se dalekohledem za maminkou. A najednou zjistila, že

maminku nevidí. Zamrkala, vytáhla kapes-ník a oťřela si nejdříve skličko od dalekohledu a potom oko. „Noumo jedna," řekla si. „To máš od toho, že se tak napjatě díváš. Musíš zkusit druhé oko."

Kapitola XIX

NA ŘECE AMAZONCE

Za kopci na západním břehu jezera zapadlo slunce. Pruh světla, který se táhl po vrcholcích kopců na východním břehu, byl stále užší a užší, až zmizel úplně. Vítr utichl. Ostrovy Ria se odrážely na klidné hladině.

„Tohle by nešlo," řekl kapitán John. „Než se zas zvedne vítr, může být tma. Měli bychom radši zamířit k západnímu břehu a veslovat kolem něho. Když se budeme držet těsně u břehu, neuvidí nás, i kdyby dávaly pozor."

„Budou myslet, že je to nějaký rybář," řekla Zuzana.

„Až na ten stěžeň," řekl John. „Ale ten můžeme sundat. A jestli se dáme po druhé straně jezera, bude-me stejně celou dobu schovaní. Vsadím se, že nás neuvidí vůbec. A kdyby už nepřišel vítr, dorazíme na řeku tak pozdě, že už vidět nebude."

„Tak jedem," řekla Zuzana.

„Mohu veslovat?" ptal se plavčík Roger.

Načekali se už mezi ostrovy ažaž a byli všichni rádi, že se konečně zase hnou. Ráno se v příznivém větru dostali z ostrova Divokých koček do zátoky Ria. Křižovali sem a tam mezi ostrovy a přesvědčili se, že Amazonky nikde nečíhají a nečekají na svou příležitost zmocnit se znovu ostrova. Zjistili, že Amazonka je ještě na řece Amazonce, takže plán klape přesně, jak doufali,

a večer že budou moci vyplout na řeku a loď zajmout. Zakotvili kousek pod jedním ostrovem severně od Ria a čekali, až se zešeří. Odtud měli dobrý rozhled přes celou severní část ostrova a nikdo je neviděl. Celý den pozorně střežili ostroh, za nímž, jak věděli, leží řeka Amazonka a pirátská tvrz Amazonek. Ale odpoledne se strašně táhlo a jednou už málem došlo na lodi ke vzpouře.

„Radši už vyrazíme," naléhal Roger a Zuzana se připojila: „Proč ne?"

Kapitán John je zase přivedl k rozumu. Všechno je promyšleno na útok za šera. Kdyby vypluli za denního světla, nemají nejmenší naději, že Amazonku zajmou. A kromě toho nechali na ostrově Divokých koček první-ho námovníka Titty, aby se jim starala o světla a mohli se vrátit až za tmy. Nemohou přece nechat Titty doma a potom si vyjet a udělat si obyčejný výlet. S tím Zuzana souhlasila. Roger navrhl, aby si tedy alespoň zaplavali. Tak byla vzpoura potlačena, jak se říká v knihách, bez krveprolití.

Posádka byla odměněna tím, že kapitán dal svolení, aby vystoupili na břeh. Přistáli na ostrově, u kterého si zakotvili Vlaštokvu. Vykoupani se a na břehu si rozdělali oheň - ne snad, že by chtěli vařit, ale byl by úplný hřích přistát na ostrově a neudělat si na něm ohniček. Vypili polovinu mléka a snědli půl svého přídělu. Po-tom zůstal John na ostrově a prvního důstojníka a plav-číka poslal s lodí do Ria, pro zásoby. Koupili za šilink čokoládu, takovou, ve které není jen čokoláda, ale také mandle a rozinky, takže je to trojí jídlo najednou. Pak se vraceli. Cestou se zastavili ještě na několika ostro-vech a na jednom z nich prožili nepříjemné setkání s domorodci, kteří jim ukázali jakousi tabulku a pro-hlásili, že ostrov je soukromý a přistávání zakázáno.

Jenom jednou měl kapitán John dojem, že zahlédl,

jak se ve vřesu na ostrovu pohnula jedna z Amazonek. Ale bez dalekohledu to nemohl říct jistě. Třeba to byla jen ovce. Cekat celé odpoledne a ještě i kvečer bylo dlouhé a unavné, a i když se měli pořád na co dívat

- na parníky, motorové čluny a loďky domorodců

- plachetnici, kromě tří velkých jacht nahoře na jezeře, neviděli ani jednu. Poprvé v životě si všichni tři přáli popohnat trochu zapadající sluníčko.

Konečně slunce zapadlo. Pomalu se snášel soumrak. Bylo úplně bezvětrí, protože vítr, jak se často stává, ustal se sluncem, a Vlaštovky už začínaly mít strach, že je tma přepadne příliš brzy. Na loďce bylo čilo.

Sundali stěžeň a položili jej na sedačky, takže přeční-val přes příd'

„Proč by vlastně nemohla mít Vlaštokva čelní stě-žeň?" řekl John. „Stejně je to jen na chvílku."

Roger vesloval. John sledoval mapu v průvodci. Zuzana kormidlovala.

„Musíš se do toho opřít i zády," opravovala Rogera, „a paže ohýbat až na konci tempa."

„Vždyť se do toho opírám celým tělem," bránil se Roger. „Ale jsem moc navlečený."

„Ten se ale nacáká a nadělá rámusu," vzdychl si kapitán.

„Nevadí, tady ho neuslyší, a než se k nim dostaneme blíž, bude už unavený."

„To tedy nebudu," odporoval Roger.

Pomalu se blížili k západnímu břehu. S Vlaštokvou se moc rychle veslovat nedalo. Šeřilo se. Kopce už byly temné a lesy na nich ani nebylo vidět. Už se zdálo, že dlouho čekali, protože bylo moc světla, a nakonec se jim všechno zhatí, protože bude světla málo.

„Poslyš, Zuzano," ozval se John, „myslím, že bych měl radši veslovat sám."

Vtom se však na zelenavé stříbřité hladině tiché vody objevily droboučké vlnky.

„Díky bohu," řekl kapitán John. „Už je tu zase vítr a stejný jako předtím. Někdy se vítr po západu slunce stáčí, ale tenhle vane pořád od jihu."

Jak jižní vítr sílil, byly vlnky větší a větší.

„Až poplujeme domů, budeme ho mít proti sobě," vzpomněl si první důstojník.

„To už nebudeme mít naspěch," řekl John.

„Co kdybychom plachtili?" navrhoval Roger. „Ale ne že bych byl unavený."

„Ještě že nemá Vlaštokva bílou plachtu," pochvaloval si kapitán John. „Hnědou v téhle tmě neuvidí, zvlášť když se

budeme držet blízko břehu. A v tomhle větru si to můžeme dovolit. Pane první důstojníku, řekněte mužstvu, aby vytáhlo vesla na palubu."

„Přestat veslovat!" velel první důstojník. „Vesla na loď!"

Roger přestal veslovat a vytáhl z vidlice nejdříve jedno a pak druhé veslo a tiše je uložil.

„Říďte stále vpřed, první důstojníku!" velel ka-pitán.

„Stále vpřed, pane," odvětil první důstojník. Za bezvětří není na plachetnici žádný spěch, ale jak přijde jen trochu vítr, musí jít hned všechno jako na drátku.

John vztyčil co nejtíšeji stěžeň. Horní ráhno upevnil na jezdce a napjal plachty. Vítr váł maličko i od' západu a spodní ráhno se hned přehouplo k pravoboku.

„Ta si to teď' trčí," liboval si plavčík.

„Moc rychle tam doplout nechci," řekl John. „Rád bych se dostal na řeku, dokud je ještě dost vidět, ale zase ne moc brzy, raději až piráti už nebudou na stráží a budou hodovat na své tvrzi."

„Peggy říkala, že večerí v půl osmé," vzpomněla si Zuzana.

„To už tam tedy dávno jsou," řekl John. „Tak si myslím, že jedeme v pravý čas."

Tu a tam na březích jezera zablikalo světlo v domech domorodců. A za Vlaštokou, nad vrcholky ostrovů, zářil celý roj světél v zátocě Ria. Svítily již první hvězdy, ale ještě se docela nesetmělo.

Vlašťovka plula rychle a za chvíli byli již před ostrohem a viděli těsně před sebou jeho mohutné temné obrysy.

„Musíme spustit plachtu," řekl kapitán.

Spustil ji raději sám. Ani na Zuzanu se nemohl spolehnout, že ji spustí docela tiše. Pak navlhčil vidlice na vesla, aby nevrzala.

Vlašťovka plula dále až za ostroh. Za ním se rozkláda-la široká zátoka, kolem dokola obrostlá hustým rákosíš-těm.

Někde tam na konci zátoky byl dům s ozářenými okny. Jak se světla odrážela ve vodě, jasně zahlédli, kde se v rákosí otvírá ústí řeky. Ale ve chvílce jim obraz světla zmizel a poznali, že zajeli příliš daleko.

„Poslyšte, první důstojníku," šeptal John, „mohl byte laskavě veslovat, ale co nejtíšeji! Rogere, ty budeš držet hlídku. Když něco uvidíš, pošeptej to prvnímu důstojníkovi."

„A co stěžeň?" ptal se první důstojník.

„Jestli dávají pozor, stejně loď uvidí a poznají," řekl kapitán John. „A jestli nedávají, tak nám stěžeň nebu-de vadit.

Jestli jsou doma v těch osvětlených pokojích, vůbec ven nevidí. Když najdeme loděnici, máme určitě vyhráno. Kdyby nás viděly, už by nás dávno pře-padly."

První důstojník vesloval tichými, pravidelnými tem-py. Vesla nebylo ani slyšet. Klouzala do vody a vynořo-vala se bez nejmenšího zašplchnutí. Vlašťovka přeplula po tiché hladině chráněna vysokým masivem ostrohu. John kormidloval tak dlouho, až spatřil na vodě odraz

světél. Mezi rákosím tam leželo ústí řeky. Zamířil k němu. Za chvíli byli z obou stran obklopeni vysokým rákosím. To už pluli po řece Amazonce.

„Loděnice je někde na pravém břehu," šeptal John. „To je nalevo od nás. Řekni Rogerovi, ať hlídkuje po levoboku."

Najednou v rákosí cosi zaplesklo a zakvákalo.

„Co to je?" zeptala se Zuzana polekaně.

„Kachna," řekl kapitán.

Zuzana veslovala dál.

Z přídě se ozval šepot: „Už jsme tady. Vidím ji."

„Kde?" šeptal první důstojník a ohlížel se.

Vysoko nad rákosím nedaleko před nimi se na pra-vém břehu řeky tyčily černé obrysy velké budovy.

„To je ona," šeptal kapitán.

„Loděnice," řekl první důstojník.

„Tiše!"

„Pst!"

Loděnice stála hluboko v zátočině mezi rákosím. Kapitán John k ní zamířil.

„Vesla z vody," šeptal.

Na řece panovalo hrobové ticho, jak Vlašťovka, nesena vodou, plula rákosíštěm. Z ozářeného domu sem dolé-hala hudba.

„Kapitán Nancy říkala, že na loděnici je lebka a zkří-žené hnáty," šeptal kapitán John.

„Už je vidím! Už je vidím!" vykřikl Roger.

„Budeš zticha! Mlč!" zasyčel na něj první dů-stojník.

Vpředu na velké otevřené loděnici visela obrovská lebka se zkříženými hnáty, vyřezaná ze dřeva a děsivě bíle natřená, tak velká, že kdysi určitě patřila nějakému slonovi.

„Vidíš dovnitř?" ptal se kapitán John.

„Je tam nějaká velká loď," hlásil Roger.

„Amazonky říkaly, že tam bude. To je asi ten moto-rový člun, co patří domorodcům. Projede náš stěžeň pod tím trámem? Tak pozor, hezky opatrně."

Zuzana vytáhla vesla do loďky a Vlašťovka vklouzla do velké temné loděnice. „Je tu nějaká vešlice," šeptal Roger hlasitě.

„Dávej pozor, ať nenarazíme do motorky," šeptala Zuzana.

„Jinak nevidím nic," řekl Roger. „Amazonka tu není."

John stál na zádi Vlašťovky a držel se okraje motorové-ho člunu. Vytáhl z kapsy baterku.

Jasný paprsek přeskakoval z místa na místo po lodě-nici. Ozářil malou kocábku, velký motorový člun a prázdné místo na druhé straně. Bylo jasné, že tu má být ještě jedna loď. A k dřevěnému můstku, táhnoucímu se kolem stěny loděnice, byla připíchuta velká obálka, která se zaběhla v zář baterky.

Kapitán John odstrčil motorový člun a Vlaštovka doplula až ke zdi. Roger strhl obálku.

„Dej mi ji,“ nařídil první důstojník a plavčík ji poslušně vydal.

Kapitán a první důstojník zkoumali obálku ve světle baterky, červenou tužkou na ní byla nakreslena lebka se zkříženými hnáty a modrou tužkou napsáno „Vlaš-tovkám“. John roztřhl obálku. Uvnitř byl list papíru zase s lebkou a se zkříženými hnáty, tentokrát v modrém. Pod tím bylo červeně obrovskými písmeny napsáno: „HA! HA!“ a pod tím také červeně slova „Piráti Amazonky“ a dva podpisy „Nancy Blackettová, kapi-tán“ a „Peggy Blackettová, první důstojník“.

Kapitán John se na chvíli zamyslel.

„Je to docela jednoduché,“ pravil. „Schovaly ji na-hoře na řece. To je starý pirátský trik. Na moře nevy-pluly, to víme, protože jsme celý den hlídkovali. Je-dem.“ A zhasl baterku.

Vypluli z loděnice. Po té tmě ve velké loděnici jim připadalo, že venku je docela světlo.

„A teď, pane první důstojníku, opřete se do vesel,“ řekl kapitán John. „Je ještě dost světlo, můžeme ji najít.“

První důstojník Zuzana se sehnula nad vesly a Vlaš-tovka rychle plula vzhůru po řece. John se díval do šera a dával pozor, aby nejeli do rákosí. Za chvíli už byli za ohybem řeky.

V hlubokém rákosíšti u říčního ústí to znovu za-šplouchalo. A opět hlasitě zakvákala kachna, dvakrát třikrát zakvákala, až se vedle ní ozval přísný hlas: „Přestaň už, ty kozo jedna. Nepřeháněj pořád!“

Z rákosí si razila cestu před loďky. Těsně nad přídílí vykukovala hlava kapitána Nancy Blackettové. Nancy se na chvíli rozhlédla a zaposlouchala.

„Vzduch je čistý,“ řekla. „Odpluli nahoru po řece. Aspoň budeme mít trochu náskok. Vyrazíme!“

V rákosí to znovu zašplouchalo, jak Peggy Blackettová postrkovala ze zádi loďku tyčí. Loďka vyplula z rá-kosí v ústí řeky a zamířila na jezero. Nancy se chopila vesel. Chvilku veslovala ze všech sil.

„Teď už je to dobré,“ řekla. „Vztyčím zase stěžně. Ještě že nás napadlo ho sundat, nebo by ho byli viděli přes rákosí.“

Popadni hlavní otěž, ty synu lodního ku-chaře,“ řekla s vervou a zadostiučněním. A nato vy-táhla plachtu.

„A teď vzhůru, námořníci moji!“ zvolala, jak lezla na zád. „Ať žije ostrov Divokých koček a Amazonky! Teď jsme jim to natřeli.“

Kapitola XX

TITTY O SAMOTĚ

Když maminka odjela, řekla si Titty, že se podívá po svém ostrově. Všechno bylo v nejlepším pořádku. Skorec přilétl zase na balvan před přístavem a znovu se jí klaněl a první námořník Titty mu poklony oplácěla, jenže tentokrát od něho byla tak daleko, že neuletěl, ale stál na svém kameni a klaněl se dvakrát i třikrát za minutu. Chvilku se dívala, jak skáče do vody a zase vylétá, a pak pokračovala ve své obhlídce. Nakonec došla zpátky do tábora a přiložila trochu dříví na oheň.

Tu si vzpomněla, že Robinson Crusoe si psal deník a že si s sebou vzala sešit, aby si jej také mohla vést. Posadila se na sluníčko před vchod do svého stanu a napsala nahoru na první stránku velkými písmeny DENÍK. Škoda že si nedělala zářezy do hole, aby si mohla počítat dny, ale protože se dalo psát zatím jen o jednom, ani jí to tak nevadilo. A tak psala. „Dnes je tomu právě dvacet pět let, kdy jsem ztros-kotala na tomto pustém místě. Vítř jihozápadní. Moře neklidné. Za úsvitu mlha. Spatřila jsem zdvořilého ptáka. Viděla jsem jej, jak létá pod vodou. Na pobřeží jsem nalezla domorodé kánoe. Domorodec byl přátel-ský. Jmenoval se Pátek. V jeho zemi žijí klokani. A také medvídci. Velice mě v mé opuštěnosti potěšilo, když jsem uslyšela lidský hlas, byť to byl hlas divocha! Pátek nám uvařil oběd. Masové karbanátky a čaj. Potom

odjel na svém kánoe na pevninu, kde žijí domorodci. Potom...“

Teď už Titty nenapadalo, co by mohla napsat. Vy-pověděla všechno, co se dosud stalo. A dokud se ještě něco nepříhodi, nemá o čem psát. Začala listovat v Ro-binsonu Crusoeovi, ne snad že by jej četla, protože jej přečetla už mnohokrát, jen si tak prohlížela stránku za stránkou. Nejdříve jí padlo do očí vyprávění, jak Ro-binson Crusoe ze strachu před dravou zvěří spal na stromě.

„...Vylezl jsem na strom, abych se tu nějak usadil a ve spánku snad nespádl. Uřízl jsem si ještě krátkou větev na způsob obušku pro svou obranu; uložil jsem se posléze, a jsa nesmírně znaven, záhy jsem tvrdě usnul a spal tak dobře jako málokdo by to na takovém loži dovedl. Zdá se mi, že mě spánek ještě nikdy tak neosvěžil, jako oné noci.“

Zamyslela se, zda Robinson spal na stromech často a je-li na ostrově nějaký strom, ve kterém by se dalo přenocovat. Ale vždyť tu není dravá zvěř.

Potom si přečetla kousek o stopě v písku a vzpomněla si na spoustu věcí, které ještě mohla říci Pátkovi. A jak listovala v knize sem a tam, narazila na místo, které jí připomnělo kapitána Flinta:

„Zatímco venku přšelo a já musel sedět doma, zabý-val jsem se papouškem a učil jsem ho mluvit. Brzy se naučil vyslovovat své jméno a pěkně hlasitě vyžvatlal „Pol, první slovo, jež jsem tu na ostrově zaslechl z ji-ných úst než ze svých...“

Kdyby tak měla také papouška, byl by ostrov doko-nalý. Pomyslela na zeleného papouška na zábradlí hausbótu. Pak si vzpomněla na sojky, které onoho dne, kdy se Vlaštovky byly podívat u uhlířů, s pokřikem poletovaly mezi stromy. A jako zelený papoušek připomněly jí i sojky kapitána Flinta a vzpomněla si na vzkaz, který stařici poslali Amazonkám. Vzpomněla si, jak měli vyřídít, že stařici mají strach, aby se někdo nevloupal na loď, a vzkazují kapitánu Flintovi, že by si na ni měl dát zámek. Potom si vzpomněla, jak se John pokoušel vzkaz vyřídít a jak kapitán Flint byl tak rozzlobený, že ho ani nevyslechl a ještě mu nadával do lhářů. A teď chce maminka napsat mamince Amazonek a poslat po ní ten vzkaz

kapitánu Flintovi. A John odjel na řeku Amazonku, ne aby si promluvil s Amazonkami, ale aby jim zajal jejich loď. A tak předají vzkaz Ama-zonkám až ráno.

„Čert aby už vzal kapitána Flinta," řekla si nahlas, odložila knihu a šla s dalekohledem držet stráž na Pozorovatelnu. Po jezeře plula spousta loděk, a když se Titty zadívala dalekohledem, viděla kormorány na ho-lém stromě na ostrově Kormoránů. Ale i tak se čas vlekl nekonečně pomalu. Dokonce jí připadalo, jako by i to vaření čaje a vajecek uteklo mnohem rychleji než jindy a jako by je i s tou spoustou nakrájeného bochánku s marmeládou měla v sobě daleko dřív, než když pospí-chá, aby už dělala něco jiného. Připadalo jí, že strávila v táboře vařením, jídlem a mytím nádobí jen chvíličku, a už je zase na Pozorovatelně a dumá, co asi dělají Vlastovky. Věděla, že se ještě dlouho nevrátí, protože čekají, až se zešeří, aby mohly proklouznout na řeku Amazonku. Ale soumrak přicházel pomalu, snad ještě pomaleji pro prvního námořníka Titty na ostrově než pro kapitána, plavčíka a prvního důstojníka daleko odtud v Riu.

Konečně slunce přece jen zapadlo. Po jezeře přeplul poslední parník, který byl vždycky znamením, že Roger má už jít spát. Poslední domorodý rybář vesloval ně-kam přes jezero a zmizel v šeru. Titty se stala strážcem majáku na opuštěném útesu.

Rozsvítila velkou svítilnu, vytáhla ji nahoru na strom a uvázala. Svítilna jí překrásně zářila vysoko nad hla-vou a Titty napadlo, že by mohla plavat kousek na jezero a podívat se, jak vypadá z vody. Ale potom si řekla, že tohle by asi žádný strážce majáku neudělal. Vždyť by ho mohly mořské proudy zanést daleko od břehu, a až by světlo dohořelo, neměl by kdo přilít oleje a ve tmě by mohla na útes narazit nějaká velká loď.

Než se docela setmělo a bylo vidět bez baterky, vzala Titty jednu svíčkovou lampičku a zavěsila ji na hřebík na rozvětveném stromě. Bude lehčí otevřít ji a rozsvítit, než ji rozsvěcet a pak teprve hledat hřebík, na který ji pověsit. Potom se vrátila do tábora. Možná že ostatní právě teď zajímají Amazonku, říkala si a už neměla stání. Ještě jednou nebo dvakrát zašla na Pozorovatel-nu podívat se, jestli majákové světlo dobře hoří, ačkoli viděla jeho záblesk mezi stromy přímo z tábora.

Konečně si přece jen řekla, že teď už nemůže dělat nic než čekat a poslouchat, až se ozve soví zahoukání, které jí dá znamení, že Vlastovky se už vrátily a čekají, až rozsvítí směrová světla, aby mohly zavézt Vlastovku a Amazonku do přístavu.

„Jen jestli ji mají," řekla si.

Rozdělala pěkný oheň, tak aby všechny větvičky směřovaly do středu, a potom jej zakryla kusy drnu, který jí připravila Zuzana. Ale byla moc velká tma, a tak jej zase odkryla. Vždyť mají ještě dost dříví z nákladu, který si předevčírem přivezli na ostrov. Zapálila si druhou lampičku a zkusila si v jejím světle číst, ale ani při svíčkové lampičce se dobře nečte, protože světlo pořád poskakuje a vrhá stíny na stránky. Pak si vzpomněla, že v lampičce už je jen malý kousek svíčky a že ji budou potřebovat v přístavu. Rychle ji sfoukla. Bála se jít si lehnout do stanu, aby neusnula a nepřeslechla signál, až se budou Vlastovky vracet.

A tak si vynesla obě pokrývky ze stanu. Do jedné se zabalila a druhou si přes sebe hodila jako kapuci a plášť a seděla zahleděna do ohně, s baterkou a svíčkovou lampičkou těsně vedle sebe. Krabičku zápalek měla v kapse. Nahmatala ji i přes pokrývku. A to bylo poslední, nač se pamatovala. Probudil ji náraz větru do obličeje a táhlé soví houkání Hú! Hú! Hú!

Rychle se posadila. Kde to je? Z ohně zbývaly už jen řezavé uhlíky. Kolem dokola byla černá tma, jen vyso-ko ve stromech za ní se kmitalo světlo. Ach ovšem, to je maják! Ale jak je to dlouho, co zaslechla sovu? Bylo to, než usnula, nebo teď, nebo se jí to jen zdálo?

Chtěla vyskočit, ale zapomněla, že se zamotala jako mumie. To ji jistě probudilo soví zahoukání. John, Zuzana a Roger určitě plují ve tmě s oběma loděmi a diví se, proč světla nejsou rozsvícena.

Vyhrabala se z pokrývek, vstala a poslouchala. Chví-li neslyšela nic, ale pak to někde na jezeře zaskřípělo, jak se přehouplo ráhno, když se otáčela loď.

Hmatala na zemi po baterce. Konečně ji našla, i lampičku vedle ní. Rozsvítila baterku, vyběhla z tábo-ra a spěchala klopýtajíc cestou do přístavu. Ještě štěstí, že jim maminka dala k narozeninám baterky. I s bater-kou se jí běželo špatně. Aspoň že ořezala větvičky, které visely přes cestičku.

Našla rozvětvený strom, vytáhla krabičku zápalek a baterku si dala do kapsy, aby měla obě ruce volné. První zápalka jí zhasla, a když zdvihla druhou, aby rozsvítila lampičku, zhasla jí také. Ale třetí sirkou se to už povedlo. Druhou lampičku zapálila snadno a pověsi-la ji na hřebík na pařez s bílým křížem.

Tak, a teď John a Zuzana světla uvidí. Ale co jestli už dlouho čekají? Ona, první námořník Titty, si usne zrovna ve chvíli, kdy má být nejbdelejší. Co jestli se pokusili proplout do přístavu ve tmě a ztroskotali na skalách? Najednou jí těsně nad hlavou mezi oběma směrovými světly prolétla sova. Patrně ji vyplašila jejich záře. Hú! Hú! Hú! zaslechla Titty, jak sova odlét-la do tmy.

Možná že to, co slyšela, ani žádný soví signál nebyl. Možná že se strachuje zbytečně a Vlastovka je ještě daleko odtud. Ale to zaskřípění opravdu znělo, jako když se přehupuje ráhno Vlastovky.

V tu chvíli zaslechla ve tmě před sebou někde za přístavem zvuk, jako když se v loďce stahuje plachta, a pak spěšně skříp, skříp, jak dělá veslo, když se pádluje na zádi.

Už už chtěla radostně zavolat Vlastovkám na uvíta-nou, když vtom zaslechla hlas, který nepatřil ani Johnovi, ani Zuzaně, ani Rogerovi.

„To byl ale výborný nápad zavěsit na značky svět-la," řekl ten hlas.

Na chvíličku Titty napadlo, aby světla rychle sfoukla. Ale bylo už pozdě. Loďka byla skoro v přístavu, necelých pět yardů od ní.

V příštím okamžiku už zarazila u břehu. Titty se přikřčila k zemi za skálou. Proč jenom usnula? Vždyť to, co slyšela, byla opravdová sova, a ne signál Vlasto-vek. Kdyby byla vzhůru, nespletla by se. Ona, kterou tu nechali na stráž, teď

posvítla Amazonkám na cestu do přístavu, a až se Vlaštovky vrátí, najdou ostrov v rukou nepřítele. Mohou jí to někdy odpustit? Nancy Blackettová už byla na břehu.

„Vůbec nemohu pochopit," řikala, „jak to, že se sem dostali před námi. Vím určitě, že jsem je slyšela plout nahoru po řece. Museli veslovat jak diví. S plachtou by to tak rychle nestihli. A nikdy bych si nemyslela, že nás předhoní s vesly, i když jsme celou cestu musely křížovat proti větru. Je to divné, že jsme je nezahledly. Pojď sem, Peggy, hni sebou a rozsviť světlo!"

„Sirky jsou vlhké," řekla Peggy, ale vtom to v loďce zablikalo a za chvíli už Peggy vystupovala na břeh se svítilnou v ruce.

„Jak to, že tady nejsou?" divila se.

„Rozsvítily světla a odplížili se do tábora," usoudila Nancy, „a teď budou dělat, kdovíjak dlouho už na ostrově jsou. Pojď, podej mi tu svítilnu!"

Amazonky přešly tak těsně kolem Titty, že do ní div nenarazily. Pak utíkaly dál po cestičce.

Titty se za kamenem celá třásla.

Slyšela, jak Peggy volá: „Počkej na mne. Bez světla vůbec nevidím."

Jeich kroky se vzdalovaly, až se rozhostilo ticho, přerušované jen šustěním větru v listí. Amazonky odešly do tábora.

Titty nevěděla, co si počít. Je to porážka, temná a strašlivá porážka. Místo aby Vlaštovky pluly domů s Amazonkou coby ukořistěným korábem, kde by Zuzana velela porobené posádce, všechno se zhatilo. Vlaštovky nezajaly Amazonku, ale Amazonky přistály na ostrově Divokých koček a jejich pirátská loď si kotví pohodlně v přístavu.

Kdyby jim nebyla rozsvěcela, až do svítání by se sem nedostaly a do té doby by už Vlaštovky byly zpátky.

V tu chvíli zaslechla na druhém konci ostrova hlasité volání Amazonek: „Ahoj, Vlaštovky! Kapitáne Johnne!"

Hlasy se blížily. Amazonky se vracely. A vtom dosta-la Titty nápad. Vždyť je to přece docela jedno, kdo z Vlaštovek Amazonku zajme. A Amazonka tu je a nikdo ji nechraní. Proč by se o to nepokusila?

Titty rázem vstala, rozběhla se ke břehu a ve chvíli už byla ve vodě a strkala Amazonku žádí dopředu z přístavu kolem vysoké skály. Potom vytáhla baterku a rozsvítla ji, ale jen na chvíli, než našla vesla. Nebyla přesně taková jako vesla na Vlaštovce, ale nějak si s nimi poradí. Stála na zádi Amazonky, pádlovala a nespouště-la oči z obou světél, která vlastnoručně rozsvítla. Vědě-la, že ať se děje co se děje, musí být ta světla v jedné přímce. Někdy se přes všechnu její snahu trochu odchý-lila, ale celkem si vedla Titty výborně, přestože jí strašně překážela ploutvová skříň a spuštěná plachta se spodním i horním ráhnem. Nikde moc prudce nenara-zila, a právě když vypádlovala s pirátskou lodí žádí vpřed ze skalisek, svíčka v jedné lampičce jí prskla a zhasla. To je ta, co jsem měla v táboře, pomyslela si Titty. Ještě že jsem nečetla déle. Chvilku ještě veslovala pozpátku, aby se dostala na volnou vodu. Věděla, že vítr ji bude zanášet zpátky k ostrovu, a tak Amazonku otočila, sedla si na sedačku, položila si nohy po obou stranách ploutvové skříně a dala se rázně do veslování s větrem po pravé tváři.

To už ztratila z očí i druhé směrové světlo. Pak je spatřila znovu a zahledla svítilnu, kmitající se mezi stromy - Amazonky se vracely k přístavu.

Přestala veslovat, nechala se unášet vodou a nataho-vala uši, jestli něco nezaslechne. Ale neslyšela nic. Za chvilku spatřila další světlo, tentokrát mnohem výš. To byl maják, svítilna mu pořád ještě zářila vysoko nad ostrovem na stromě u Pozorovatelny. Věděla, že ji vítr žene nahoru přes jezero, daleko od ostrova. Zabrala prudce levou rukou a otočila Amazonku víc po větru. A potom se dala do veslování.

Bylo to strašně namáhavé. Takhle přece nemůže veslovat celou noc! Nejlepší by bylo zakotvit na místě. Přestala veslovat, vytáhla vesla dovnitř, rozsvítla ba-terku a přelezla na příď. Ano, na přídi je kotva a dlou-hatánské lano. Vzpomněla si, jak John poučoval Zuza-nu, že nikdy nesmí spustit kotvu, aniž se předem přesvědčí, že konec kotevního lana je přivázaný. Pono-

řila se s baterkou do kotouče svinutého lana. Ale vše bylo v pořádku. Lano bylo uvázané na železný kroužek. Kotvu si položila, aby na ni snadno dosáhla, a pak se znovu chopila vesel a veslovala, co jí síly stačily, přes jezero k západnímu břehu ostrova, natáče-jíc se trochu po větru. Teď už neviděla nic jen světlo na majákovém stromě. Až začne svítat, nechce přece kotvit někde nablízku ostrova. Kdoví jak dobře dovedou ti piráti plavat? U druhého břehu jezera to bude mnohem jistější.

Náhle zaslechla docela blízko sebe šplouchání vody o skaliska. Přece nesmí narazit s Amazonkou ve tmě na břeh!

Přestala veslovat, přelezla zase na příď a střídajíc obě ruce povolovala lano a spouštěla z příde kotvu. Lano klesalo yard za yardem. Přece jen tu je hodně hluboko. Najednou bylo lano docela lehké. Kotva se octla na dně. Titty pustila celý zbytek lana. Amazonka plula ještě kousek dozadu a pak se najednou s lehkým trhnutím zarazila.

Teď už se stejně do rána nemůže nic stát! řekl si v duchu první námořník. „Když jedno směrové světlo zhaslo, nebude se John pokoušet ve tmě přistát. Amazonku mám já, a tak bude přece jen Vlaštovka vlajkovou lodí. Teď už se nic stát nemůže!"

Ale byla na omylu. Člověk nemá nikdy říkat, že už se nic nemůže stát.

Teď, když měla svou kořist pěkně zakotvenu, snažila se Titty, aby všechno upravila, jak to má na lodi být, ale ve tmě toho mnoho nesvedla ani za pomoci své malé baterky. Svinula však plachtu. Našla příkryvku a zaba-lila se do ní, protože když neveslovala, bylo jí na vodě chladno. Potom objevila pořádný kus čokolády a snědla ho. „Piráti snědí vždycky všechno, co najdou na ukořistěné lodi," řekla si. Usadila se na dně loďky, aby jí bylo tepleji a nefoukalo na ni. Snědla už všechnu čokoládu a začala přemýšlet, kolik hodin ji asi čeká do svítání, když tu náhle zkoprněla jako zajíc, když spatří na poli člověka.

Něco totiž zaslechla.

Bylo to veslování, ostré rychlé veslování, nárazy vesel v domorodém člunu a šplích, šplích, šplích, jak příď loďky narážela na krátké vlny. Dobře ten zvuk znala.

Blížil se stále víc a víc. Projel těsně kolem ní. Plesk, plesk, slyšela pleskání vesel tak jasně, až měla skoro dojem, že v té tmě vidí i loďku.

Titty sotva dýchala. Tohle nejsou Vlačťovky ani Amazonky, ale domorodci. A co tu dělají tak pozdě v noci, když každý, kromě pirátů a cestovatelů, má dávno spát?

„Už musíme být blízko,“ dolehl k ní ze tmy mužský hlas, pronikavě znějící ve větru.

„Ještě ne. Podívej se na světlo, co mají ty děti na protějším ostrově. Musí to být ještě dobrých sto yardů.“

„Já něco slyším. Vsadím se, že to už není daleko. Jeď trochu pomaleji!“

Někde blízko vpředu se ozval náraz.

„Vždyť jsem ti to říkal, blázne zatracená. Určitě jsi tu prokletou loď odřel.“

„Tak vystup a vytáhni ji!“

„Sundej tu svou hučku z lampy, ať aspoň trochu vidíme!“

Maličko to zašplouchalo a pak bylo slyšet, jak kdosi vytahuje loď přes kameny. Potom zablesklo světlo a rozzářila se svítlna.

„Lodi se nic nestalo. Možná že se jen trochu odřela. Máme ale kliku, že jsme ji neprorazili.“

„Tak mi pomoz s tím kufrem. Tady ho nikdo hledat nebude.“

„Jestli budeš tou lampou tak mávat, přiznám si to sem někdo jako na koni. Pojďme ho radši vzít s sebou.“

„Copak můžeme vézt takovou váhu na člunu? Musí-me si sem poblíž zajet autem.“

„Hrom do toho! Nemohl jsi s sebou vzít dláto a kufr otevřít?“

„Ty jsi holt chytrák! Koho by asi napadlo, že to bude mít v takovéhle bedně! Na to se musí vzít něco silněj-šího.“

„Stejně to byl bláznivý nápad!“

„Dost možná, ale už jsme to udělali. A podle toho, jak je ten kufr těžký, určitě nebude k zahození. Kdyby v něm neměl něco cenného, neschovával by to do takový bedny. Tak mi pojd' pomoci!“

Titty zaslechla, jak se někdo škrábe po kamení, pak kdosi zanačoval a potom se už tichem rozléhaly jen úder těžkých kamenů, dopadajících na něco ze dřeva a kovu. Po chvíli se ozvaly opět hlasy.

„Příště si sem zajedem s rybářskými pruty a chytíme si rybu, co už bude stát za to. A nikdo jiný to tu nenajde, i kdyby sem přijela celá banda a hledali jako diví. A ty pořád jenom nadáváš. Že já jsem radši nejl sám!“

„Taky by mi to bylo milejší.“

„Tak už ji konečně odraz. A určitě neteče?“

„Ne, neteče. Ale tvá zásluha to není.“

„Tak vyraz a opři se do vesel. Než se něco šustne, musíme být za horama.“

Znovu se ozvalo veslování. Tentokrát rychle zaniklo v dálce.

Ti ale vůbec nevypadali na přátelské domorodce, pomyslela si Titty. Chvilku poslouchala s otevřenou pusou, ale už nic neslyšela, jen se dívala do tmy. Oči se jí zavřely a za chvilku zase. Vrazila si do nich prsty a snažila se je udržet otevřené. „Já určitě zas usnu!“ říkala si. „Určitě usnu!“ A měla pravdu.

Kapitola XXI

VLAŠTOVKY V TEMNOTÁCH

S prvním důstojníkem Zuzanou u vesel, Rogerem na hlídce na přídi a kapitánem Johnem u kormidla plula Vlačťovka houstnoucím šerem vzhůru po řece Amazonce. Po obou stranách se zdvihalo vysoké rákosí, pak se objevil kousek lučiny a na ní obrysy stromů proti temnoucí obloze a pak zase rákosí tyčící se do výše, takže Vlačťovkám bylo jako na cestičce mezi vysokými zdmi. Náhle se řeka rozšířila a loďka vplula do široké otevřené tůně, která bylo kolem dokola obrostlá vyso-kým rákosím.

„To je určitě ta laguna,“ napadlo Johna. „Zaručeně mají loď schovanou právě tady. Kdyby jen nebyla taková tma.“

Natočil ostře kormidlo doprava, takže se Vlačťovka zprudka obrátila nalevo.

„To je strašné veslování, když takhle trháš kormid-lem,“ stěžovala si Zuzana.

„Nezlob se,“ omlouval se John. „Chci to tu proplout kolem dokola těsně u břehu. Nerad bych Amazonku přehlédl.“

„Něco mě táhne za veslo,“ řekla Zuzana. „Nemohu je zdvihnout.“

Loďka se zastavila. John pohlédl do vody.

„Jsou to lekníny,“ řekl. „Už je strašná tma.“

„Pověsily se mi na vesla jako chobotnice,“ stěžovala si Zuzana.

„Třeba jsou to chobotnice,“ míní Roger. „Titty mi četla, jak chobotnice vystrkují dlouhá chapadla a sta-hují člověka i z lodi.“

Z Rogerova hlasu zaznívaly jasné známky paniky v podpalubí. Kapitán John zvládl pohotově situaci.

„Nesmysl, Rogere,“ řekl. „Žádné chobotnice to ne-jsou. Jsou to jenom kytky.“ Naklonil se a jednu utrl, ale nešlo to jen tak. „Tady ji máš,“ řekl. „Podej mu ji, Zuzano. Ať se podívá sám. Jsou to jenom kytky. Ale mají hrozně tuhé stonky. Pokuste se zabořit dopro-střed, pane první důstojníku.“

„Vážně. Jsou to jenom kytky,“ řekl Roger, jak ohma-tával leknín a přejížděl prsty po jeho silném kluzkém stonku. „Ale mně by vůbec nevadilo, i kdyby to byly chobotnice.“

Zuzana dělala, co jenom mohla. Ale vesla se jí pořád zachytávala pod ploché listy leknínů a shrnovala je dohromady. Dlouhé, tlusté a hladké stonky leknínů se zamotávaly a držely vesla jako silné provazce. Jedno jí spadlo do vody. Hned je zase chytila, po hmatu, proto-že hnědá vesla Vlačťovky byla v tmavé vodě špatně vidět. Vlačťovka plula, jako by narážela na něco pružného, co před ní vždycky trochu povolí, ale pak zase nabere sil a odstrčí ji zpět.

„Čert aby vzal ty kytky,“ láleřil Roger.

„Ukaž, já budu chvilku veslovat,“ řekl John.

Kapitán a první důstojník si vyměnili místa. John se snažil nepokládat vesla na vodu, ale držet jejich listy při pohybu dolů i nahoru nakoso, aby se mu při záběru nepotápěly moc hluboko do vody a nezachytávaly se pod ploché listy. Teď už to šlo lépe. Brzy se Vlaštovka z leknínů vyprostila.

„Nemohu pohnout kormidlem," řekla Zuzana. „Je-nom trošičku."

„Musel se nám dostat mezi kormidlo a loď nějaký leknínový stonek," řekl kapitán John. „Ukaž, já se na to podívám." Svlékl si kabát, vyhrnul si rukáv a ponořil přes záď ruku do vody. Na kormidle nebyl namotán jeden, ale aspoň šest leknínových stonků. John některé zpřetrhal a pak vytahal kousky, které se zaklínily mezi kormidlo a kýl.

„Teď už je to dobré," řekl a znovu se chopil vesel. Vesloval dál a na Zuzanu zavola, aby neřídila moc blízko k rákosíšti, protože jsou tam lekníny, ale také aby neodbočovala daleko od břehu. Zápas s lekníny trval drahnou chvílí a byla stále větší a větší tma.

„Poslyšte," ozvala se Zuzana. „Vždyť v takovéhle tmě Amazonku nenajdeme. Neměli bychom se raději vrátit?"

„Kdybychom tu počkali do rána, určitě bychom ji našli," řekl kapitán John.

„Ale co Titty?" ptala se Zuzana. „A kromě toho tu Amazonka vůbec nemusí být."

„Určitě je někde na řece," řekl John. „Ale na Titty jsem nevzpomněl. Raději se vrátíme."

Obrátil Vlaštovku a vesloval dál.

„Teď už nemá cenu kormidlovat," řekla Zuzana. „Vůbec nevidím, kam jedeme."

John prudce trhl jedním veslem.

„Zase lekníny!" řekl.

Vyprostil Vlaštovku z leknínů a ta vjela předí do rákosí.

„Dávej pozor, Rogere," řekl první důstojník.

„Vždyť není na co," řekl Roger. „leda když už je pozdě."

Trvalo dlouho, než našli místo, kde řeka vytékala z tůně. Jednou přejeli těsně kolem něho, ale báli se přiblížit k rákosí. Nakonec si řekli, že i kdyby světlo někdo zahlédl, nebude přece vědět, čím je, a rozsvítili baterky. Roger se nemohl ke své dostat, ale protože John vesloval, svítil si jeho baterkou. Zuzana měla svoji. I s baterkami však bylo vidět špatně. Bledé světlo ozářilo tu a tam jen kousek chvějícího se rákosí, ale kolem už byla jen tma. A když popojeli a na temnotu dopadl kužel světla, proměnila se zase v rákosí. Konečně našli místo, kde se jim objevilo rákosí po obou stranách a mezi ním nic než temno.

„To je určitě ono," řekl John.

Několikrát zabral vesly a zamířil k té tmě. Kolem Vlaštovky byla pořád jen čistá voda, ale napravo a nalevo ozařovaly baterky rákosí. Všechno to rákosí se ohýbalo k jedné straně, a třebaže přestal John veslovat, plula Vlaštovka sama ve směru, kterým se rákosí sklánělo. Octla se konečně na řece.

John nechal Vlaštovku unášet proudem a odrazil ji veslem, jen když na té či oné straně uvízla v rákosí.

„Nemávej baterkou ve vzduchu, Zuzano," řekl, „ne-bo nás ještě někdo uvidí. Už se musíme blížit k domu. A ty ji zhasni, Rogere. Nechceme přece vzbudit domo-rodce."

Několikrát vjeli ještě do rákosí, ale snadno se vyprosti. Za chvíli již spatřili světla velkého domu, který stál nedaleko vody. „Teď už musíme být blízko loděnice," řekl John.

„Tady je," šeptla Zuzana.

John zarazil loďku. „Musíme se tam podívat ještě jednou," řekl, „aspoň pro jistotu."

Zuzana posvítla baterkou do loděnice. Zevnitř jim skoro do obličeje vylétl netopýr. A jako předtím tam byl jen velký motorový člun a veslice. Místo pro Amazonku bylo pořád ještě prázdné.

„Musely ji schovat někde na řece," řekl kapitán John.

Vtom začínala ve velkém domě zhasínat jedno po druhém světla.

„Zhasněte baterku, první důstojníku," pravil kapitán John. „Kdyby se teď někdo díval z oken, ještě by nás mohl zahlédnout."

Zamířil s Vlaštovkou zase na řeku. Loďka plula rychle tmou.

Dlouho nikdo ani nepromluvil. Plán jim ztroskotál a z výpravy, která měla přivést zajatou loď, není nic.

Náhle ucítili trochu silnější závan větru.

„To jsme jistě vypluli na otevřené moře," řekl kapitán John. „Můžete rozsvítit baterku, pane první důstojníku, a rozhlédnout se."

Zuzana svítila baterkou všude kolem. Žádné rákosí už nebylo vidět. Nebylo tu nic než zčeřená voda.

„Podívejte se!" zvolal Roger. „Vidím v dálce světla."

„To jsou světla Ria," řekl kapitán John. „Vztyčím zase plachtu. Trochu ji skasám a ty zatím pevně drž baterku. I tatínek vždycky říkal: „Nikdy se nestyď skasat ve tmě na malé lodi plachtu!" "

Skasávat ve tmě plachtu i ve světle baterky, kterou drží ochotný první důstojník, není nic lehkého, ale konečně se to přece jen podařilo. John obrátil Vlaštovku proti větru, vztyčil plachtu a Zuzana se chopila kormidla a hlavní otěže.

„Zaboč s ní obloukem doprava," řekl John, jakmile Vlaštovka vyplula, „ať je plachta pěkně napjatá. Musíme se zdaleka vyhnout skalám před ostrohem"

I když byla plachta skasaná, vítr se do ní opíral až dost a Vlaštovka rychle klouzala po vodě, až jí pod předí jen šplouchalo. „Plujeme přesně k východu," řekl za chvíli John.

„Jak to víš?" ptala se Zuzana.

„Podívej se," ukazoval jí John.

Nad nimi se rozprostírala široká prostora jasné oblohy a na ní zářily větší hvězdy.

„Podívej se," řekl John, „tamhle je Rendlík. Tady má rukojeť. A tady nádoby. A tyhle dvě hvězdy, které tvoří přední stěnu nádoby, ukazují k Severce. Tamhle je Severka. Je hodně nalevo od nás, takže určitě plujeme k východu. A světla

Ria jsou po pravoboku směrem k jihu."

„Proč říkají domorodci Rendlíku Velký medvěd?" ptala se Zuzana.

„To nevím," řekl John. „Vždyť vůbec jak medvěd nevypadá. Vypadá spíš jako žirafa. Ale lepší rendlík bys nikde hned tak neviděla."

„Mohli bychom se stočit o moc víc po větru," navrhl první důstojník.

„Dávej pozor, ať je plachta napjatá," řekl kapitán. „Jen ať se do ní pěkně opírá vítr. Ale teď už musíme být kus za ostrohem. Podívám se na kompas a na svou námořní mapu."

Teď, když už byli zase na otevřeném moři a netápali v temnotách mezi rákosím a lekníny, nálada na Vlastovce značně stoupla. Nic nepotěší námořnické srdce víc než mořské prostory!

„Není ti zima, Rogere?" zeptal se první důstojník.

„Dost," přiznal se Roger.

„Tak se schovej za lodní bok a zabal se do téhle přikrývky," řekl první důstojník a poslal mu po kapitá-novi přikrývku. I John se skrčil na dně. Vyndal průvodce a za pomoci baterky si v něm našel mapu. Pak si položil na střední sedačku kompas tak, že černá čárka, vyznačená uvnitř na okraji, směřovala k přidi. Ale nebylo mu to nic platné, protože Vlastovka se nakláněla, kompas ležel šikmo a růžice neukazovala. Musel jej vzít do ruky, druhou si na něj svítil baterkou a díval se, na kterém bodě stane růžice proti černé čáře. Ale růžice nebyla ani chvíli v klidu, pořád poskakovala sem a tam.

„Plujeme téměř přesně k východu," řekl konečně John, „teď ji můžeš natočit trochu víc po větru." První důstojník obracel pákou kormidla a Vlastovka se natáče-la víc a víc po větru.

„Východ, východojih, jihovýchod oj ih. Jihovýchodovýchod, jihovýchod," říkal John rychle.

„O moc víc k větru to už nepůjde," řekl první důstojník.

„Drž tedy směr," řekl kapitán John. „Je to směr jihovýchodní nebo aspoň hodně podobný." Podíval se na mapu v knize.

„Tím se dostaneme asi tak semhle a při dalším oblouku zase spíš na jihozápad. Ale nej-horší je, že nevíme, jak daleko nás jeden oblouk zaneše.

Musíme raději křižovat v krátkých obloucích a snažit se, aby byly přibližně stejné. Potom se nepřiblížíme ani na jedné straně moc ke břehu. Jak se budeme blížit k ostrovům, uvidíme světla Ria. Napočítám sto a pak se otočíme. Při dalším oblouku napočítám také sto a zase se obrátíme."

„Světla v Riu zhasínají," řekl první důstojník.

A opravdu. Jedno po druhém mizela světla nad zátokou Ria.

„Musí už být hodně pozdě," řekla Zuzana.

Hvězdy se opět zahalily do mraků. Nikde nebylo vidět ani světýlka. Maličká Vlastovka uháněla ve tmě a Zuzana ji držela těsně k návětrí. Hleděla přímo vpřed, a jak ucítila závan chladného vzduchu na levé tváři, trhla trochu pákou kormidla.

„Devadesát dva, devadesát tři, devadesát čtyři, de-vadesát pět, devadesát šest, devadesát sedm, devadesát osm, devadesát devět, sto... Pozor, obrat!" řekl John. Zuzana otočila Vlastovku. Chvilku byla voda pod jejím kýlem tichá, ale jak se loďka rozlétna rychleji, začalo znovu to příjemné šplouchání vln.

„Pojď ke kormidlu, John," řekla Zuzana. „Ráda bych vyndala kousek čokolády pro plavčíka."

John se chopil kormidla a pomalu odpočítával. Kom-pas měl u sebe a co chvíli rozsvítil baterku, přidržel si ji mezi koleny a nastavil kompas do jejího světla. Ale celkem to nebylo k ničemu. Nejlepší, co mohl udělat, bylo plout s Vlastovkou po větru a dbát o to, aby při každém oblouku urazila asi stejnou vzdálenost. Ale co potom - jestli se vítr trochu stočí? První důstojník vyndal koláč a čokoládu. A tu s kapi-tánem zjistili, že jim přijde kousek k chuti zrovna tak jako plavčíkovi. Plavčík, kterému bylo ve dvojím oble-čení a v přikrývce krásně teplo, si náramně liboval.

„To by se bylo Titty líbilo," řekl.

„Cože by se jí líbilo?" ptala se Zuzana.

„Takhle plout ve tmě."

Zuzana na to neřekla nic. Nějak se jí nezamlouvalo pomyšlení, že Titty je už tak dlouho sama na ostrově.

John také mlčel. Jednak v duchu počítal a už byl skoro u sta. A jednak mu temnota noci připadala mnohem temnější, než ve skutečnosti byla, jak se v ní odráželo světlo baterky na dně loďky, kde krájela Zuza-na kusy koláče a lámala čokoládu, i světlo jeho baterky, když se díval na kompas. Bylo to lepší, než když uvízli na řece, mnohem lepší, ale kapitán John si byl dobře vědom, že nemůže vůbec odhadnout, jak jsou asi dale-ko od břehu. Je přece kapitánem Vlastovky a nesmí se svou lodí ztroskotat. Tatínek mu důvěruje, že není žádný ňouma, ale jak tak pluli ve tmě, už si tím John nebyl tak jist jako ve dne. A v Riu není vidět ani světýlko, které by mu ukázalo cestu. Všude jen černá tma. Co udělá, až se Vlastovka přiblíží k ostrovům za zátokou? A jak pozná, že se k nim blíží? Za nic na světě nesmí dát najevo, jaké má starosti. A tak neřikal nic, jen pořád počítal dál a dál. Jen možná počítal trochu hlasitěji než předtím. Dopočítal do sta, otočil Vlastovku a začal znova:

„Jeden, dva, tři," jak loďka vyplouvala novým ob-loukem.

Vlastovka uháněla ve tmě tam a zpátky po jezeře. Teď už nemohou být ostrovy daleko.

Náhle přestal John počítat.

„Poslouchejte," řekl. „Stromy. Slyším v nich vítr. Copak je tohle?" Posvít si baterkou přes okraj loďky. Objevila se bílá pěna, jak se voda tříštila o skály. Šumění větru ve stromech se již ozývalo docela blízko.

„Povol lano," volal John. „Stáhni plachtu. Jak bude padat ráhno, chytň ho!"

Zuzana to všechno udělala, jak nejrychleji doved-la. Poznala Johnovi po hlase, že nesmějí ztrácet ani minutu. Plachta sletěla v mžiku dolů. Zuzana ji stáh-la do loďky a posvítla si baterkou do černé tmy před nimi.

„Něco je tady a docela blízko," řekla.

Vlaštovka plula po klidné hladině. John vytáhl vesla.

„Tady je to," řekla Zuzana. „Docela blízko. Rychle, zaber levým veslem. Je to přístavní můstek."

Vlaštovka měkce narazila na dřevo.

„Chytni se," řekl John. Vesla vložil do loďky. Pak vylezl nahoru. Ve světle baterky spatřil černé dřevěné trámy přístavního můstku, k jakému si domorodci uva-zují veslice.

„Posviť mi baterkou nahoru, Zuzano," řekl. „Vylezu na břeh." Zuzana mu podržela baterku. John se rychle vyšvihl na můstek.

„Všechno v pořádku," řekl. „Poutači lano držím." Rozsvítil baterku. Vlaštovka trochu ucouvla a tu ho Zuzana zahlédla, jak stojí na můstku a uvazuje lano kolem kůlu.

„Tady jsme určitě v bezpečí," řekl. „Ještě štěstí, že jsme nenarazili na tu skálu, kolem které jsme propluli. Rád bych věděl, na kterém jsme to ostrově."

Šel nahoru po můstku a svítil si baterkou. Za chvíli se vrátil.

„Je tady nápis Soukromý majetek. Přistávání zaká-záno.

„Co teď?" ptala se Zuzana.

„Přistaneme," rozhodl kapitán John. „Totiž přista-neme, když budeme chtít. Domorodci už stejně spí. Zůstaneme tu, dokud se trochu nerozvedne. Brzy už musí být světlo. Jen ňouma by se pokoušel v takovéhle tmě tmoucí proplouvat mezi ostrovy."

„A co Titty?" ptala se Zuzana.

„Titty je v táboře. Má stan. Nic jí nechybí. A nám teď také ne."

Kapitán John byl celý šťastný. Teď, když už nebez-pečí bylo zažehnáno, věděl moc dobře, že to přece jen mohli pořádně zpackat, když pluli v takovéhle tmě. Ale Vlaštovka se nikde neroztříštila o skálu a je pěkně při-poutaná u přístavního můstku. Kde, na tom nezáleží. To se ukáže za svítání.

„Rogere, ty bys měl jít spát," řekla Zuzana. Ale nikdo jí neodpověděl. Roger už spal.

John vlezl zpátky do loďky.

„Prosím tě, dej pozor, ať ho nevbudíš," šeptala mu Zuzana a John opatrně překročil spícího plavčíka.

„Máme ještě dvě příkrývky," řekla Zuzana.

„Já spát nebudu," prohlásil John a uvelebil se na dně loďky. „Zdřímni si ty."

„Poslyš, Johne," zašeptala Zuzana za chvíli.

Opět jí nikdo neodpověděl. A za několik minut spala i ona.

Vítr odvál mraky a vysoko nad Vlaštovkou a její spící posádkou zazářily hvězdy. Temná modř oblohy začala za východními kopci blednout. Ostrůvky, seskupené v zátocě Ria, začaly vystupovat jak temné obrysy na pozadí, které již nebylo stejně temné jako ony. I barva vody se změnila. V noci byla černá jako ty kopce a obloha, ale jak začínalo vše kolem blednout, světlelo i jezero. Temné ostrovy byly matně šedozelené a zčeřená voda měla barvu zašlého cínu.

Když se John probudil, slunce ještě dávno nevychá-zelo, ale bylo již dost světla, aby mohli vyplout. A byl moc rád, že se probudil první. Rázem poznal, kde jsou- že kotví u přístavního můstku na jednom z menších ostrůvků v severním cípu zátoky Ria. Snažil se odrazit a napnout plachtu, ale jen se pohnul, začala se posádka vrtět.

Roger zívá, nadzvedl se nad okraj loďky a podíval se dolů. Ale jen se koukl, zase se položil a spal dál.

Zuzana se probudila s pocitem, jaký mívá ten, kdo má připravit snídani pro celou rodinu.

„Poslyš," začala, „už jsme měli dávno vyrazit. Vždyť je úplné světlo."

„Tak jedem," souhlasil John, „chytni hlavní otež a já natáhnu plachtu. Nechtěl jsem vás budit... vlastně jsem se zrovna probudil sám. Dneska bude hezky a po-řád vane stejný vítr."

Odvázal poutači lano a obtočil je jen jednou kolem kůlu na konci přístavního můstku. Pak napjal plachtu. Zapomněl, že ji skalali. Kasací úvazky měl rozvázané ve chvíliče. Bylo to mnohem snazší, než je ve tmě přivazovat. Pak znovu napjal plachtu a odrazil. Vlaštov-ka o kus ucouvla, pak zachytila závan větru a vyplula. John si sedl na zád' a chopil se kormidla.

Zuzana pohlédla na tabulku, kde stálo, že přistávání je zakázáno.

„Vlastně jsme tu tak docela nepřistáli," řekla.

Křižovali mezi Riem a ostrovy. Ještě nikdy neviděli zátoku Ria tak opuštěnou. Nikdo nebyl vzhůru. Ve všech oknech domů byly staženy žaluzie. Jachty byly připoutány na svých kotvištích. Loďky domorodců le-žely vytažené na břehu. A nikde nebylo vidět jediného domorodce.

„Slunce ještě hned tak nevyjde," řekl John, když pohlédl vzhůru na bledou zář na obloze za kopci.

Výpluli na otevřené jezero za ostrovy a dlouhým obloukem je přepluli až k druhému břehu. Pak „Pozor, obrat!" a zase zpátky. Při druhém oblouku nahlédli do úzké zátočiny pod Cesmínovým hájem. Stál tam naho-ře na stráni nad strmou loukou Cesmínový háj, statek bělající se mezi tisy a cesmíny. Uvnitř spí maminka, Vicky a chůva. John pohlédl na Zuzanu a Zuzanu na Johna. Oba napadlo totéž, ale nikdo z nich nic neřekl. Nebyla to nikterak příjemná myšlenka. Nu, však už budou brzy zpátky v táboře na ostrově Divokých koček.

Konečně řekla Zuzana: „Doufám jen, že měla Titty dost rozumu a šla spát."

„Vsadím se, že ne," řekl John. „Stejně by se jí spát nechtělo."

Zanechali za zádi Darienský štít. John spatřil haus-bót, připoutaný k boji v zátocě Hausbótu, ale to mu připomnělo setkání s kapitánem Flintem a raději se podíval jinam. Teď už byl vidět ostrov Divokých koček a náhle Zuzana vykřikla:

„Titty je vzhůru, má obrovský oheň."

Nad ostrovem stoupal vysoký sloup kouře a vítr jej zaháněl pryč. „Podívej se," zvolal John. „Tamhle je loď. Ale vždyť je to přece Amazonka!"

„Kde?" ptala se Zuzana.

„Tamhle naproti. Po pravoboku. U ostrova Kormo-ránů. Doplujeme k ní tímhle obloukem.“

„Vážně je to Amazonka,“ řekla Zuzana. „Ale nikdo v ní není. Určitě se někde utrhla a uplavala.“

John se pozorně zadíval.

„Ba ne, ona neplave,“ řekl. „Je zakotvená. Možná že v ní spí. Amazonky. Hurá! Pojdme ji přece jen zajmout! Vezmeme ji za kotvu, necháme je spát a odtáhneme loď do tábora. A potom, až se Amazonky probudí, tak je zajmeme.“

„Nevěřím, že v ní někdo je,“ pochybovala Zuzana.

„Nesmysl,“ řekl John. „Přece sem sama nedoplula a nezakotvila se.“

„Však hned uvidíme,“ řekla Zuzana.

John zprvu Vlačtovku ani nepootočil. Stejně se tímto obloukem dostane na závětrnou stranu Amazonky. Pak bude moci opatrně veslovat zpátky, chytit kotevní lano a vzít loď do vleku, aniž vzbudí spící piráty. Pak si to rozmyslel. Bude lepší připlout těsně k zádi a podívat se dovnitř. Vždyť by to vypadalo hloupě, kdyby se pokoušeli chytit je za kotvu a Amazonky jenom předstíraly, že spí.

„Určitě tam nikdo není,“ říkala Zuzana, jak pluli co největší rychlostí k malé zakotvené loďce.

Ale vtom se nad okrajem loďky objevila ruka a za chvíli, zrovna když míjeli záď Amazonky, se vynořil блý obličej a značně rozcuchané vlasy prvního ná-mořníka Titty.

První námořník Titty měla vymyšleno mnoho patřič-ných slov. Něco jako Hlásím, Zajala jsem, Nepřátelé, a Kořist. Ale v poslední chvíli jí všechno vypadlo z hlavy a řekla jenom: „Mám ji.“

Kapitola XXII

BÍLÁ VLAJKA

Kapitán John vykřikl hurá, až ho to samotného poděsilo a spící Roger se probudil.

„Titty, Titty, jaks to dokázala?“ ptal se John.

„Ty jsi pašák, Titty,“ řekla Zuzana.

Roger se posadil na dně loďky. „Ahoj, Titty,“ řekl a pak se stočil do klubička a znovu usnul. John otočil Vlačtovku a zabočil podél Amazonky. Zuzana přelezla dopředu a zachytila okraj. „Ale kde jsou Amazonky?“ ptal se John.

„Zmocnily se našeho tábora. Mají v rukou ostrov Divokých koček,“ řekla Titty. „Nemohla jsem tomu zabránit. Spala jsem a najednou jsem zaslechla sovu, a tak jsem si myslela, že jste to vy, rozsvítila jsem světla a ony vjely do přístavu. Potom šly do tábora a já jim sebrala Amazonku.“

„Co je nám do tábora!“ zvolal John. „Vždyť šlo o to, kdo zajme komu loď. A teď ji máme my. A já už myslel, že je všechno prohráno. Tak přece jenom je vlajková loď Vlačtovka/ Titty, jsi pašák.“

Titty se jim snažila všechno vypovědět, jak se dostala ve tmě z přístavu, jak se snažila přistát u protějšího břehu a teprve ráno zjistila, že zakotvila u ostrova Kormoránů. Sovy... úderý vesel... pak hlasy hádají-cích se mužů... zhasnutí směrových světél... všechno se jí to nějak popletlo.

„Hlavní je,“ řekl kapitán John, „že jsme jim ukořisti-li Amazonku. A teď poplujeme k ostrovu s celou posádkou.“

Přistaneme tváří v tvář nepříteli a zmocníme se znovu ostrova. Anebo je vyzveme, aby se vzdaly, a když nebudou chtít, budeme je obléhat na moři, až budou umírat hladem. A to se budou muset vzdát. Co to dělají?“

Zuzana, Titty a John se zadívali k ostrovu Divokých koček. Roger se probudil a díval se s nimi. Na majáko-vý strom pozvolna vystupovala velká příkrývka těžce vlající ve větru. Dole bylo vidět Amazonky, jak přidržu-jí lanko. Příkrývka byla silná a nerozevlála se, jen se pomalu a schliple pohybovala.

„Vždyť je to naše deka,“ řekla Zuzana.

„To je bílá vlajka,“ napadlo Titty. „Vzdávají se.“

„Moc bílá zrovna není,“ podotkl Roger.

„Ale má být,“ řekla Titty. „Já vím, že je to bílá vlajka.“

„To se brzy dozvíme,“ pravil kapitán John. „Poslyš-te, pane první důstojníku, budete řídit ukořistěnou loď vy, nebo já?“

„Raději jed’ ty,“ řekla Zuzana, „je tam ta ploutvová skřň.“

„Dobrá,“ souhlasil kapitán. „Roger s vámi zůstane na Vlačtovce. Titty pojed’ v Amazonce. Pozor Titty, pře-stoupím k tobě.“

Přelezl z jedné loďky do druhé.

„Podrž se lana Vlačtovky, než napnu na Amazonce plachtu,“ řekl.

„Rozkaz, pane!“ odpověděla Titty.

První důstojník Zuzana pustila bok Amazonky a Vlač-tovka kousek ucouvla na konci svého poutacího lana.

„Kde je pirátská vlajka?“ zeptal se kapitán John, když pohlédl nahoru na stěžeň, jestli se dá napnout plachta.

„Nechaly ji na stěžni,“ řekla Titty. „Jak se rozednilo, hned jsem ji sundala. Předtím jsem na ni nevzpo-mněla.“

„To jsi udělala správně,“ chválil ji kapitán John. „Dokud je to naše kořist, nemůže mít svou vlajku. Měla by na ní vlát naše vlajka, ale už žádnou nemáme.“

Plachta Amazonky byla čtverhranná, docela jako na Vlačtovce, a tak nedalo Johnovi velkou práci ji napnout. Pak začal vytahovat kotevní lano.

„A teď, první námořníku, usedl byste laskavě ke kormidlu a řídil loď k ostrovu? Je to vlastně vaše kořist, že? Jste připraven, pane první důstojníku? Můžeme odrazit Vlačtovku?“

„Jsem,“ řekla Zuzana. „Rogere, skoč na příď a stoč lano.“

Roger byl teď už docela vzhůru a rychle pospíchal na příď. Titty pustila poutací lano Vlačtovky. Roger je vysoukal do loďky a pak je svinul. Vlačtovce se opřel vítr do plachty a plula.

„Připravena, Titty?“ zeptal se John.

„Připravena.“

„Už pluje. Dávej pozor, ať má pořád vítr v plachtě.“ John vytáhl co nejrychleji kotvu. Amazonka vyplula, ale stáčela se k závětrné straně.

„Nemá spuštěnou ploutev,“ řekl John. „Jak ji spustí-me, popluje krásně. Nemá takový kýl jako Vlaštovka.“

Spustil ploutev a Amazonka se přestala stáčet ke straně a brázda za zádi se jí rychle prodlužovala.

„Jde ti to, Titty?“ zeptal se John.

„Prima,“ odpověděla Titty. „Vlastně ano, pane ka-pitáne.“ S pootevřenými ústy a očima vážně upřenýma na plachtu řídila poprvé Amazonku. A nebylo tedy divu, že se přefekla.

Flotila plula ve svěžím ranním větříku k ostrovu Divokých koček, Vlaštovka o kousek vpředu.

První důstojník Zuzana zavolala přes vodu: „Mám zamířit rovnou k přístavu? Tímhle obloukem by to šlo docela dobře.“

„Ne,“ volal kapitán John. „Zabočíme raději k Pozo-rovatelně a zeptáme se, co znamená ta příkrývka.“

„Určitě je to bílá vlajka,“ řekla Titty.

„Radši se přesvědčíme,“ řekl kapitán John. „Co kdybychom vjeli do přístavu a ony se pokusily naskákat na Amazonku?“

Na Pozorovatelně pod velkou třepetající se příkrývkou, visící z majákového stromu, kde včera v noci byla zavěšena svítlna, spatřili Amazonky. Nestály tam jen tak, spíš jako by tancovaly.

„Co to dělají?“ ptal se kapitán John.

„To tam poskakuje Nancy,“ řekla Titty. „Třeba

tancuje vzteky.“ Titty si nemohla dovolit víc než jeden kradmý pohled koutkem oka. Řídí jejich loď a chce jim ukázat, že to dovede. Chtěla za sebou nechávat stejně rovnou brázdu jako ony.

Než dorazili k ostrovu, Zuzana se ještě s Vlaštovkou otočila a Amazonka plula těsně za její zádi.

„Pod Pozorovatelnou je hloubka,“ řekl kapitán John. „Můžeš plout až k ní. Ztratíme sice vítr, ale ten bude zase na druhé straně. A Amazonka dorazí ten kousek setrvačností.“

„Rozkaz, pane!“ odvětila Titty.

Amazonky na Pozorovatelně jako by na ně mávaly. „Pospěšte si,“ volaly.

Titty zajela až k skalnímu výběžku a John zavolal nahoru na Amazonky: „Vzdáváte se?“

Nancy Blackettová odpověděla: „Vzdáváme se. To se ví, že se vzdáváme. Ale hodte sebou.“

„Dělejte!“ křičela Peggy.

„Není to uskok?“ volal kapitán John.

„Čestné slovo, není!“ volala Nancy.

„A můžeš mi dát čestné pirátské slovo?“ ptal se John pochybovačně.

„Čestné pirátské,“ volala Nancy. „Dáme vám, jaké čestné slovo chcete. Ale už neztrácejte ani minutu. Poplujte honem k přístavišti.“

„Jedeme do přístavu,“ řekl kapitán John.

„Přístaviště je blíž.“

„Je to naše kořist,“ volal John, „a zavezeme ji do přístavu.“

To už Amazonka s třepetající se vlajkou proplula chráněnou vodou pod mysem, na kterém stála Pozoro-vatelna. Ted' už se do ní zase opřel vítr a rychle plula přes úžinu mezi ostrovem a východním břehem jezera.

„Těsně k návětrí, Titty,“ řekl John.

„Vždyť je těsně k návětrí,“ odpověděla mu Titty a otočila Amazonku víc po větru. „Ale proč mají tak naspěch?“

„To nevím,“ řekl kapitán John. „Nech ji pěkně rozlétnout. Budeme závodit se Zuzanou, kdo se dostane dřív do přístavu. Zrovna křížuje u druhého břehu.“

Vlaštovka měla velký náskok a plula po otevřeném jezeru. A než Titty obeplula se svou kořistí skály u již-ního cípu ostrova, Vlaštovka už byla v přístavu. Zuzana jí spustila plachtu a s připravenými vesly čekala těsně před úžinou.

„Všechno v pořádku,“ volal John. „Můžeme dovnitř. Vzdaly se. Ale strašně pospíchají. Zajedeme dovnitř společně.“

Zuzana zabrala jedním veslem dopředu a druhým dozadu, otočila Vlaštovku a pádlovala s ní do přístavu.

„Pusť mě k veslům,“ prosila Titty. „Včera v noci jsem ji vyvezla z přístavu potmě.“

„Poslyš, Titty, a vidíš značky? Dneska máme úžasně příznivý vítr. Můžeš s ní dovnitř doplachtit. Až bude zapotřebí, spustím plachtu. Nemusíš se starat o nic jiného, než abys měla značky pořád za sebou.“

„Zkusím to,“ řekla Titty a zamířila rovnou do přístavu.

„Mne si ani nevšímej,“ řekl John. „Hlavně ať máš značky v jedné rovině.“ Jakmile propluli mezi skalisky, spustil John plachtu a vytáhl ploutev. „Nespouštěj oči ze značek. To je ono! Pozor na Vlaštovku. Výborně!“

Zrovna když Vlaštovka přistávala u břehu malého přístavu, vklouzla Amazonka tiše dovnitř a zarazila ve-dle ní.

Amazonky čekaly na břehu. Tvářily se docela přátel-sky. Peggy Blackettová vytáhla nahoru Vlaštovku a Nancy Blackettová zase Amazonku. Ale kapitán John nechtěl nic riskovat.

„Kapitáne Nancy,“ řekl, „která je vlajková loď?“

Nancy nezaváhala ani na chvíli. „Vlaštovka. A taky si to zaslouží. Ale hodte sebou. Nikdo neví, že tu jsme. Máme být v posteli. A musíme se dostat rychle domů, abychom přišly včas k snídani, až nás budou naši volat.“

„To nestihnete,“ řekl kapitán John.

„Ale ano. Je pěkný vítr a slunce teprve vychází. Ale pospěšte si. Ukažte, pomůžeme vám odnést věci. Má-me si toho moc co říct.“

Titty vylezla přes příď Amazonky a kapitán Nancy jí stiskla ruku a poplácala ji po zádech. „Hromské dílo, první námořníku,“ řekla, „chtěla bych vás mít ve své posádce. Když jsem ráno viděla, že jste nás doběhla úplně sama, div jsem nespokla kotvu. Udělala jste přesně to, co jsme chtěly udělat my.“

Zuzana vykládala z Vlačstovky pokrývky a ostatní náklad. Roger se rozběhl do tábora. Všichni ostatní si vzali něco k nesení. Roger přiběhl zpátky.

„Ty mají ohromný oheň,“ hlásil, „a voda v konvici už přetéká.“

„Kdo je pro čaj?“ zeptala se Zuzana.

„Ale vždyť už nemáme vůbec čas,“ namítala Peggy.

„Jen pojď,“ popoháněla ji Nancy. „Máme si toho moc co říct a můžeme přitom do sebe hodit trochu čaje, ne?“

Vlačstovky a Amazonky se společně vydaly po cestičce do tábora. Ale nejvíc toho namluvily Amazonky.

„Hlavní je,“ řekla Nancy, „že máme dovoleno od popozítka pár dní tábořit na ostrově...“

„Teď už je zítřka,“ podotkla Peggy.

„Maminka pořádala včera večírek a dneska k nám přijede nějaká návštěva, takže se musíme vyparádít. A tak jsme mohly vést válku jedine včera v noci. Přece proti sobě nemůžeme bojovat, když budeme společně tábořit. Předtím to zase nešlo, protože nebyl vítr. A tak jsme to musely podniknout buď včera v noci, nebo nikdy. A potom nás takhle první námořník doběhl. Byl to skvělý bojový čin!“

„Když jsme zjistily, že je Amazonka pryč, dostala jsem strašně vynadáno,“ vpadla jí do řeči Peggy. „Ka-pitán Nancy myslela, že odplavala sama, ale když jsem řekla, že přece nemohla odplovat proti větru...“

„Budeš zticha, Peggy,“ okřikl ji výhružně její ka-pitán.

„Dobrá, dobrá,“ řekla Peggy. „Však ty víš, co jsi povídala. No prostě, až do rozednění jsme neměly ani potuchy, co se s ní stalo. A i když jsme ji zahlédly, nedovedly jsme si to hned vysvětlit. Teprve když se Titty posadila a stáhla naši vlajku, tak jsme to pochopily.“

„Musíme uznat, že jste měli skvělý plán,“ řekla Nancy. „Na to by se byl nachytil každý. Když jsme vás viděly u loděnice...“

„A kde jste byly vy?“ ptal se kapitán John.

„Schovaly jsme se v rákosí u ústí řeky.“

„To mě vůbec nenapadlo,“ přiznal se kapitán John.

„Když jsme viděly, jak odplováte nahoru po řece, byla jsem si jistá, že jste všichni na palubě. Věděla jsem, že na řece nenajdete nic, a říkala jsem si, že snad stačíme k ostrovu Divokých koček doplout, ještě než se moc setmí, čekala jsem, že se tam hned vrátíte. Ale že jste nechali část posádky na pobřeží a plujete nahoru po řece, jen abyste nás vlákali do naší vlastní pasti, to mě nenapadlo. Byl to opravdu velkolepý plán.“

„Vlastně jsme to ani tak v plánu neměli,“ přiznal John. „Alespoň já na nic takového nepřišel. Ale co jste chtěly podniknout vy?“

„Ze začátku to klapalo dobře,“ vyprávěla Nancy. „Náš plán byl docela prostý. Chtěly jsme plout k ostro-vu Divokých koček. Tam mě měl můj první důstojník vylodit, plout dál a počkat v další zátoce. Já jsem se chtěla schovat a potom, až byste se vrátili a šli do tábora, jsem chtěla odtáhnout Vlačstovku a zajet pro Peggy a zbytek flotily.“

„A co se stalo?“ ptala se Zuzana.

„Pluly jsme mnohem déle, než jsem předpokládala. Strašně rychle se setmělo a těžko se nám proplouvalo mezi ostrovy. A když jsme potom viděly vaši svítilnu...“

„Maják,“ opravila ji Titty.

„Myslely jsme, že jste se sem dostali před námi. A pak jsme zahlédly, jak se po stráni pohybuje světlo.“

„To byla moje baterka,“ vysvětlovala Titty.

„A tak jsme si řekly, že poplujeme dál a počkáme někde až do svítání. Pak jsme zahlédly dvě světýlka a hned mě napadlo, že jste je pověsili na přístavní značky. A tak jsem doveslovala do přístavu a chtěla jsem se s vámi domluvit o tom zítřku. Šly jsme do tábora, a nikde nikdo. Vrátily jsme se honem do přístavu a Amazonka byla pryč. Titty splnila svůj úkol přímo úžasně.“

„A co jste dělaly potom?“ ptala se Zuzana.

„Trochu jsme se pohádaly,“ přiznala Nancy.

„Trochu,“ řekla Peggy. „Pohádaly jsme se po-řádně.“

„Pak jsme našly makový koláč a snědly jsme ho. Doufám, že nám to nemáte za zlé.“

„Vůbec ne,“ řekla Zuzana. „Dneska dostaneme nový.“

„Já jsem vám zase snědla na Amazonce všechnu čoko-ládu,“ přiznala se Titty.

„Tu sis taky zasloužila,“ řekla Nancy velkomysl-ně.

Došli do tábora. Z konvice se už valila pára.

„Mám udělat čaj?“ ptala se Peggy Blackettová.

„Zadrž, Peggy,“ okřikla ji Nancy. „Prohrály jsme. Kapitán John je komodorem. Kapitáne Johnne, nemohl by nám nabídnout váš první důstojník trochu čaje?“

„Pane první důstojníku,“ pravil kapitán John, „všem by nám udělal dobře šálek čaje.“

„Ale nemáme mléko,“ vzpomněla si Zuzana, „a na to, abychom pro něj jeli na statek, je ještě brzy.“

„Vypijeme ho bez mléka,“ řekla Nancy.

„A budeme mu říkat horký grog,“ navrhla Titty.

A tak to byl horký grog a podávali jej v pořádných štamprlatech. Nikdy jim ještě žádný čaj nechutnal jako tenhle horký čistý čaj na ostrově Divokých koček, když se sem z vrcholků protějšších kopců kradly první sluneč-ní paprsky. Ale byl tak vřelý a Amazonky tak pospicha-ly, aby už byly pryč, že poslali Peggy pro láhev studené vody a trochu grog zchladili.

„Je tedy po válce?“ ptala se Nancy. „Jestli máme zítřka přijet, bylo by to tak lepší.“

„Dobrá. Je mír,“ souhlasil kapitán John.

„Tak běž a stáhni tu bílou vlajku," velela Nancy a Peggy položila hrníček horkého grogu na zem, zašla nahoru na Pozorovatelnu a stáhla z majákového stro-mu příkrývku.

„Slunce už doopravdy vychází," řekla Peggy, když přišla zpátky. „Měly bychom vyrazit, nebo se určitě včas nevrátíme."

„Tak jedem," řekla Nancy. „A zítra co nejdříve napneme plachtu, přivezeme si stan a zaútočíme na kapitána Flinta."

„Jeje," řekla Zuzana, „málem jsme vám zapomněli vyřídít jeden vzkaz."

„Jaký vzkaz?"

„Od divochů," řekla Titty. „Zašli jsme si nahoru do lesa a mluvili jsme s nimi a oni nám ukázali hada."

„To jste mluvili s těmi uhlíři, že? Se Starým a Mla-dým Billym," řekla Nancy.

„S těmi, co bydlí ve vigvamu," řekla Titty.

„Dali nám pro vás vzkaz," řekla Zuzana. „Měli jsme vám říct, abyste mu vyřídily..."

„Komu?" ptala se Nancy.

„Kapitánu Flintovi," vysvětlovala Titty.

„Ten Starý Billy nebo Mladý Billy, už nevím který, povídal, že když jede pryč, měl by si dát na hausbót pořádný zámek,"

„Ale proč?" ptala se Nancy.

„Kvůli nám?" myslela Peggy.

„Ne," řekla Zuzana. „Kvůli nějakým řečem, které zaslechl mezi jinými domorodci."

John dlouho mlčel. Konečně promluvil. „Nemohli jsme vám vzkaz předat, protože nebyl vítr," řekl, „a nevěděl jsem, co si počít. Pokusil jsem se vyřídít mu to sám, ale vůbec se mnou nechtěl mluvit. Byly byste mu to řekly, nebo ne?"

„Ale když zamkne hausbót, nebudeme se do něj moct vloupat pro zelená peříčka na šípy," řekla Peggy.

„A když ho nezamkne, může se tam vloupat někdo jiný," namítla Nancy. „Neměly bychom ho nechávat napospas domorodcům."

Spěchali teď k přístavu a rozbírali problém ze všech stran. Konečně jej Nancy rozřešila.

„Řekneme mu to," rozhodla. „Jen ať si na něj dá zámek. Ať si na něj dá třeba deset zámků. Však my mu je vypáčíme. Řeknu mu to teď, cestou domů."

„Jenže to nejde," řekl John. „On odjel."

„Odjel?" ptala se Nancy, jak odrážela Amazonku.

„Viděl jsem ho, jak odjíždí. Papouška si bral s sebou."

„Jistě se už vrátil," řekla Nancy. „Když jsme sem v noci jely, viděly jsme v hausbótu světlo. Všechna kajutní okénka byla osvětlena."

„Teď mu to říct nemůžeme," řekla Peggy.

„Proč ne?" ptala se Nancy.

„Protože jsme doma v posteli," vysvětlovala Peggy.

„Tisíc láter, to vážně jsme," zvolala Nancy. „Na to jsem zapomněla. Tak odraz! Na shledanou!"

Amazonky vypádlovaly co nejrychleji se svou lodí z přístavu a napjaly plachtu. Nesměly ztrácet ani minu-tu. Sluneční paprsky již skoro dosahovaly k okraji vodní hladiny na nejzazším břehu jezera. Vlaštovky se vrátily do tábora. Ale jak tam došly, zaslechl z jezera nějaké volání a John a Titty se rozběhli na Pozorovatel-nu. Amazonka plula kolem, rychle uháněla ve svěžím větru, s plachtou ostře na pravoboku. Na stěžni se jí opět třepetala pirátská vlajka. Peggy držela její lanka. Náhle vlajka klesla do půli stěžně. Pak znovu vystoupila a třepetala se dál na jeho vrcholku.

„Hurá Vlaštovkám!" křičely Nancy a Peggy přes vodu.

„Hurá Amazonkám!" volala Titty a John. Roger přiběhl v poslední chvíli, a taktak že stačil ještě zavolat: „Hurá!" Zuzana rozdělávala příkrývky do stanů a mě-la plné ruce práce. Za chvíli přišla nahoru za ostatní-mi, kteří se dívali za bílou plachtou, jak se zmenšuje v dáli.

„Rogere," řekla. „Máš dole hlídku. Ať už jsi v po-steli."

„Ale vždyť už je zítra," namítal Roger.

„Mně je to úplně jedno, i kdyby bylo třeba předevčí-rem," řekla Zuzana. „Ať už mažeš!"

Kapitola XXIII

MALÝ ODDECH

Byla už jedna hodina, když John s Rogerem veslovali přes jezero a šli nahoru k Dixonovic statku pro nové zásoby. Zuzana je nahnala na kutě za úplného světla už málem v sedm. Žádný budík na světě by je dnes neprobudil a na ostrově ani budíka neměli. Celý tábor zburchoval teprve Roger, kterého probudila chvíli po poledni dravá chuť na snídani.

„Dokud nemáme mléko, nemůžeme snídat," řekla Zuzana, která se vzbudila tím, že do ní plavčík šť'ouchal a říkal jí: „Já bych chtěl něco k jídlu." Dala mu suchar, ale suchar nadlouho hlad nezazené.

Titty se probudila s velkým leknutím, zrovna když Roger podruhé vylézal ze stanu. Zprudka se posadila - myslela, že zaslechl sovu a že pořád ještě hlídkuje u ohně. A když viděla, že je ve stanu se Zuzanou a že stěnami z bílé plachtoviny proudí dovnitř rozpálené slunce, zase si lehla a začala si v duchu spřádat všechna ta vlákénka nočního dobrodružství.

Roger se vrátil do stanu. Kapitánovy nohy lákavě vyčuhovaly zpod pokrývky. Roger chytil oběma ruka-ma za jednu nohu se vším všudy i s pokrývkou a škulbl. Noha se najednou vytrhla a John se probudil.

„Zuzana říká, že máme zajet pro mléko," hlásil Roger.

„Ba ne. Říkala jsem, že dokud nemáme mléko, ne-můžeš snídat," volala z vedlejšího stanu Zuzana.

John zívá. „Tak jdeme. Kde máme ručníky?“

„Víš co? Zaplaveme si až potom," navrhoval Roger. „Mně úplně kručí v břiše."

John se převálil a podíval se na chronometr, který ležel s malým kovovým tlakoměrem na plechovce vza-du ve stanu. Jak uviděl, kolik je hodin, shodil přikrývky a vyskočil.

„Pojď," volal. „Jedeme rovnou pro mléko."

„Vezměte si košík na vejce," volala Zuzana.

Kapitán s plavčíkem se rozběhli do přístavu, odrazili Vlastovku a pomocí vesel ji vyvezli na jezero. Pořád vál ještě příznivý vítr, a rozhodli se, že bude rychlejší plachtit než veslovat.

„Co na ni dáme, aby bylo vidět, že je to vlajková loď?" ptal se plavčík.

„Ale nic," řekl kapitán.

„A co je to vlastně vlajková loď?" ptal se plavčík.

„To je hlavní loď flotily."

„A proč je vlajková?"

„Protože na ní má admirál flotily neboli komodor (to jsem já) svou vlajku."

„Ale vždyť žádnou vlajku nemáš, jenom tu, co uděla-la Titty."

„Ta úplně stačí," řekl kapitán. „Je jiná než jejich. A to je to hlavní."

Přistáli a pospíchali s bandaskou nahoru po louce.

„Vy jdete ale dneska ráno pořádně pozdě pro mlé-ko!" přivítala je paní Dixonová, jak drhla dlaždicovou podlahu v mléčnici. „Zrovna jsem říkala muži, že by za vámi měl raději zajet, jestli se vám něco nestalo, anebo dojít po silnici do Cesmínového háje, zeptat se, jestli snad nejste doma."

Tihle domorodci! Jsou sice přátelští, ale člověk nemá nikdy ponětí, co mu mohou spískat. Proto John vysko-čil, když viděl, kolik je hodin. Kdyby se byl pan Dixon šel zeptat do Cesmínového háje, co se děje a jestli dnes chtějí vůbec mléko, maminka by si už určitě říkala, co se jim asi stalo. A přitom se jim nestalo nic. Všechno dopadlo dobře. John si byl vědom, jak mamince na tom pravidelném ranním nákupu záleží a jak se spoléhá, že tak bude pořád ve spojení s Vlastovkami. Maminka věděla, že jakmile by nikdo z ostrova nepřišel s bandaskou pro mléko, dají jí Dixonovi hned zprávu. Domo-rodci jsou už takoví, svým způsobem užiteční, ale někdy jen pro zlost. Drží všichni dohromady, obrovská síť klepů a vyzvídání, jejímiž oky piráti a cestovatelé jen těžko proklouznou.

„Byla bych tam už zaběhla sama," pokračovala paní Dixonová, „kdybych neměla takový shon."

„Ještě štěstí, že mají domorodci hodně práce," řekl si John.

„A co s vámi bylo?" ptala se paní Dixonová, jak šukala kolem a nalávala jim mléko z velkého hrnce. „To jste spali tak tvrdě, že jste ani neměli chuť na snídani?"

„Já měl," řekl Roger.

„Zaspali jsme," vysvětloval John. „Šli jsme moc pozdě spát."

„To tedy ano," řekla paní Dixonová. „Viděla jsem vás svítit na ostrově, ještě když jsme šli spát, a to už bylo deset hodin, protože jsme se také nijak brzy do postele nedostali."

„To jsme ještě dávno spát nešli," začal Roger a užuž chtěl vyprávět, jak zajali Amazonku a šli spát až po svítání, ale vtom si právě včas vzpomněl, že paní Dixonová patří k domorodcům.

„Lepší pozdě než nikdy," podotkla paní Dixonová. „Tady máte mléko. A mám pro vás do košíku tučt vejec, které poslali včera večer z Cesmínového háje. Doufám, že se slečně Zuzaně i slečně Titty daří dobře."

„Slečně Zuzaně a slečně Titty!" Paní Dixonová ne-mohla lépe vyjádřit, jak hluboká propast leží mezi životem domorodců a životem skutečným, než když takhle promluvila o důstojníkovi a prvním námořní-kovi.

„Docela dobře, děkuji," odpověděl kapitán.

„Makový koláč se vejde do košíku," řekla paní Dixo-nová. „Ale kam dáte ten bochánek a chleba, to opravdu nevím."

„Já je ponesu," nabízel se Roger.

Když šli dolů po louce, bylo jim jako někomu, kdo právě musel přejít přes tenký led. Kapitán nesl v jedné ruce bandasku a v druhé košík. Roger chleba a bochá-nek. Viděli, jak na ostrově stoupá kouř z ohně, a než přepluli přes jezero a zarazili s Vlastovkou u přístaviště, Zuzaně se už vařila voda v konvici a čekalo se jen na mléko a vejce.

Mlčky a hladově zhltili snídani, která se pozvolna přeměnila v oběd.

„Můžeme se zrovna naobědvat," navrhla Zuzana a ostatní souhlasili, ačkoli už měli vajíčka v sobě a teď jedli chleby s marmeládou. John otevřel masovou kon-zervu.

„Proč domorodci nikdy nejedí masové konzervy po chlebě s marmeládou?" uvažoval Roger. „Je to moc dobré. Mohl bych si namazat marmeládu na maso?"

„To tedy ne," řekla Zuzana.

„A proč ne?" ptal se Roger.

„Protože by ti bylo špatně, jako když jsi měl naroze-niny."

Roger se na chvíli zamyslel. „Já myslím, že ne," řekl.

„Ale zkoušet to nebudeš," řekla Zuzana.

Jak už si povšiml první námořník, byla toho dne Zuzana ve velice domorodé náladě. Snad jí jejich noční dobrodružství leželo víc na svědomí než ostatním Vlaš-tovkám. Nebo se potřebovala prospat. Její nálada se projevila tím, že nedovolila Rogerovi a Titty, aby se vykoukali, hned jak dojedli „snídañooběd" - vločky, vajíčka, chleba s marmeládou, chleba s konzervovaným masem, bochánek s marmeládou, banány, čerstvě utr-žené rovnou ze stromu (Amazonky snědly jen po dvou a ještě jich bylo v trsu spousta), makový koláč a čaj. I nádobí se muselo umýt hned, úplně jako u domorod-ců. A když s tím byli hotovi, přišlo na řadu přišívání knoflíků.

„Jak můžeš poztrácet tolik knoflíků, to nechápu," vytkla Zuzana Rogerovi.

„No, když jsi chtěla, abych měl na sobě všechno dvojmo," řekl Roger. „A do jedné dírky se oba knoflíky nevešly." Brzy ráno, když kapitán, první důstojník a plavčík připluli domů a našli prvního námořníka, jak kotví s kořistí u ostrova Kormoránů, a Amazonky na ostrově Divokých koček, jak strašně pospíchají domů, nebyl čas na povídání. Ale teď chtěla Titty samozřejmě slyšet o všem, co se dělo na řece Amazonce, a Roger měl moc co vyprávět o laguně plné chobotnic, o divoké plavbě v černé tmě dolů po jezeře a o tom, jak málem ztroskotali u ostrovů v Riu. A pak chtěl slyšet John všechno o její hlídce na ostrově a jak se prvnímu námořníku podařilo zajmout nepřátelskou loď. A Titty vyprávěla o skorci, jak připluly Amazonky a jak usnula a probudilo ji soví zahoukání a myslela si, že je to signál Vlašto-vek. Potom jim vyprávěla, jak byla Robinsonem Crusoeem a našla najednou u přístaviště cizí plavidlo, v němž za ní přijel Pátek. A teprve když začala vyprávět o Pátkovi, vzpomněla si, že má něco vyřídít Johnovi.

„Ach ano," řekla, „slíbila jsem, že ti něco povím.

Maminka sem vlastně přijela za tebou, ne za mnou. Kvůli tomu, že kapitán Flint byl na tebe tak sprostý. Chtěla vědět, jestli bys neměl nic proti tomu, kdyby napsala paní Blackettové a požádala ji, aby řekla kapi-tánu Flintovi, že lhář je on, a ne ty, a že ses jeho lodi nikdy ani nedotkl."

„A cos jí řekla?" zeptal se John prudce.

„Řekla jsem, že nevím. Aby se zeptala tebe." John vyskočil a šel se podívat na chronometr.

„Zajedu do Cesmínového háje a promluvím si s ma-minkou," řekl.

„Bude to domorodý rozhovor?" ptala se Titty.

„Ano," odpověděl John. „Musím jí říct, aby raději nepsala."

„Mohu jet s tebou?" ptal se Roger.

„Ty zůstaneš tady," řekla Titty. „John tam má domorodé jednání. A kromě toho mám pro nás už plán."

„Jaký plán?"

„Úžasný."

„A co budeme dělat?"

„Hledat poklad," řekla Titty. „Pojď, doprovodíme kapitána. A než ti první důstojník přišije knoflíky, půjdeme na jedno tajné místo."

Kapitán John odplul přes jezero k Cesmínovému háji. Mrzelo ho, že jej kapitán Flint tak nespravedlivě podezřívá, ale zároveň nemohl připustit, aby maminka napsala paní Blackettové. To by možná znamenalo nesnáze pro Amazonky. Když přijel, psala maminka v zahradě Cesmínového háje dopisy.

„Maminko, snad nepíšeš paní Blackettové?" „Co tě napadá!" řekla maminka. „Nechtěla jsem psát, dokud se s tebou nedomluví. Proto jsem včera zajela na ostrov. V kolik jste se to večer vrátili? Když jsem přijela od Titty, vyhlížely jsme vás s chůvou u loďničky. Myslela jsem, že vás zastavím, až se budete vracet, a zeptám se tě na ten dopis."

John byl poněkud vyveden z míry. Měl plnou hlavu kapitána Flinta a na všechno ostatní zapomněl.

„Vrátili jsme se až ráno," odpověděl.

„Tak to vás Blackettovi zdrželi přes noc," řekla maminka. „Chudinka Titty."

„Titty žádná chudinka nebyla," řekl John. „Titty si z nás ze všech vedla nejlépe. Úplně sama zajala Amazonku."

„Ale kde tedy byla Blackettovic děvčata?"

„Na ostrově Divokých koček."

„A kde jste byli vy?"

„Na řece Amazonce, to je ta řeka, kde bydlí Blacket-tovi, víš, a pak se moc setmělo a museli jsme zůstat u ostrovů, než se trochu rozednilo a bylo vidět na cestu."

„Nezdá se ti, že jste se chovali skoro jako ňou-mové?"

„Ano," uznával John. „Skoro ano. Ale víš, byla to válka a měli jsme jedinou naději. Ale slibuji ti, že už to víckrát neuděláme. Myslím, zůstat přes noc venku. Ani to nebude zapotřebí. Piráti Amazonky přijedou zítra na ostrov. Už je po válce. A my vyhráli. Vlastně Titty vyhrála. A Roger měl včera v noci na sobě všechno dvojmo a spal ve Vlaštovce. A nikdo nenastýdl a nic se nestalo. Ale mamí, prosím tě..."

„Copak?"

„To všechno musí zůstat mezi námi jako nejhlubší tajemství. Nesmíš o tom s nikým mluvit."

Vzpomněl si, že Amazonky utekly z postele, aby mohly podniknout ten noční útok.

„Dobrá," souhlasila maminka. „Paní Blackettové je zřejmě docela jasné, co jsou ty její dcery zač. Nepovím jí to. Ale stejně jsem ráda, že už je to pryč. Vícekrát nikam v noci nesmíte. Slibuješ mi to?"

„Slibuji."

„Víš, že nám zbývají už jenom tři dny. Koncem týdne jedeme domů. A byla by škoda, kdyby se vás do té doby pár utopilo."

„Už jenom tři dny!" vzdychl John.

„Tohle počasí se dlouho neudrží, a jak se zkazí, stejně byste se museli z ostrova vrátit. Tábor utopených myší není žádná legrace. To jsem zkusila na vlastní kůži. Užijte si ty tři dny co nejvíc. Napřesrok sem zase přijedeme. A určitě nechceš, abych přece jen napsala, že ses toho hausbótu ani nedotkl?"

„Raději ne."

„Nu tak dobře. Tak pojď dovnitř a podívej se na Vicky."

Jakmile první námořník Titty a plavčík viděli, že hnědá plachta Vlaštovky mizí za Pozorovatelnou a sever-ním cípem ostrova, hned odešli z přístaviště a vydali se do přístavu.

„Tohle přece není tajné místo," řekl plavčík.

„Každé místo je tajné, když tam nikdo jiný není," tvrdila Titty. „A potom, vždyť půjdeme na skálu, na které jsem ležela a dívala se na toho ptáčka, a on se ukláněl a lital pod vodou."

„Bude tam ten ptáček?"
„To nevím. Možná že ano."
„Tak to nebude tajné místo."
„Ale bude. Ptáci se přece nepočítají. Na celém ostro-vě není nikdo, jen my a první důstojník, a ten přisívá knoflíky. Kolik knoflíků má na přišítí?"
„Celé desítky," řekl plavčík. „Jeden z každého ruká-vu a pak mi ulétly všechny zepředu, když jsem si zkoušel svléknout obě košile najednou."
„To mu bude trvat pěkně dlouho," řekl první ná-mořník. „A tady to bude nejtajnější místo na světě. Pojd'. Zuj se." Zuli si boty a ponožky a nechali je na břehu. Potom se přebrodili přes mělčinu k velkému skalisku na jedné straně přístavu, vylezli na ně a docela nahoře se usadili, klátili nohama na sluníčku a dívali se na zčeřené jezero.
„Vždyť nás tu může každý zdaleka vidět," namítal Roger.
„Ale nikdo nás neuslyší," řekl první námořník.
„Tak jaký máš plán?" ptal se plavčík.
„Poklad," prozrazoval první námořník. „Ale nic ti nepovím, dokud mi neslíbíš, že se mnou půjdeš docela sám.."
„A nikdo jiný?"
„Nikdo jiný."
„Ani Zuzana?"
„Nikdo. Vydáme se na pustý ostrov, na opravdový pustý ostrov, a tam budeme kopat a hledat poklad, který tam zahrabali piráti. Dlouho ho nebudeme moci najít. Poklad se nikdy nenajde naráz. Ale nakonec zaslechneme pod krumpáčem dutý zvuk a na písek se vykutálí tisíce zlatých dukátů."
„A kde je ten ostrov?"
„Ještě jsi neřekl, že se mnou půjdeš. Hledači pokladů si říkají takové věci jen mezi sebou. Co kdybych ti to řekla a ty bys to prozradil nějakému pirátovi nebo někomu."
„To bych neudělal."
„Tak půjdeš?"
„Dobrá," souhlasil plavčík.
„Přísahaj. Správně bychom měli mít kus papíru a udělat na něj znamení vlastní krví. Nechceš se pích-nout do prstu?"
„To ne," odmítl Roger.
„A slibuješ, že půjdeš?"
„Ano."
„Tak se trochu nakloň a sehní se, abys viděl pod touhle větví. To je ten ostrov."
„Ale vždyť je to ostrov Kormoránů."
„Je to i ostrov Pokladů."
„Jak to víš?"
„Tu noc, co jsem byla na Amazonce, jsem slyšela, jak tam piráti zakopávají poklad."
„Opravdoví piráti?"
„Samozřejmě že opravdoví. Kleli až hrůza."
„A opravdický poklad?"
„Samozřejmě že opravdický poklad. Slyšela jsem, jak říkají, že je hrozně těžký."
„A jak ho uneseme, když je těžký?" vyptával se zvědavě plavčík.
„Kousek po kousku. Část ho bude ve zlatých pru-tech. A pak tam budou spousty zlatých dukátů, guineí a všech možných jiných peněz. A drahokamy. Pokaždé si vezmeme trošku."
Plavčík poslouchal a první námořník Titty vykládala všechno, co věděla o ostrovech pokladů. Vyprávěla mu, jak piráti přepadávali lodě, z každé sebrali poklad a posádku donutili, aby se vrhla z prkna do moře napospas žralokům, a jak potom piráti svou kořist potopili a plavili se dál, aby se zmocnili další lodi, vydrancovali ji a zase potopili. Vyprávěla mu, jak když už byla loď tak nabitá poklady, že piráti neměli ani kde tancovat na palubě, a když si chtěli jít lehnout, nemohli se skoro dostat do kajut, zamířili k některému ostrovu a zakopali na bezpečném místě celý poklad. A udělali si mapu, aby se jednoho dne mohli vrátit a poklad najít, až je už omrzí pirátský život a budou chtít odejít do soukromí, usadit se někde v domě na mořském pobřeží a celé dny se dívat dalekohledem na moře a vzpomínat na černé skutky, které spáchali. („Nebo bydlet v hausbótu jako kapitán Flint," dodal Roger.) Vyprávěla mu, jak piráti vždycky, nebo skoro vždycky, ty mapy ztratili a jak někdy našli poklad hledači pokladů (to jsi ty a já). Vyprávěla mu, jak piráti bojovali mezi sebou, až už žádný nezbyl naživu, takže nikdo nevěděl, kde poklad je, (ale my to víme, protože jsem slyšela, jak ho tam schovávají) a vyprávěla pořád dál, až zaslechli Zuzanu, jak volá z tábora, a tak se přebrodili na ostrov, vzali si ponožky a obuli si boty a rozběhli se do tábora k sva-čině.
Když domývali nádobí po svačině, která byla tento-krát velice domorodá, asi proto, že Zuzaně ještě leželo v hlavě, že je nechala celou noc vzhůru, vrátil se kapitán John.
Jeho první slova byla: „Řekl jsem mamince, že jsme byli celou noc venku a že jsme se vrátili až ráno."
„Moc se zlobila?" ptala se Zuzana.
„Myslím, že dost, ale nedala na sobě nic znát. Ted' už je všechno v pořádku. Jenom jsem jí slíbil, že to už víckrát neuděláme."
To Zuzaně spravilo náladu a už se chovala mnohem méně domorodě a mnohem víc jako první důstojník.
„A víte, co je horší?" pokračoval John, „maminka říkala, že už máme jenom tři dny, i když se počasí udrží."
„Za tři dny toho můžeme podniknout až dost," řekla Zuzana.
„Ale jedno musíme udělat hned," vzpomněl si kapi-tán John. „A to je námořní mapa. Zítra přijedou Amazonky, a ty mají

pro všechno svoje jméno. Musíme si udělat mapu dneska. Kdo mi pomůže?" Pomáhat chtěl každý. Za chvíli už kapitán John ležel na břiše a před sebou měl průvodce a mapu. Ostatní seděli kolem a dívali se, jak obkresluje obrysy jezera do velikého sešitu, který si přivezli na lodní deník.

„Pořádná mapa se sem nevejde," řekl John, „ale bude to jen náčrtek, a až se vrátíme domů, uděláme si námořní mapu." „Obrovskou," řekl Roger, „jako ta mapa čínských moří, co má tatínek." „A pověsíme si ji do učebny, aby bylo vidět, kde jsme všude byli," řekla Zuzana.

„A budeme vymýšlet další objevitelské výpravy," navrhovala Titty.

„Uděláš ji barevnou?" ptal se Roger.

„Barevně budou světla. Udělám žlutý puntík tam, kde je maják, a dva žluté puntíky jako směrová světla." „Jakou barvu bude mít země?"

„Na námořních mapách se nechává země bílá. Vždyť na ní nesejde, leda tam, kde je vidět z lodi. A to je vždycky jen kousek. Zakresloval by se tak ještě Darien, protože je to vysoký mys, ale s Cesmínovým hájem by se nikdo nevyznačoval." „Ale my ano, že?"

„Zakreslíme ho jako domorodou osadu. Někdy se to dělá." „S malým obrázkem?"

John namaloval domeček, stromy a tři maličké po-stavičky - maminku, Vicky a chůvu. Pak napsal jméno zátoky Hausbótu a nakreslil loď. A pak namaloval Dixonovic statek s maličkou figurkou krávy, aby naznačil přírodní bohatství kraje.

„Zakresli také divochy a jejich vigvam a hada," navrhla Titty, a tak kraj uhlířů označoval had a trojhranné černé znaménko znázorňující chýši.

Rio označili malými domečky a přístavními můstky. Zakreslili i ostrůvky před zátokou Ria, ale jméno měl jen jediný. Vedle ostrůvku, kde uvázali v noční temnotě u přístavního můstku Vlaštokvu, napsal John ostrov Přistání.

„Měl bys tam nakreslit také můj ostrov," ozvala se Titty.

„Který?"

„Jak jsem odtamtud pozorovala Amazonky, tenkrát, když jsme je prvně viděli." John zakreslil ostrůvek a označil jej jako Tittin ostrov.

Zanesl na mapu i ostrov Divokých koček, jeho maják, přístaviště i přístav a tábor. Pak nakreslil rybu do Žraloci zátoky, kde chytali okouny. A nakonec začal zakreslovat přerušovanou čarou plavbu Vlaštokvu z ostrova Divokých koček a zase zpátky.

„Jak daleko jste se až dostali po řece?" ptala se Titty.

„Až do laguny," odpověděl John. „Tu už jsem na-kreslil." „Namaluj tam chobotnici," navrhoval Roger.

John se snažil nakreslit ji co nejlépe, ale pak musel uznat: „Moc mi ta chobotnice nejde." Mapa už začala vypadat jako opravdová námořní mapa. Severně a jižně od částí jezera, kde to znali, byly tečkované čáry s nápisy „Nezmapované vody" nebo „Neprozkoumáno". „Přece tam nebudeme kreslit něco, co neznáme," řekl John, „ale hory, které jsou vidět z probádaných míst, tam samozřejmě nakreslit musí-me." John začal kreslit malé kotvičky ve všech přístávech, kde zastavili s Vlaštokvou. Jednu udělal u ostrovů před Riem a jednu přímo u Ria, jednu u Cesmínového háje a jednu v Žraloci zátocy, kde Roger chytil na udici obrovskou rybu a zase mu uplavala, jednu u mysu, kde přistáli, když pluli k uhlířům, a jednu u přístaviště pod Dixonovic statkem.

„A co to místo, kde jsem zakotvila s Amazonkou?" hlásila se Titty.

„Jistě, to musíme také vyznačit," řekl John a nakreslil malou kotvičku vedle severního cípu ostrova Kormoránů.

„Měli bychom mít také ostrov Pokladů," uvažovala Titty, „ale ten, na kterém je poklad, už jméno má." „Který to myslíš?" ptal se John.

„Ostrov Kormoránů." „Tam jsou přece jen kormoráni." „Je to tajemství," prozrazovala mu Titty, „ale opravdu je tam poklad. Půjdeme ho s Rogerem objevit. Když jsem v noci kotvila s Amazonkou u ostrova, ukrývali ho tam piráti." „Jací piráti?"

„Přijeli tam ve tmě na loďce. Slyšela jsem je." „Asi rybáři," mnil John.

„Ba ne, to nebyli rybáři," odporovala Titty. „Málem si prorazili loď a strašlivě kleli." „Ty si toho zase navymýšlíš," řekla Zuzana. „Spala jsi a něco se ti zdálo. Ale víš co, jestli chceš, uděláme ostrov Pokladů z jiného ostrova. Ještě nemá žádné jméno největší ostrov u Ria." „Ale na ostrově Kormoránů opravdu je poklad. Celé tuny španělského zlata. Jdem ho s Rogerem hledat." „Jen se uklidni, Titty," mínila ji Zuzana.

„Teď večer už je na takovou výpravu pozdě," řekl John, „a žádný poklad tam stejně být nemůže." „Schovali ho tam za nejčernější noci," stála na svém Titty. „Jsou ho celé tuny." „Viš co, Titty?" řekla Zuzana, která se už zase málem proměnila v domorodé děvče, „je čas k večer. Všichni dnes musí jít brzy spát. Nezapomeňte, že zítra přijedou Amazonky."

Kapitola XXIV

VÁŽNÉ ZPRÁVY Z HAUSBÓTU

Vlaštokvy se v noci krásně vyspaly a ráno už byly zase ve své kůži. Vstaly časně a vykouply se. Pak šly nychytat

nějaké ryby k snídani a ulovily dvanáct okou-nů, aby měly dost k snídani i pro Amazonky, kdyby snad přijely hned ráno.

„U nich člověk nikdy neví, kdy vyjedou," řekla Zuzana. „Pro jistotu upečeme ty ryby všechny. A teď by měl někdo zajet nahoru na statek pro mléko."

Kotvili zrovna v Žraločí zátoce nedaleko Dixonovic statku. Zaveslovali ke břehu a Roger s Titty se vydali s bandaskou nahoru po louce a kapitán s prvním důstojníkem zatím čistili na břehu jezera okouny.

„Titty se bude chtít podívat po tom pokladu," řekl kapitán. „Samozřejmě že tam žádný není, ale ona jinak nedá."

„Někdy se jí plete, co se stalo a co ne," řekl první důstojník. „Ať si jdou dneska odpoledne. Ale myslím, že až přijedou piráti Amazonky a Nancy a Peggy si začnou stavět stan a vymýšlet, co všechno spolu pod-nikneme, pustí to zase najednou z hlavy."

„Dneska máme spoustu práce," řekl kapitán. „Rád bych, ještě než přijedou, uvázal všechny plachetní úvazky. Měl jsem to radši udělat včera. A Vlaštovka už opravdu potřebuje vydrhnout."

„A já chci mít tábor jako ze škatulky," řekl první důstojník. „Hrnce a rendlíky už jsou pro ostudu."

Když všechny okouny vyčistili a vyrovnali pěkně do řádky na dně člunu, vrátili se Titty a Roger s mlékem.

„Stalo se něco strašného," spustila Titty, jakmile ji bylo slyšet. „Zase v tom má namočené prsty kapitán Flint, ale teď hůř než kdy jindy. Sotva jsme stačili pozdravit, už nám paní Dixonová povídala, že jsme se raději neměli hausbótu ani dotknout. Řekla jsem, že jsme u něho vůbec nebyli. A ona na to: „No, ale někdo tam být musel, a pak už neřekla vůbec nic, ani když jsem povídala, že kapitán Flint je mizera a že bych jeho hausbót nejradši viděla pod vodou."

„To jsi neměla říkat," vyčítala jí Zuzana.

„Když já zapoměla, že je to domorodka," bránila se Titty.

„Nedala nám ani kousek koláče, ani karamely. Ani jediné jablíčko," stěžoval si Roger.

„Proč nás ten člověk nenechá na pokoji?" řekl John.

„Kterého okouna jsem chytil já?" zeptal se Roger a probíral se řádkou rybek na dně loďky. „Je to tenhle? Ten nejmenší to není určitě. A tohohle chytila Zuzana. Viděl jsem ji."

Veslovali zpátky k ostrovu Divokých koček. Zuzana prohrábala oheň a dala na pánev rozpustit kousek más-la, aby mohla osmažit okouny. Roger se díval, jak to dělá, a John šel nahoru na Pozorovatelnu. Titty se rozběhla za ním.

„Mohli bychom jít po snídani s Rogerem hledat poklad?" ptala se.

„Dneska přijedou Amazonky," řekl John. „Než při-jedou, musíme vydrhnout paluby a dát na lodi všechno do bezvadného pořádku. Ale potom by to snad šlo. Ty, Titty, poslyš," řekl, „skoč mi dolů do stanu pro daleko-hled. To už je třetí loď, kterou vidím plout do zátoky Hausbótu."

„Rozkaz, pane!" řekl první námořník a rozběhl se dolů do tábora. Tam jej lapil první důstojník, který potřeboval, aby mu někdo namazal chleba máslem, než dohlédne na okouny.

„Kapitán chce dalekohled," hlásil první ná-mořník.

„Řekni mu, že snídane je už skoro hotová," nařizoval první důstojník. „Dalekohled nevystydne, ale okouni ano. Musí se jíst za horka."

Titty odběhla s dalekohledem a vyřídila vzkaz.

„Už letím," volal John. Přiložil si dalekohled k oku. „V zátoce Hausbótu se něco strhlo. Teď se tam žene motorový člun plný lidí."

Z tábora se ozvala píšťalka prvního důstojníka.

„Už jdu, už jdu," volal kapitán.

„Jestli to útočí domorodci na kapitána Flinta," vy-dechla Titty, „je věčná škoda, že nejsme u toho."

První důstojník zapískal ještě jednou a kapitán s prvním námořníkem běželi za ostatními k ohni.

„Něco se děje v zátoce Hausbótu," sděloval John. „Jezdí tam jedna loď za druhou. Asi jim všem vykládá, co jsme mu všechno provedli na tom jeho mizerném člunu."

„Už pusť toho kapitána Flinta z hlavy," řekla Zuza-na. „Co můžeme dělat, když si myslí, že jsme byli u jeho lodi. Ať děláš co děláš, stejně si to bude myslet. Vzpomeň si, co říkala maminka. My víme, že jsme mu nic neudělali. Tak si s tím nelam hlavu. Čaj jsem ti osladila a tady máš svého okouna. Můžeš dostat ještě jednoho, a jestli si Amazonky nepospíší, ještě jed-noho."

Když každá z Vlaštovek snědla po dvou okounech, poslala Zuzana plavčíka na Pozorovatelnu, aby se po-díval, není-li vidět Amazonku. Byl zpátky, než bys řekl švec.

„Žádná plachta vidět není," hlásil, „ale ze zátoky Hausbótu vyráží velký člun."

„Přijedou asi po snídani," řekla Zuzana. „Tak to dostane každý ještě jednoho okouna."

„Co se tam asi stalo?" uvažoval John.

„Už na něj nemysli," naléhala Zuzana.

„Tak dobrá. Nebudu," sliboval John.

Jakmile bylo po snídani, pustili se všichni do uklíze-ní. „Jestli chceš umýt Vlaštovku," řekla Zuzana, „posta-rám se o tábor. Vezmi si plavčíka a prvního námořníka a ať vydrhnou palubu a vyleští všechno, co je z mo-sazi."

„Moc mosazného tam není," poznamenal Roger.

„Přece úvazníky jsou mosazné," řekla Titty.

„Tak je jděte vyleštit," velel první důstojník. „Může-te všechno krásně vyleštit pískem a mokrým hadrem. Tady máte dva hadry a pospěšte si. Umyjte nejdřív všechnu špinu a pak Vlaštovku ještě celou otřete vlhkým hadrem, ať vypadá jako nová."

„Zanesu si plachtu do tábora," řekl John. „Potřebu-je znovu přišněrovat k ráhnu a úvazky se mi vážou nejlíp, když není plachta skloněná."

„Mně je to jedno, jen když mi nebudeš překážet," řekla Zuzana. „Musím vydrhnout hrnce."

„Zavezeme Vlaštovku do přístavu a zakotvíme ji. Až přijedou Amazonky, bude si už hovět na svém místě-ku," řekl John.

Sešel s prvním námořníkem dolů k přístavišti. Plavčík utíkal napřed a seděl už v loďce. Odrazili Vlaštovku a dopádlovali s ní k přístavu. John vztyčil stěžeň a vytáhl na něj Tittinu vlajku. Plavčík a první námořník zůstali na palubě, aby všechno vydrhli a vyleštili. John připoutal Vlaštovku ze zádi za vlečné lano a z přidi za lano poutači, takže zůstala pěkně na kraji přístavu a zbývalo ještě dost místa i pro Amazonku.

„Když budete chtít vystoupit na břeh, můžete uvolnit zadní lano a přitáhnout se za poutači," řekl.

„Rozkaz, panel!" odpověděli první námořník s plavčíkem, kteří už čile drhli sedačky a smývali špinu z podlážek.

Kapitán vzal svinutou plachtu se spodním i horním ráhmem, hodil si ji přes rameno a nesl do tábora. Tam položil svůj náklad na zem. Zuzana právě domyla nádoby.

„Zajdu se podívat nahoru na Pozorovatelnu, jestli ty lodě už odpluly," řekl John.

Zuzana vzhledla. „Proč si s tím kapitánem Flintem pořád lámeš hlavu," domlouvala mu. „Radši už na něj nemysli."

„Tobě se to řekne," vzdychl John, „ale když mně to nedá."

„Pojď mi radši pomoci rozvěsit příkrývky," řekla Zuzana.

„Vždyť každou chvilku třeba přijedou Amazonky," namítal John.

„Nu a co na tom?" řekla Zuzana.

Vynesli ze stanu příkrývky a rozvěsili je přes stanové šňůry přivázané ke stromům. Potom tloukli chvilku do slámků, které už byly celé hrbolaté. Natrásali je, sklepávali a vytahovali, až už konečně připomínaly víc slámníky než poloprázdné pytlíky kulatých sy-rečků.

Pak se pustila Zuzana do drhnutí rendlíku a pánve, a kde byly začerněné, vydrbala je jemným pískem. Moc jemný písek to sice nebyl, ale byl to ten nejjemnější, jaký sehnala.

„Konvici nechám černou," řekla. „Vypadá to moc zajímavě."

John rozložil plachtu po zemi, rozvázal tkaničky a odvázal plachtu od horního i spodního ráhna. Pak začal jemným tenkým provázkem začistovat potřhané úvazky a nožem jim ořezával roztřepané konce. Zabra-lo mu to pěknou chvilku a pak si zase všiml, že v plach-tě povoluje jeden šev. Vypáralo se v něm pár stehů. Zašel do stanu a přehraboval se ve své krabici.

„Ještě štěstí, že jsme si s sebou vzali jehlu na šití plachet," liboval si, když přišel zpátky.

„Větší štěstí by bylo, kdybys s ní uměl zacházet," řekl mu první důstojník, když vzhledl a viděl, jak si kapitán cucá palec.

„Copak já za to můžu," bránil se kapitán John. „Při šití plachet má mít člověk na prostrkování jehly v dlani kus kůže."

„Tak se na to podíváme," řekl první důstojník a sklo-nil se nad plachtou.

Spojenými silami udělali krásný šev. Johnovy úvazky byly opravdu moc pěkné. „Kdyby člověk v životě jen opravoval plachty," řekl mu loni tatínek, „neměl by ses už co učit."

Se Zuzaninou pomocí natáhl John plachtu podél horního ráhna a začal ji příšněrovávat. Byli tak zabráni do práce, že si ani nevšimli člunu, který přirazil u při-staviště, a zaslechli ho, až když zaskřípěl o břeh. Vzhledli a spatřili velkého strážníka, jen tak bez kabá-tu, jak vytahuje vesla do loďky. Vstal, těžce se kymáče-je, a vylezl na břeh. Pak si vzal kabát a zamířil rovnou do tábora. Byl celý uříčený a v chůzi cosi hledal, až konečně vylovil velký červený kapesník a otřel si jim obličej. Pohlédl dolů na kapitána a prvního důstojníka. „Dobré jitro," pozdravil John zdvořile.

„Dobrýtro," řekl mohutný strážník. „Máte plné ruce práce, co?"

„To ano," řekl John.

„Pořád lepší, než v tomhle vedru veslovat."

„Jedete zdaleka?" ptala se Zuzana.

„Taky že jo," řekl strážník. „A co tu vlastně děláte vy, to bych rád věděl?"

„Tohle je náš tábor," řekl John. „Nechcete se posadit a trochu si odpočinout? Moc mě mrzí, že nemáme pivo, ale na stromě zbyl ještě nějaký ten banán."

Strážník jen zabručel a ani nepoděkoval. Potom vy-táhl po delším zápolení z kabátu zápisník a tužku.

„Prosil bych jméno a adresu," řekl.

„Jmenuji se John Walker," řekl John, „a naše adresa je tady."

„Walker John," říkal si strážník při psaní. Otřel si znovu obličej. „Adresa?"

„Tady."

„Kde?"

„Tady."

„To není žádná adresa," řekl strážník. „Kde byd-líte?"

„V těchto stanech."

Strážník došel až ke stanům a nahlédl do nich. Zuzana se ohradila. „Ještě nemáme ustláno," řekla.

Vtom se ozvalo z druhého konce ostrova veselé zápís-kání.

„Je vás víc?" dotazoval se strážník.

„Spousta," odpověděl John.

„Teď poslyšte," řekl strážník, „a koukejte mi odpoví-dat podle pravdy. Kdy jste byli na člunu pana Tur-nera?"

„Nikdy jsme se k němu ani nepřiblížili," řekl John, „až na ten den, kdy jsem jel panu Turnerovi něco vyřídit."

„Jen nepovídej," řekl strážník. „Na tohle ti nenale-tím. Nechali jste tam pěkný rambajs."

„Sammy!"

Jak strážník zaslechl ten jasný zvonivý hlas, dočista zkoprněl.

„Sammy, musím se za tebe stydět. Jestli hned nezmi-ziš, řeknu to tvé mamince.“

„Pěkně vás prosím, promiňte, slečno Lilly,“ omlouval se strážník a zrudl jako pivoňka. „Myslel jsem, že by mohli vědět nejspíš o tom vloupání oni, když už jednou na hausbótu byli. Neměl jsem ani tušení, že jsou to vaši přátelé.“

„Samozřejmě že jsou,“ řekla Nancy, která zrovna přišla do tábora a shodila na zem balík stanových tyčí. „Nikdy si hausbótu strýčka Jima ani nevšímli. Můžete se k strýčkovi Jimovi vrátit a vyřídít mu to. Nebo se zmocníme jeho lodi a zajmeme ho!“ dodala, obracejíc se k Johnovi.

„Ne, to nedělejte, slečno Lilly,“ prosil strážník. „As-poň ne dneska. Musím jet až na druhý konec jezera.“

Po cestičce od přístavu přišla Peggy Blackettová s obrovským rancem přes rameno a za ní Titty a Roger s příkrývkami a rybářskými pruty.

„Nazdar, Sammy,“ zvolala Peggy. „Co tu děláš?“

„Je to všechno omyl, slečno,“ omlouval se strážník.

„Tak maž, Sammy, a ať už takové omyly neděláš,“ řekla Nancy. Mohutný strážník se vrátil dolů k loďce a odrazil.

„Slečno Lilly a Peggy,“ žadonil, „neříkejte nic ma-mince.“

„Dobrá, Sammy, ale musíš být hodný.“

Strážník vesloval rychle pryč.

„Co tu chtěl?“ ptala se Titty.

„A proč se bál?“ nechápal Roger.

„Vy ho znáte?“ otázala se Zuzana.

„Samozřejmě,“ zasmála se Nancy. „Jeho maminka byla chůva naší maminky, a když jsme byly docela malé, byla taky naše chůva. Je to náš strážník. Nebojí se nikoho, jen své maminky... a pak samozřejmě nás.“

Poslyšte, víte, co se stalo?“

„Co?“

„Víte, jak nám po vás Starý a Mladý Billy vzkázali, abychom vyřídily strýčkovi Jimovi, že si má dát na hausbót zámek? Tak tedy měli pravdu.“

„Někdo vyloupil strýčkův hausbót,“ řekla Peggy.

„Já věděl, že se něco stalo, když jsem viděl ráno všechny ty lodě,“ řekl John.

„Když byl kapitán Flint pryč, napadli jeho loď nějací jiní piráti,“ vyprávěla Nancy. „Někam odjel, víte, zrov-na tehdy, jak jste to říkali. My jsme se zmýlily. Ta světla, co jsme viděly na hausbótu, když jsme sem pluly ve tmě, nebyla jeho. Byla to světla těch lupičů. V té chvíli byli právě u své hnusné práce.“

„Ta světla viděl ještě někdo,“ pokračovala Peggy. „Řidič motorového člunu, a ten věděl, že strýček je pryč. A tak se tam ráno zajel podívat a našel dveře od kajuty dokořán a celou místnost vzhůru nohama. Přišel to říct mamince a maminka telegrafovala strýčku Jimo-vi. Přijel včera v noci a hned se rozběhl na hausbót, ale všechno bylo v takovém nepořádku, že se zase vrátil i s papouškem k nám a zůstal u nás přes noc.“

„Zuřil jako šílenec,“ vykládala Nancy. „A papoušek byl tak rozzlobený, že nepromluvil ani slovo.“

„Chvilími byl rozzuřený a chvilími smutný,“ vyprávěla Peggy. „Povídal, že by mu bylo jedno, kdyby mu vzali všechno, co má, jenom ne to, co zrovna ukradli. Vzali mu prý jeho starý lodní kufr s psacím strojem a s knihou, kterou psal celé léto a měl s ní tolik práce, že se s námi nemohl kamarádit jako dřív. Povídal, že si ten kufr asi odvezli, protože byl hodně těžký. Ani nevěděl, co ještě ukradli. Ale vyházeli mu všechny skřínky na zem a všechno na lodi rozbili na cimprcampr. Povídal, že je to horší než jarní úklid. Chvilími byl jenom skleslý a neřikal nic, ale pak se zase rozzuřil a začal běsnit, že jezero je plné všelijakých uličníků, a nadával na vás...“

„Vždycky si myslí, že máme ve všem prsty,“ řekl John.

„Chtěla jsem mu zrovna říct, že jste to nemohli být v noci vy,“ vyprávěla Nancy, „protože když jsme viděly světlo na jeho lodi, byli jste zrovna nahoře na Amazonce, ale Peggy do mě ještě včas šťouchla, a já si vzpomněla, že my přece ležely v posteli, a zmlkla jsem. A v duchu jsem si říkala, jaké je to velké štěstí, že už máme dovoleno s vámi tábořit. Všichni byli tak rozčile-ní, že nám to každou chvilku mohl někdo zakázat. Tak jsme raději proklouzly ven, všechno jsme si naložily na Amazonku a schovaly ji nahoře na fece. A dneska ráno jsme ležely v posteli, dokud strýček Jim neodvesloval zpátky na hausbót. Když jsme vyrazily, byl jen slabý vítr, jinak bychom tu už dávno byly. Musely jsme veslovat mezi ostrovy a pak jsme chvíli zastavily a díva-ly se na všechny ty lodě, na kterých se jezdili lidé podívat k hausbótu na tu spoušť.“

„Vrátily jste se včera ráno včas?“ ptala se Zuzana.

„Taktak, ale stihly jsme to,“ řekla Nancy.

„Stačily jsme sotva skočit oblečené do postele a už přišli a tloukli nám na dveře,“ vyprávěla Peggy.

„Poslyšte,“ řekl John, „to se vlastně někdo vloupal na hausbót zrovna tu noc, kdy jsme vedli válku.“

„Samozřejmě,“ řekla Nancy. „Vždyť jsem ti to říka-la. Viděly jsme jejich světlo na hausbótu. Kdybychom to byly věděly, mohly jsme je všechny zajmout a strýček Jim by byl navěky našim vděčným otrokem.“

„Tak Titty možná opravdu něco slyšela,“ řekl John.

„Možná že ti piráti, co jsem slyšela, byli ti samí, co vydrancovali loď kapitána Flinta,“ zamyslela se Titty.

„Vážně jsi slyšela piráty?“ ptala se Nancy.

„Jeli kolem na loďce, když jsem kotvila s Amazonkou“ vyprávěla Titty.

„To byli asi ti lupiči,“ řekla Nancy. „My viděly jejich světlo a potom jsi je slyšela ty. Ale vůbec mi nejde do hlavy, jak strýčka Jima napadlo, že s tím máte něco společného.“

„Samozřejmě že jsme s tím nic společného neměli,“ řekl kapitán John.

„U sta hromů,“ zvolala Nancy, „to mi přece nemusí-te povídat. Ale je mi divné, jak na to přišel.“

Kapitán John byl celý nesvůj.

„Když jsem mu tenkrát jel vyřídít, co říkali uhlíři, a řekl jsem mu, že jsme se jeho hausbótu ani nedotkli, vůbec mi nevěřil.“

„A proč by ti neměl věřit?“

„Víte,“ začal kapitán John. „Ale poslyšte, kapitáne Nancy, vždyť na tom vůbec nezáleží.“

„Ale samozřejmě, že záleží,“ řekla Nancy. „Sammy by sem přece nikdy nepřišel čmouchat, kdyby něco neslyšel od strýčka Jima.“

„Táhne se to ode dne, kdy jsme vás prvně viděli,“ řekl kapitán John. „Jak jsme tehdy mysleli, že po vás střílel. Viděl nás, když jsme se pluli po jezeře podívat, kam máte namířeno, a myslel, že jsme mu tu raketu dali na střechu kajuty my.“ Nancy zrudla tak strašně, že to bylo vidět i pod opálením.

„Tohleto dám hned do pořádku,“ prohlásila. „Byl na tebe hodně sprostý?“

„Řekl mi, že jsem lhář,“ odpověděl John. „Ale na tom teď už vlastně nesejde.“

„I sejde,“ řekla Nancy. „Peggy!“

„Pane!“

„Vylož z Amazonky všechny zbylé zásoby, sundej stěžeň a plachtu a přivez ji k přístavišti. Pane první důstojníku a kapitáne Johne, nemáte v táboře tužku a kousek papíru? A budu potřebovat kousek uhlíku z vašeho ohniště.“

John zašel do stanu a přinesl sešit a tužku. Nancy si lehla na zem a chvíli psala; za každým slovem naslinila tužku a tlačila na ni jak na poleno. Dvakrát zlomila špičku a musela ji znovu ořezat.

„Sliním ji, aby psala pěkně černě,“ vysvětlovala, když si povšimla, v jakém ustrnutí se na ni Zuzana dívá.

Titty a Roger na ni zírali s otevřenou pusou.

Když dopsala, vstala a sebrala z ohně kousek zuhelnatělého dřívka. Vytrhla popsaný list a na zadní straně jej načernila spáleným dřevem. Potom jej složila a zastrčila si jej do kapsy.

„Loď je připravena, pane!“ volala od přístaviště Peggy.

„Vrátím se brzy,“ řekl její kapitán.

„Ale co chceš vlastně udělat?“ ptal se John, když Nancy odrážela od břehu.

„Dát mu černou pečeť,“ řekla Nancy a veslovala se značným cákáním pryč.

Kapitola XXV

KAPITÁN FLINT DOSTANE ČERNOU PEČEŤ

Muž z hausbótu, kapitán Flint, někdy zvaný též strýček Jim, zůstal sám se zeleným papouškem v kajutě své lodi a ponuře se snažil uklidit po svých návštěvnicích. Nej dřív tu byli lupiči a potom ráno všichni lidé, kteří se chtěli podívat na tu spoušť, a pak Sammy a druhý strážník a strážmistr z Ria, který poslal Sammeho vyšetřovat na jeden konec jezera a druhého strážníka na druhý. Lupiči obrátili všechno vzhůru nohama. Všecky ty hezké truhlice a skříně byly zotvírané a jejich obsah vyházen na zem. Kopí, tomahavky a náhrdelníky ze žralocích zubů, bumerangy a zeleně a šarlatově pomalované dýně, které měl kapitán Flint na památku ze svých cest a které vždycky visely na čestných místech na stěnách kajuty, se teď válely na zemi. Bylo to, jako by se snažil uklízet po tornádu. Kapitán Flint šlápl na malého ebenového slona z Kolomba. Zvedl jej, že jej slepí, ale slon měl uražené oba kly, kus trupu a dvě nohy a kapitán jej smutně vyhodil otevřeným oknem kajuty.

Zelený papoušek, usazený na kraji stolu v kajutě, se pokoušel ukousnout hlavu maličké nefritové sošky Buddhy, kterou si kapitán Flint koupil v Hongkongu.

„Jen si dej, Lóra,“ řekl kapitán Flint, „dočista ho znič.“

„Krásná Lóra,“ zaskřehotal papoušek, a jak držel malou sošku v jednom drápu, kroutil jí silným zahnu-tým zobákem.

„To bych rád věděl, proč nevzali něco takového, když o to tak stáli...,“ říkal kapitán Flint, který už žil tak dlouho o samotě, že si zvykl rozmlouvat sám se sebou a se svým papouškem. „A pak si odnesou to jediné, co jim vůbec nemůže být k ničemu a na čem mně tolik záleží. Nikdy nic nezamykej. Loro, a o nic nepříjdeš. Vždyť ten zloděj vzal kufr jen proto, že byl těžký a že ho nemohl otevřít. Jestli to byl ten chlapec, tak musí mít pořádnou sílu. Ale možná, že mu ještě někdo pomáhal. Nu, až to otevře, bude ho mrzet, že si nevzal něco jiného. Mozaika z cest pro něj nebude mít žádnou cenu, i když mě stála tolik dřiny.“

„Krásná Lóra,“ řekl papoušek a hlava sošky upadla na zem.

Kapitán Flint se sehnul a chtěl spadlou hlavičku zdvihnout, ale pod nohama mu zakřupalo rozbité vejce ptáka emu.

„Ani všichni královští koně a vojáci už nedají to vejce dohromady,“ řekl kapitán Flint, „a nepřinutí mě, abych se dal podruhé do psaní Mozaiky z cest.“

Kapitán Flint zvedl ze země nefritovou hlavičku a zelený papoušek zlostně zaskřehotal.

„No tak si ji tedy vem,“ řekl kapitán Flint. Papoušek se k němu dokolébal přes stůl, zachytil se jedním drápem okraje stolu a druhým sebral hlavičku.

„To prostě znamená, že celé léto je ztracené,“ řekl kapitán Flint. „A ještě k tomu zmizely všechny mé deníky.“

„Krásná Lóra,“ pravil papoušek.

„Jenom jedno vím jistě,“ řekl kapitán Flint, jak zvedal ze země náruč šatstva a strkal je do jedné skříně, „že s tím neměly nic společného moje neterě. Ty si jenom hrají, ale kajutu by mi nezničily. Ale ten kluk! Hned se mi nelíbil, jak mi lhal, že mi nedal na střechu kajuty tu raketu. Kluci jsou schopni všeho, Loro, i ti nejlepší. Já prý byl pěkný uličník, ale aspoň jsem nelhal.“

V tu chvíli proletěl oknem kajuty malý složený papír a dopadl na stůl. Papoušek se k němu přikradl a rychle jej sebral.

To bude zřejmě pro jeho zobák lehčí práce než pozůstatky malé nefritové sošky. Kapitán Flint vyhlédl z okna.

„Nazdar, Nancy,“ zavolal. „Přišla ses popást na mém neštěstí?“

„Nemám s tebou co mluvit," odpověděla Nancy. „Hodila jsem ti černou pečeť. Přečti si ji."

„Copak se stalo?"

„Nebudu s tebou mluvit, dokud se neomluvíš. Přečti si černou pečeť a hned uvidíš proč."

Kapitán Flint zachránil v poslední chvíli papír před papouškem. Už byl na dva kusy. Kapitán mu je vy-kroutil a zase je složil. Na jedné straně byla černá mazanice, namalovaná ohořelým dřevem. Na druhé straně stál dopis.

Kapitánu Flintovi (alias strýčku Jimovi)

John se hausbótu nikdy ani nedotkl. Řekl jsi mu, že je lhář, ale on žádný lhář nebyl. Lhář jsi byl ty. Přišel tě s nasazením života varovat, že divoši chystají útok na tvůj hausbót. Vzkázali ti to Mladý a Starý Billy. Ale ty jsi ho ani nevyslechl.

Ještě jsi mu řekl, že je lhář. Ty tak víš, co je vděčnost. A teď tě oloupili. Přeju ti to. Ze srdce ti to přeju. Jestli chceš vědět, kdo ti podpálil před nosem loď (viz Filip Španělský, anglická invaze) a ne-chal ti vybuchnout na střeše kajuty minu, tak to byla níže podepsaná. Zasloužil sis to. Tohle je černá pečeť, poslední hrozba a varování pirátů. Odted'ka už tě žádný slušný člověk nebude chtít za strýčka.

Nancy Blackettová (pirát a Amazonka)

„Hej, Nancy," zavolal kapitán Flint z okna kajuty.

Ale kapitán Nancy chtěla Vlaštovkám ukázat, že nevede s nepřitelem žádné vyjednávání, a už veslovala ze zátoky.

„Proboha živého," řekl si kapitán Flint, „tak to přece jen byly zase ty uličnice. Ten chlapec si musel říct, že jsem pěkný sprost'ák. A taky že jsem sprost'ák byl. A teď jsem ještě řekl policii, že by mohl mít něco společného s touhle spouští. Šup do své soukromé kajuty, Loro. Je tady všude moc věcí, než abych tě tu mohl nechat na hlídce."

Kapitán Flint vstrčil divoce vřeštícího papouška do klece, vyběhl na palubu, skočil do své veslice, odhodil poutači lano, a co nejrychleji mohl, se pustil za kapitá-nem Nancy. Ať už se stalo cokoli, musí s tím chlapcem hned mluvit a všechno urovnat.

Kapitola XXVI

KAPITÁN FLINT UZAVŘE MÍR

A VYHLÁSÍ VÁLKU

Když Nancy odjela, Peggy s Vlaštovkami se za ní chvíli užasle a beze slova dívaly. Nikdo přesně nevěděl, co chce podniknout.

„Možná že jsem jí to ani neměl říkat," zamyslel se John.

„Nesmysl," řekla Zuzana. „Stejně by se o tom jed-nou dověděla. Než se vrátí, pojďme radši postavit stan Amazonek."

„Pojďme," připojila se k ní Peggy. „Máme tu všech-no, co potřebujeme. Nancy přinesla tyče."

„Co kdybychom vzali Vlaštovku a jeli jí na pomoc?" navrhla Titty.

„Radši ne," řekla Peggy. „Kdyby potřebovala po-moc, nejela by sama."

Peggy rozmotala velký bílý balík. Byl to stan, ale nebyl takový jako stany Vlaštovek.

„Kde jsou tyče?" ptala se. „Jsou všechny rozkládací. Dají se vždycky dvě a dvě dohromady a vzniknou tak čtyři stejné dlouhé tyče. Pak se nasadí do obruby v rozích stanu. Padnou tam strašně těsně. První dvě jdou ještě dost lehce, ale pak je to fuška, protože obruba nechce držet rovně a tyče ne a ne se tam vejít. Poslyšte, kdyby váš první námořník a plavčík chytli za druhý konec a podrželi ho, šlo by to líp."

Všichni přiložili ruku k dílu. Tyče složili dohromady jako rybářské pruty a zastrčili je do obruby. Obruba měla nahoře malé váčky na špičky tyčí, podobné prstům od rukavic, a konce tyčí trčely ve váčcích asi na šest coulů nad stanem.

„Vypadá to úplně jako oslí uši," řekl Roger.

Když byly všechny tyče zastrčeny, složila Peggy stan do dlouhé role. John ji vzal za jeden konec a Peggy za druhý.

„Postavíme ho o kus dál," řekla Peggy. „Ještě štěstí, že jste si nepostavili stany na našem místě, to bychom o ně s vámi musely doopravdy bojovat. Bez těchhle dvou pařezů bychom stan vůbec nevztýčily."

Na druhé straně tábora naproti stanům Vlaštovek stály dva pařezy po vykácených stromech. A když se teď Vlaštovky dobře podívaly, bylo mezi nimi dosud znát udusanou čtvercovou plochu. Peggy hmatala prsty v trávě a našla v každém rohu čtverce jamku.

„Stanové tyče zapadají do těchhle děr," řekla. „A potom se táhnou lanka seshora od stanu k těm starým pařezům, obtočí se pevně kolem nich a vypnou se těmhle dřívky."

Dřívka měla dvě dírky, na každém konci jednu. Šňůra procházela nejdříve jednou a potom druhou dírkou a na konci měla uzel, aby se nevyvlékala. Když chtěl člověk lanko napnout, stačilo jen povytáhnout dřívko nahoru po provaze a druhý konec provazu dřívko vzpříčil, takže drželo na místě.

„V pěti to jde mnohem snáz," řekla Peggy, když stan už stál a šňůry byly pěkně natažené od oslích uší na každém konci stanu. „Samotným nám to trvá hrozně dlouho. Kam jste dali ten svazek železných kolíků, co ležel vedle příkrývek?"

„Tady jsou," ukazovala jí Titty.

„Na ně jsou tu také díry," řekla Peggy, „ale musí se zatloukat. Ksakru, zapomněla jsem doma palici."

„Skoč pro naše kladiva, Rogere," poručil první dů-stojník.

Na spodním okraji postranic a zadní stěny stanu byla přišita poutka a na každé poutko připadal jeden kolíček nahoře s háčkem, na který se poutka zachytávala. Peggy našla jamky, které tu zůstaly ještě od doby, kdy tu Amazonky naposled tábořily, a John zatloukl kolíky kladivem.

„To už je všechno," řekla Peggy, „až na podlahový dílec, ten zůstal i se spacími pytli v přístavu."

„Teď už to vypadá opravdu jako tábor," řekla Titty a pyšně se zadívala na tři stany, ohniště, konvici i na Zuzaninu čerstvě vydrhnutou pánev a rendlík. „Kdyby někdo zahlédl naši plachtu, hned by pochopil, že jsme se utábořili na pustém ostrově."

„Pojďme došňerovat tu plachtu," navrhla Zuzana, ale John už běžel na Pozorovatelnu, jestli neuvidí kapi-tána Nancy a

Amazonku.

Za chvíli si utíkal do tábora pro dalekohled.

„Poslyš, Zuzano," křičel, „jede za ní kapitán Flint."

„Ty už blázníš jako Titty s tím pokladem," odbyla ho Zuzana. „Něco takového přece domorodci nedě-lají."

„Ale on ano," řekl John.

„Strýček Jim není vždycky domorodec," ozvala se Peggy.

„Je horší než všichni domorodci dohromady," zavo-lala Titty přes rameno, jak běžela nahoru na Pozorova-telnu.

Nancy měla za sebou už polovinu cesty, když tu vyrazil ze zátoky kapitán Flint na své veslici a začal ji divoce pronásledovat. Blížila se již k ostrovu a kapitán Flint byl pořád ještě velký kus za ní, i když se její náskok značně zmenšil. Měl velice těžkou loď.

„Tak co," řekl John, „jede za ní, nebo ne?"

„Možná že ho pozvala," hádala Zuzana.

„Vždyť vesluje jako divá," odporovala Peggy. „Ta ho určitě nepozvala. On ji honí."

„A podívejte se, jak vesluje on," zvolal John.

„Jako parní stroj," řekl Roger.

„Skoro se ani vody nedotýká," řekla Peggy. „Ale Nancy mu to dá. Má velikánský náskok. Hip, hip, Nancy! Prima vesluješ! Jenom vydrž! Hip, hip, Nancy!"

Skupina na Pozorovatelně křičela jako na nějakých dostizích. Nancy je slyšela a jednou se ohlédla.

„Pobězte," vříska Peggy ze všech sil. „Nemá cenu pouštět se ji na pomoc na moře. Ale ona sem dorazí první a jeho nenecháme přistát. Pobězte! Ať žijí Vlaš-tovky a Amazonky!"

„Ať zhyne kapitán Flint!" křičela Titty.

Utíkali dolů k přistavišti. Nancy veslovala ke břehu, celá udýchaná, ale pořád ještě asi o šest délek před kapitánem Flintem.

„Tak už je to tady, námořníci moji!" vydechla Nan-cy, jak vyskočila na břeh.

Za chvílku přirazila vedle Amazonky veslice kapitána Flinta. Ale Nancy a Peggy ji hned chytly a odstrčily.

Kapitán Flint už skládal vesla do loďky. Ale když zjistil, že zase pluje po vodě, ponořil opět listy vesel a obrátil se, aby se podíval na své nepřátele. V jeho chování nebyla ani stopa zuřivosti. V obličejí byl sice zrudlý, ale to se tak uťil při veslování. A vypadal i trochu rozpačitě.

„Směl bych vystoupit na břeh?" zeptal se.

„Jako přítel, nebo nepřítel?" ptala se Nancy udý-chaně.

„Nu, jako nepřítel ne," řekl kapitán Flint. „Spíš jako zbědovaný britský námořník."

„Dostal jsi černou pečeť," řekla Nancy. „Víc už s tebou nemáme co mluvit."

„Přijel jsem se omluvit," řekl kapitán Flint. „Ale ne tobě."

„Dovolíme mu, aby vystoupil na břeh, kapitáne Johne?" ptala se Nancy. Ale John odešel, sotva zaslechl poslední slova kapitána Flinta.

„Byl jsi na něj hrozně sprostý, to víš sám," řekla Nancy, „ale vystoupit ti dovolíme."

Kapitán Flint přirazil znovu se svou loďkou ke břehu, vystoupil a rozběhl se rovnou za kapitánem Johnem.

Kapitán John kráčel pomalu po cestičce k přístavu. Kapitán Flint utíkal za ním.

„Mladý muži," oslovil ho přátelsky. „Prosím," řekl John.

„Chtěl bych vás o něco požádat. Nechovejte se ke mně, jak jsem se onehdy choval já k vám, a vyslechněte mě. Byl jsem v nepravu. Ale bylo by to ode mne sprosté, i kdybych v právu byl. Měl jsem poznat, že mluvíte pravdu. A na žádný pád jsem vám neměl říkat, že jste lhář. Moc mě to mrzí. Podáte mi ruku?"

V hrdle kapitána Johna se cosi nepříjemně zadrhlo. Zjistil, že je pro něj mnohem těžší, když se má všechno urovnat, než když byli s kapitánem Flintem ve sváru. Tehdy mohl mít alespoň zlost a to pomáhalo. Ale tohle je horší. Dvakrát polkl a pak se pořádně kousl do rtu. Natáhl ruku. Kapitán Flint ji uchopil a pevně stiskl. A Johnovi bylo náhle mnohem lépe.

„Už je všechno v pořádku," řekl. „Opravdu mě to strašně mrzí," omlouval se kapitán Flint. „Víte, byl jsem si úplně jist, že jste to provedli vy, protože jsem viděl vaši loďku a vás, a svoje zatracené neteře jsem ani nezahlédl. Ale moje chování to ovšem neomlouvá."

„Opravdu, nic se nestalo," řekl John. Vydali se zpátky za ostatními.

„Vlastně jsem si to už odpykal," řekl kapitán Flint. „Nancy mi povídala, že jste mě přišel varovat a vyřídít mi nějaký vzkaz. Kdybych nebyl takový protiva a hlu-pák, nebyl bych přišel o svou knihu. Říkala vám Nan-cy, co se stalo?"

„Ano," odpověděl kapitán John, „ale já vás nepřijel jenom varovat. Chtěl jsem vám vyřídít, co po nás vzkázali uhlíři Nancy a Peggy. A pak jsem vám chtěl říct, že jste vůbec neměl pravdu v tom lístku, co jste mi nechal ve stanu. Chtěl jsem vám také říct, že jsem se nikdy nepřiblížil k vašemu hausbótu. A nakonec jsem vám mnil vyhlásit válku."

„Tomuhle říkám přátelská návštěva," řekl kapitán Flint. „Slyšíš to, Nancy?" zeptal se, jak docházeli k ostatním, kteří už byli v táboře. „Slyšíš to? On mi přijel vyhlásit válku."

„To se ví," řekla Nancy. „Chtěli jsme ti vyhlásit válku všichni. Uzavřeli jsme proti tobě obranné i útoč-né spojenectví. Samy jsme se už chtěly zmocnit tvého hausbótu a dát ti na vybranou, aby ses buď vrhl z prkna do moře, nebo se s námi dal zase do party jako loni. John tě měl dost, protože jsi vykládal domorod-cům, že byl na tvém hausbótu, když to vůbec nebylo pravda, a nás zase dopalovalo, že pořád tak hloupě sedíš nad tím svým spisováním. Ale teď je stejně pozdě. Dostal jsi černou pečeť a už s tebou nechceme nic mít."

„Nevím, jestli je tak pozdě," řekl kapitán Flint. „Se psáním už mám stejně konec. Kniha je pryč a psací stroj taky a jsem už starý na to, abych se pouštěl do práce úplně znova. Kdykoli budete mít zájem, jsem ochoten přijmout vyhlášení války."

„Já jsem hausbót zajímat nechtěla," spustila Titty. „Chtěla jsem ho potopit. Škoda že jsme ho nepotopili hned."
„Ale proč?"
„Titty!" zvolala Zuzana varovně.
„Protože jste ten nejpodlejší nepřítel," řekla Titty. „Nic jsme vám neudělali a vy jste napovídal domorod-cům kdovíco, a když se vám John chtěl pomoci..."
„Ano, já vím," vzdychl kapitán Flint. „Byl jsem sprosták, ale teď už se mohu jen omluvit a říct, jak mě to mrzí."
„To už je v pořádku, Titty," řekl John. „Už jsme to mezi sebou srovnali. Co bylo, bylo."
„Poslyšte," řekl kapitán Flint, „udělám všechno, jen bych to odčinil. Promarnil jsem celé léto nad psaním, a vy, myslím Nancy a Peggy, jste ho zas kus promarnily kvůli mně. Ale vidím, že už tu táboříte všichni společně, a tak si myslím, že jste zajedno. Vezměte si černou pečeť zpátky a začneme rovnou prvotřídní válku. Jestli se chcete zmocnit hausbótu, můžete přijet a řídit, jak nejhůř umíte. Nemám teď už nic jiného na práci a vy-nasnažím se trochu vám ten ztracený čas vyna-hradit."
„Neměli bychom mu odpustit?" řekla Peggy. „Když bude chtít, docela dobře mezi nás zapadne."
„Odpustíme mu," rozhodla Nancy, „jestli s námi bude ochoten válčit a když uděláme opravdovou bitvu na hausbótu. Odpustíme mu, protože se stydí sám za sebe a protože se mu stalo neštěstí. Opravdu mu někdo vyloupil hausbót."
„To si také zaslouží," prohlásila Titty.
„Ano," souhlasila Nancy, „ale neměl ho vyloupit nikdo kromě nás."
„Tedy opravdová bitva," řekl kapitán Flint. „Zítra ve tři hodiny. Musím po těch lumpech trochu uklidit. Ale zítra ve tři budu připraven k boji."
„čestné slovo?" ptala se Peggy.
„Čestné pirátské slovo," odpověděl kapitán Flint.
„Tak dobrá," řekla Nancy.
„Ale vezměte si svou černou pečeť," žádal kapitán Flint.
„Raději si ji nech," řekla Nancy, „aby sis pamatoval, že se už nikdy nesmíš proměnit v domorodce."
„Tak dobrá," souhlasil její strýček. „Ale poslyšte, rád bych znal jména svých nepřátel. A mimochodem, proč mi v té černé pečetě říkáte kapitán Flint?"
„Protože Titty, to je jejich první námořník, říkála, že jsi vysloužilý pirát."
„To taky jsem. Ale která je Titty. Ty jsi Titty?" zeptal se Zuzany.
„Ale kdepak, ta to není," řekla Nancy, „to je první důstojník Vlaštovky a jmenuje se Zuzana.."
„Těší mě, pane první důstojníku," uklonil se kapitán Flint.
„A tohle je John, kapitán Vlaštovky."
„S velitelem se již známe. Odpustil mi, ačkoliv si to nezasloužím."
„A tohle je první námořník Titty. První námořník Titty, kapitán Flint."
„Tak to ty jsi odhalila tajemství mé pirátské minu-losti?"
„Viděla jsem papouška," řekla Titty.
„A tohle je plavčík z jejich lodí, Roger."
„Taky jsem býval plavčíkem," přikývl kapitán Flint. „Je to těžký život."
„A my jsme piráti Amazonky."
„Vás dvě divošky známaž moc dobře," řekl kapitán Flint.
„A s tou zítřejší bitvou na hausbótu to myslíte doopravdy?" ptala se Titty.
„Docela určitě," ujišťoval ji kapitán Flint.
„Přijímáme ji," řekla Titty. „Máte nějaké pevné prkno?"
„Na co?"
„Abyste se z něho vrhl do moře!" vysvětlovala Titty.
„Všechno bude připraveno," sliboval kapitán Flint, který jako vysloužilý pirát samozřejmě věděl, co se sluší a patří.
„A co bude s obědem?" ptal se Roger.
„Zítra budeme válčit," řekla Zuzana kapitánu Flintovi. „Nechtěl byste se dneska chvilku zdržet a pooběd-vat s námi? Hned dám vařit vodu."
„Bylo by mi to moc milé," řekl kapitán Flint. „Tak se mi zdá, že jsem uprostřed nepřátelského tábora..."
„Zrovna uprostřed," řekla Nancy.
„Ale tolik se mi tu líbí, že bych se k vám skoro přidal."
„Už je pozdě," řekla Nancy. „Za dva dny odjíždějí. A my taky. Teď nám už nemůžeš být nic platný, leda jako nepřítel. Ale jestli se chceš stát zase jedním z nás, nemáme nic proti tomu, abys našim nepřítelem byl."
„Tak zítra ve tři a palubní kanály se zardí krví," řekl kapitán Flint. „Ale nebude vám vadit, když se dneska zdržím na oběd?"
„Vůbec ne," řekla Nancy. „První důstojník tě přece pozval a jídla máme spoustu. Přivezly jsme švestkový nákyp a chceme ho nakrájet a opéct. Dala nám ho kuchařka. A potom jsme našly studený jazyk. Ale odjížděly jsme dost>tajně, měly jsme strach, aby nám to doma ještě nezakázali, a tak jsme zapoměly grog."
„Voda se bude vařit za chvilku," řekla Zuzana. „Přines ze stanu talíře, Titty. A ty, Rogere, vyber nějaké pěkné brambory, upečeme je. Kolem ohně je spousta horkého popela."
„Pojď, Peggy, doneseme zásoby do tábora," řekla Nancy.
„Mohu vám pomoci s tím šněrováním?" zeptal se kapitán Flint a už seděl na zemi, napínal plachtu a John zatím provlékal šňůru poutky po jejím okraji. Zuzana se točila kolem ohně a konvice a Titty s plavčíkem nosili talíře, hrníčky a nože.

„Tohle je mnohem zábavnější než psát knihu," řekl za chvíli kapitán Flint, „a když teď, kapitáne, dvakrát šňůru obtočíte a pevně přidržíte, ukážu vám, jak se dobře zakončuje."

Na to, že kapitán Flint obědval vlastně se svými nepřáteli, to bylo velice přátelské posezení. I Titty se vůči němu ke konci oběda trochu obměkčila. Nikdy se nespletl a neřekl jí jinak než první námořníku. Jazyk, který našly a přivezly Amazonky, byl moc dobrý. Vý-borný byl i makový koláč Vlaštovek. Naposled měl přijít švestkový nákyp, nakrájený na plátky a opečený, ale trvalo hrozně dlouho, než se dost upekly brambory, a nakonec je museli sníst jako jakýsi teplý zákusek.

Seděli kolem ohně a vydlabávali vnitřky brambor, které byly tak horké, že se stěží daly vzít do ruky, když přišla řeč na vyloupení hausbótu.

„To bych rád věděl, jak přišel Starý a Mladý Billy na nápad poslat mi ten vzkaz," zamyslel se kapitán Flint.

„Povídali, že něco zaslechli v Biglandu," vzpomněl si John.

„To je až za druhým koncem jezera," řekl kapitán Flint. „Kdybychom mohli aspoň vypátrat, odkud ten lupič je, snad bych měl potom nějakou naději, že dostanu tu bednu nazpátek. Ale nezůstalo tam nic, co by naznačovalo, kdo to může být, nebo co je to asi za člověka. Loď vypadá, jako by se v kajutě servalo sto divokých koček, ale víc na ní vidět není až na to, že mi zmizel můj starý lodní kufr. Jenže v něm bylo zrovna to, na čem mi nejvíc záleží."

„Byl ten kufr moc těžký?" ptala se Titty.

„To byl, až dost."

„Byly v něm zlaté pruty?"

Kapitán Flint se zasmál. „Bohužel ne," řekl. „Byl tam psací stroj, spousta zápisků a starých lodních deníků a kniha, kterou jsem psal celé léto. Kdyby mi byli vzali cokoli jiného, ani bych toho nezalitoval."

Titty horečně přemýšlela, ale podívala se již na kapitána Flinta trochu laskavěji.

„A psal jste tu knihu sám?" ptala se.

„Ano, psal," odpověděl kapitán Flint.

„O své pirátské minulosti?"

„O té v ní také bylo."

„Byla to moc dobrá kniha?"

„Jak se to vezme," řekl kapitán Flint. „Možná že ne. Ale stejně bych ji rád dostal zpátky. Nemáte ani ponětí, co je to za práci napsat knihu. Už takový deník je až dost."

„To vím," řekla Titty.

„A teď jsem na tom, jako bych ji vůbec nikdy nenapsal."

„A celé léto byl mnohem příjemnější," dodala Nancy.

„Tak už mne s tím netrap," řekl kapitán Flint smutně.

Amazonky se mezi sebou chvíli o něčem tajně domlouvaly, až Nancy řekla: „Tak mu to pověz, jestli chceš."

„Viš, strýčku Jime," začala Peggy.

„Myslel jsem, že se jmenuji kapitán Flint."

„Taky že ano. Jestli se chceš doopravdy stát zase jedním z nás, něco ti povíme. Víme přesně, kdy ti ten lupič vyloupil loď. Viděly jsme ho při tom."

„Propána, vážně? A viděly jste, kam jede?"

„Viděly jsme jenom světlo na hausbótu. Myslely jsme, že to svítíš ty. Včera jsme ti to říct nemohly, viš, protože jsi nebyl jedním z nás a protože, když jsme to světlo viděly, jsme jako byly v posteli."

„A kdepak jste vlastně jako byly?"

„Na jezeře."

„Tak vy jste měly být v posteli a místo toho jste řádily na vlnách oceánu?"

„To je ale tajemství," upozorňovala Peggy.

„Pluly jsme na ostrov Divokých koček do jedné soukromé války," řekla Nancy.

„A kdyby jel lupič sem, myslíte, že byste ho byly slyšely?" ptal se kapitán Flint.

„Neslyšely jsme nic. Viděly jsme jenom světlo v kajutě a myslely jsme, že jsi to ty."

Pak promluvil John.

„První námořník Titty myslí, že v noci něco slyšela."

„A kde ta byla?"

„Na Amazonce."

„Cože, s vámi dvěma?"

„Ne. To bylo až potom. My byly zrovna na ostrově Divokých koček. Zůstaly jsme tu opuštěné a bez pla-vidla."

„A kdo vás tam nechal?"

„Titty. Ujela na Amazonce a zanechala nás našemu krutému osudu," řekla Peggy. „Proto vyhrály Vlaštov-ky válku."

„Ale kde byli ostatní?"

„Na řece Amazonce nebo na cestě zpátky," řekl John.

„Tak se mi zdá, že té noci bylo na jezeře náramně rušno," podotkl kapitán Flint. „A co jste slyšel, první námořníku?"

„Slyšela jsem, jak někdo vesluje. Propluli kolem mne."

„A kde jste byla?"

„Kotvila jsem na jezeře."

„Poslyšte," řekl kapitán John, „měl byste se podí-vat na naši námořní mapu. Uvidíte, kde kotvila."

Rozběhl se do stanu, vrátil se s novou námořní mapou a ukázal prstem na malou kotvičku, která ozna-čovala místo, kde

zůstala Titty s Amazonkou u severního cípu ostrova Kormoránů.

Kapitán Flint na ni pohlédl. „Propluli blízko vás?”

„Docela blízko,” řekla Titty.

„To si to ale divně namířili, když chtěli na druhý konec jezera. Vždyť museli málem narazit na os-trov.”

„Taky že narazili,” řekla Titty.

„A pak pluli dál?”

„Vystoupili na ostrově,” vyprávěla Titty, „a nechali tam ten svůj poklad nebo co to vezli. Říkali, že je těžký. Slyšela jsem je.”

„Tisíc láter!” vykřikla Nancy.

„Vážně, Titty?” řekla Zuzana.

Kapitán Flint vyskočil. „První námořníku,” řekl, „jestli tam ten kufr bude, dám vám, co budete chtít. Pojdte všichni, zajedeme tam a podíváme se.”

Chytil Titty za ruku a potřásl jí. A Titty si téměř ke svému překvapení uvědomila, že se na něj usmívá. Kapitán Flint měl velkou ruku a nebylo pochyby o tom, že je to ruka přátelská. A koneckonců, i když ten poklad není španělské zlato, je to kniha, pirátská kniha. Lito-vala jen, že ta výprava za pokladem je tak početná. Ale nedalo se nic dělat.

„Poslyš,” řekla Nancy, „ale jestli to tam je a dosta-neš knihu nazpátek, ne aby z tebe byl zase domo-rodec.”

„Nikdy,” sliboval kapitán Flint. „Nastupte si všichni.”

Seběhli dolů k přístavišti a namačkali se do lodky - obě Amazonky, všechny čtyři Vlaštovky a kapitán Flint. A ten už vesloval kolem ostrova a přes jezero k ostrovu Kormoránů.

Kapitán Flint vesloval, jako by se pořád ještě hnal za Nancy. Každým tempem sebou loď trhla o kus dopředu a pasažéři dozadu. Za maličkou chvíli už doplouval k ostrovu Kormoránů a našel místo, kde mohl vytáh-nout mezi dvěma skalisky před veslice. Všichni se vydrápali na břeh.

Na ostrově nebylo k vidění nic než holé stromy, bílá, vodou omletá skaliska, úlomky, které sem naplavila voda, když se posledně rozvodnilo jezero, a velké volné balvany. Hledali, kde se dalo. Kapitán Flint prolezl několikrát celý ostrov. Ale nenašel nic.

„Ale já vím, že to tu nechali,” tvrdila Titty. „Slyšela jsem, jak říkají, že to nemohou odvézt na člunu. A pak povídali, že si sem zajedou na ryby a chytí něco, co už bude stát za to.”

„Viš, bylo to v noci,” řekla Zuzana, „a mohla jsi se zmylit.”

„Možná že si to rozmysleli,” řekl kapitán Flint, „nebo už si pro to zajeli. Ale aspoň víme, z které strany jezera nepřítel přijel. Ne že bych si myslil, že to někdy dostanu nazpátek,” dodal.

Smutně veslovali zpátky k ostrovu Divokých koček.

První námořník neplakal, ale neměl k slzám daleko.

„Já vím, že to tam nechali,” opakoval.

„To nic,” řekl kapitán Flint, „prohlédli jsme to skrz naskrz.”

„A možná že kdybys to byl našel, zase by se z tebe stal domorodec a začal by ses honit za nakladateli,” mínila Nancy.

„Vždyť jsem to stejně nenašel,” řekl kapitán Flint, „tak můžeme myslet na něco jiného. Třeba na zítřejší odpoledne.”

„Bude opravdová válka?” ptala se Nancy.

„U sta hromů, bude,” řekl kapitán Flint. „Zítřka ve tři jsem hotov k boji. Zapudím útočníky, nebo potopím obě vaše lodi, všechny vás pověším na ráhno, nebo se dám zajmout jako španělská briga nebo jak portugalská otrokářská loď..., cokoliv budete chtít.”

Vysadil je na ostrově Divokých koček a jel zpátky urovnat svou zpustošenou kajutu.

„Sbohem!” volali za ním jako nejlepší přátelé.

„Sbohem,” odpovídal. „Přesně ve tři! A potom smrt, nebo sláva!”

Kapitola XXVII

BITVA V ZÁTOCE HAUSBÓTU

A pak když onyli jsme krev, my klidně tančili, jak staří mořští vlci - tak nás vždy učili.

Masefield

Ráno se probudily první Amazonky, protože v poslední době spaly pod střechem a nebyly zvyklé na časně ranní sluneční světlo, pronikající bílými stěnami stanu. „Vy-skočte, vyskočte!” křičely na ostatní a za chvíli byl celý tábor na nohou. „Nezapomeňte,” volaly, „přesně ve tři je bitva. Nemáme už moc času.” Přestože se všichni vykoukali, zajeli si pro mléko, posnídali a poobědvali, připadalo jim nekonečně dlouho, než se malá ručička chronometru přeplazila po ciferníku přes dvojku a sko-ro až k trojce. Když nespustíme oči z hrnce, voda ne a ne se vařit, a sledujeme-li hodinky, jako by se na-schvál opožďovaly. Ale konečně se na ně kapitán John podíval naposledy a vydal rozkaz. Flotila vyplula.

„Poplujeme tam s plachtou, nebo s vesly?” radil se kapitán John s kapitánem Nancy, když Amazonka a Vlaštovka s větrem za zádi tiše doplouvaly k ostrohu na jižní straně zátoky Hausbótu.

„S plachtou je to námořnicktější,” mínila Nancy.

„Ale nebudeme v závětrí,” řekl John. „Hausbót bude stát předí k větru. Naším plánem bude doplout do zátoky a pak zabočit proti větru každý z jedné strany hausbótu. Chcete-li se mu přiblížit se svou lodí z pravé-ho boku, zabočím s Vlaštovkou na levobok.”

„Výborně, kapitáne,” řekla Nancy.

„Jak poplujeme kolem hausbótu, spustíme plachtu.

Chytnem se a vzhůru na palubu. Kapitán Flint se vrhne proti jednomu. Na oboje nestačí. Druzí vylezou na palubu a

napadnou ho zezadu."

„A hned od začátku na pěsti," řekla Nancy.

„Co kdybychom vztyčili na stěžně vlajky?" navrhla Titty.

„Upevní vlajkové šňůry smyčkou," řekl kapitán. „To postačí."

„Podívejte se na jeho vlajku," zvolal Roger, který jako obvykle seděl na svém místě na přídi.

Obepluli mys a už viděli do zátoky Hausbótu. Tam stál hausbót, připoutaný k velké sudové boji, a na malé žerdi na stožárku, kde se obvykle třepetal červený praporek, vlála velká, zcela neobvyklá vlajka. Byla to zelená vlajka a uprostřed ní mohutný bílý slon, který ji skoro celou zabíral. Kapitán Flint ji odněkud vylovil zvlášť pro tuto příležitost.

„Já vím, co to je," řekl John. „Je to siamská vlajka."

„Tu jsem už viděla," vzpomněla si Peggy. „Přivezl si ji loni z Východu."

„Však mu ji strhneme jedna dvě," řekla Nancy. „Pryč se slonem! Ať žijí Vlaštovky a Amazonky!"

„Zapísejte, první důstojníku," požádal kapitán John. „Flotila vyrazí k útoku." Zuzana zapískala.

„Zapísej pronikavě jako ten námořník v baladě," řekla Titty.

Zuzana pískala ostře.

„Ukaž, teď zapískám já," hlásil se Roger a Zuzana podala svou píšťalku plavčíkovi a ten pískal, div ne-praskl.

Obě lodí, jedna s hnědou a druhá s bílou plachtou, se nakláněly, jak je kormidelníci drželi pěkně po větru, aby vpluly rychle do zátoky. Chvilku se jim voda pod přídi jen pěníla. Ale jak se dostaly do závětrí mysu, voda se uklidnila. Roger pískal co nejhlasitěji dál, jak mu jen stačil dech. Najednou se z předního otvoru hausbótu vynořila hlava ve velké bílé tropické helmě. Nad vodou zaznělo jiné zapísknutí, ještě pronikavější než prvního námořníka Titty.

„Pískej, pískej, Rogere," volala Titty.

Vlaštovka s Amazonkou uháněly směrem k hausbótu, Vlaštovka o kousek napřed.

„Povolte Amazonce trochu hlavní otěž," volal kapitán John. „Nezapomeňte, že ho mám přepadnout z levé strany. Měli bychom k němu dorazit najednou."

Nancy povolila hlavní otěž, Amazonka zvolnila tempo a Vlaštovka vyrazila rychle kupředu.

„Tak se mi to líbí," volal John.

Veliká tropická helma se vynořila ještě výš nad předním otvorem hausbótu a na palubu se škrábal kapitán Flint v košili a flanelových kalhotách, s velkým červeným šátkem kolem pasu. Taktak že otvorem prolezl.

„Na piráta je trochu tlustý," poznamenala kriticky Titty.

Kapitán Flint se skláněl na přední palubě nad něčím, co se blýskalo na slunci. Bylo to malé mosazné dělo.

„Je to dělo," volal Roger. „Chce střilet!"

Kapitán Flint se prudce vztyčil. Na chvilku zmizel v mračnu modrého dýmu. Tu se rozlehla mohutná rána, která se v ozvěně opakovala mezi kopci na druhé straně jezera.

„Hurá!" zaječela Nancy.

„Hurá!" zvolala Peggy.

„Hurá!" zvolala celá posádka Vlaštovky.

Kapitán Flint opět něco chystal u malého děla. Nejdříve do něho nalil něco z plechovky a cosi tam zastrčil. Potom plechovku uložil, vzal z krabičky špetku nějakého prášku a nasypal jej do otvoru maličkého děla. Škrtl sirkou, ještě jednou se naklonil nad dělem a opět se prudce vztyčil, tentokrát s rukama na uších. Objevil se další oblak dýmu a rozlehla se příšerná rána. Cosi dopadlo do vody mezi hausbót a flotilu.

„To je jen ucpávka," volala Nancy.

„Na něj, než stačí znovu vypálit," křičel kapitán John.

Ale kapitán Flint nešetřil náboji, a zrovna když Vlaštovka plula kolem zádě hausbótu, rozlehl se další výbuch z děla a nad malou loďkou se vznášel kouř a zápach střelného prachu.

„Povolit zvedací lano!" vykřikli John a Nancy téměř současně, když Vlaštovka a Amazonka vyrazily každá na jedné straně k hausbótu.

„Chytni horní ráhno, Zuzano!" volal John. „Dolů s ním. Přidrž se, Rogere, a uvaž poutačí lano. Na palubu!"

Kolem zadní paluby hausbótu se táhlo zábradlí. Kapitán John se ho chytil, vyšvihl se na palubu, přešel zábradlí a podal ruku Zuzaně. Ale vtom už vylezl po schůdkách od kajuty kapitán Flint a s křikem „Smrt, nebo sláva!" odpálil poslední ránu, spustil se zase předním otvorem a proběhl kajutou. Pak zase vylezl nahoře a točil nad hlavou dvěma rudými polštáři. V takovémhle zápase na pěsti neplatí však zbraně, ale ruce. Kapitán Flint měl ruce velké, ale jenom dvě. Vlaštovky měly ruce malé, ale zato čtyř.

Jedna strašlivá rána polštářem zasáhla kapitána Johna ze strany do hlavy a srazila jej na palubu. Ale John hned zase vstal a vrhl se se skloněnou hlavou proti kapitánu Flintovi. První důstojník Zuzana se zmocnila jednoho polštáře. Titty a Roger se pracně vyšplhali na palubu a chytili kapitána Flinta každý za jednu nohu, drželi se ho jako klišáta, takže ať se hnul kam chtěl, táhl je pořád za sebou. Ale stejně by byla asi ta bitva skončila porážkou Vlaštovek, kdyby na příď hausbótu nevylezla Nancy se svým prvním důstojníkem Peggy. Přehnal se jak bouře po střeše kajuty a vrhly se s divokým rykem do boje. Nancy skočila kapitánu Flintovi na záda a pověsila se mu kolem krku. Peggy přispěchala na pomoc Johnovi a Zuzaně a pustila se do něho zepředu. Kapitán Flint, přemožen přesilou, těžce klesl na palubu.

„Vzdej se," křičela Nancy.

„Dokud vlaje moje vlajka, nikdy!" supěl kapitán Flint. „Ať žijí sloni, ať žijí, ať žijí sloni!"

Ale první námořník Titty už utíkala úzkou chodbičkou a za chvilku dopadla obrovská vlajka se slonem na přední palubu.

„Zvítězili jsme!" křičel John. „Vlajka je dole."

„Doopravdy!" uznal kapitán Flint, když pohlédl na holý stěž. „Rychlá práce. Ale moc prudká. Vzdávám se." Natáhl se

jak široký tak dlouhý a těžce oddy-choval.

„Svažte ho," velela Nancy.

Peggy sebrala kotouč provazu a svázala s Johnem zajatci obě nohy. Pak ho s pomocí ostatních převalili a svázali mu ruce. Takto svázaného ho odvěkli přes palubu ke kajutě a tam ho opřeli o stěnu. Zajatec se však hned skácel na jednu stranu. John ho zas posadil, ale zajatec se skácel na druhou stranu.

„Ještě naposledy tě posadím," řekla mu Peggy, „ale jestli se znovu svalíš, zůstaneš ležet."

Tu se vrátila Titty. „Neměli bychom ho poslat po prkně?" volala. „Jedno je připravené na přední pa-lubě."

„Opravdu!" vykřikla Nancy. „Úplně jsem na ně zapoměla. Ale jak ho tam dostat?"

Kapitán Flint kroutil nohama a vrtěl hlavou.

„Já nejsem žádný had," říkal, „bez nohou se pohy-bovat neumím."

„Nějak ho na přední palubu dopravit musíme," řekla Nancy.

„Rozvažte mu nohy a ať jde přes kajutu sám," navrhovala Peggy.

„Střecha kajuty mě neunese," poznamenal zaja-tec.

„Pouštět zajatce do podpalubí není bezpečné," řekla Titty. „Mohou zapálit skladiště a vyhodit loď do po-větří."

„Dovedeme ho tam chodbičkou," řekla Nancy. „Se zavázanýma rukama se neodváží klást odpor."

A tak mu rozvázali provaz na nohou a pracně ho postavili. Ale kapitán Flint se chtěl zase honem po-sadit.

„S tímhle nezačíněj," varovala ho Nancy, „nebo s tebou naložíme ještě hůř! Mnohem hůř!"

Zajatec měl pořád ještě jeden konec provazu omota-ný kolem paží a těla. Uvázali jej na uzel, takže druhý konec se dal použít jako jakési poutačí lano nebo vodítko. Nancy a Peggy chytly provaz a první vykročily úzkou chodbičkou. Za nimi šel zajatec a potácel se, jak nejlépe dovedl. Těsně za ním šel John se Zuzanou. Roger a Titty utíkali napřed přes střechu kajuty.

Na přídi bylo vratidlo a z něho se táhl řetěz k veliké sudové boji, ke které byl hausbót připoután. Pak tu stálo malé mosazné dělo a u předního poklopu ležela bílá tropická helma. Těsně pod nízkým stěžněm byla skřínka a před ní ležela na palubě zelenobílá vlajka se slonem. Z pravé strany paluby bylo vysunuto skákací prkno, z kterého za šťastnějších časů skákal majitel hausbótu den co den ráno do vody. Stejně tak tu však mohlo být připraveno pro zajatce na poslední cestu, než se stanou potravou žraloků. Když kapitán Flint prkno spatřil, roztřásl se po celém těle, až to málem dojalo i otrlé námořní lupiče, jímž tak nešťastně padl do rukou i se svou lodí a kteří ho teď pevně drželi, aby jim neutekl.

„S tímhle přestaň!" zavrčela Nancy.

Komodorem byl sice kapitán John, ale někdy musela Nancy převzít velení.

„Přivažte zajatce ke stěžni!" rozkázala. A tak se také stalo.

„Nesměj se!" zařvala na zajatce.

„Tak vytáhněte toho piráta z mé helmy," řekl kapi-tán Flint.

Plavčík Roger sebral velkou tropickou helmu a nasadil si ji, ale zmizela mu v ní rázem celá hlava. Než ho z ní Zuzana vyprostila, nastala krátká přestávka.

„Prosím, dejte mi ji na hlavu," ozval se zajatec. „Je to mé poslední přání. Moje pleš nesnáší sluníčko."

První důstojník Zuzana mu nasadila helmu a zajatec chvíli vrtěl hlavou, až mu jaksepatří seděla.

„A teď, kapitáne Johne," řekla Nancy, „musíme uvážit jeho zločiny. Nejhorší je zrada. Celé léto byl spolčen s domorodci."

„Dezerce," řekla Peggy. „Dezertoval od nás."

„Přijel na ostrov Divokých koček a vnikl do našeho tábora, když jsme byli pryč," dodávala Titty.

„Řekl kapitánovi Johnovi, že je lhář," pokračovala Nancy v obžalobě.

„Ale to byl omyl," namítl John, „to už se urov-nalo."

„Tohoto obvinění ho tedy můžeme zprostit," řekla Nancy. „Ale stejně na tom nesejde. Jeho ostatní zločiny stačí až dost. Zdvihněte ruku, kdo je pro, abychom ho poslali po prkně." Její a Peggina ruka rázem vyletěly vzhůru. Stejně tak Tittina i Rogerova. John a Zuzana zaváhali.

„Ale, ale," řekla Nancy, „jenom žádné slabošství. Přece nemůžeme promarnit příležitost a neposlat ho po prkně."

„Snad bychom mu měli dát poslední možnost," navrhl John. „Rozvažte mu ruce, a ať plave."

„Dobrá," řekla Nancy. „S tím souhlasím. Jste všich-ni pro?"

Všichni zdvihli ruce.

Roger se díval do vody.

„Je tu hodně žraloků?" zeptal se.

„Milióny," zalkal zajatec.

„Zavažte mu oči," poroučela Nancy. „Tady je ka-pesník."

„A je čistý?" ptal se zajatec.

„Tak mu dejte Peggin. Má ho teprve od vče-rejška."

Peggy měla kapesník dokonce ještě složený. Rychle z něho udělali obvaz a zavázali kapitánu Flintovi oči.

„Odvažte ho od stěžně a dovedte k prknu!" velela Nancy.

Zuzana a John odpoutali zajatce od stěžně. Pak mu rozvázali ruce. Zajatec těžce vrávorál ze strany na stranu. Titty a Roger ho postrkovali zezadu a s jejich pomocí ho konečně Peggy, John a Zuzana dovlekli k prknu. Nancy přihlížela se založenýma rukama.

„A teď na prkno!" vykřikla.

Kapitán Flint se se zavázanýma očima sunul pomalu po prkně. Zastavil se, třesa se po celém těle. Skákací prkno se pod jeho vahou jen ohýbalo a chvělo.

Kapitán Nancy zlostně dupla. „Tak už jdi, ty synu lodního kuchaře!" vykřikla.

Kapitán Flint popošel ještě o krůček nebo dva, až byl na samém konci prkna vysoko nad vodou.

„Milost!“ žadonil. „Milost!“

„Do vody!“ zvolala Nancy, „nebo...“

Kapitán Flint zoufale vykročil do prázdna a padal rovnou po hlavě. A pak to cáklo tak mohutně, že voda postříkala i Vlaštovky a Amazonky na palubě. Kapitán Flint zmizel a na hladině plula jen bílá tropická helma a lehce se pohupovala na vlnách.

„Co jestli nedovede plavat,“ řekla Titty. „To mě nenapadlo.“

Ale vtom se z vody vynořila velká lysá hlava kapitána Flinta. Ubožák zafuněl, začal kolem sebe cákat, pak si strhl šátek z očí a zase zmizel pod vodou.

Za chvíli se vynořil znovu, tentokrát u tropické helmy. Popadl ji a hodil ji točivým pohybem na palubu své lodi.

„Ba ne, plave jako ryba,“ řekla Titty.

Najednou kapitán Flint strašlivě vykřikl: „Žraloci, žraloci!“ volal a cákaje ze všech sil plaval k obrovské boji, ke které byl hausbót připoután. Pokoušel se na ni vylézt, ale boje se pod ním převracela. Konečně se na ni obkročmo posadil.

„Tady je žraloků jako much,“ volal. „Jeden mi zrovna okusuje nohu.“

Sklouzl honem z boje a plaval s ohromným cákáním k hausbótu.

„Lano! Hoďte mi lano!“ volal, mizel pod hladinou a zase se vynořoval a cákal rukama, zatímco Vlaštovky a Amazonky shlížely dolů na jeho zápolení.

„Že bychom mu přece jen to lano hodili?“ řekla Zuzana. „Už je ve vodě dost dlouho.“

„Nespolčíš se už s domorodci?“ ptala se Nancy. „Nikdy, ty bezcitný piráte,“ odpovídal jí kapitán Flint a funěl jako mrož, který vyplul na hladinu, aby se nadýchal vzduchu.

„Hodíme ti tedy lano,“ svolila Nancy. „Já bych mnohem radši provazový žebřík,“ volal kapitán Flint. „Ve svých letech jsem už na šplhání moc tlustý. Provazový žebřík je hned vedle skákacího můstku, chci říct vedle pirátského prkna. Je přivázaný. Můžete mi hodit volný konec.“

John shodil dolů provazový žebřík a vzápětí už stál kapitán Flint opět na palubě své lodi a voda z něho jen crčela a stékala do odtokových otvorů. Posadil se na vratidlo a plácal se rukama do prsou. „Tak to by bylo. Přece jen nejsou piráti z Amazonky tak bezcitní, aby nutili člověka vrhat se dvakrát za sebou do vody. A co ty, Rogere, díváš se po žralocích?“

Roger se díval z paluby hausbótu dolů do vody. „Vždyť tu snad ani žádní nejsou,“ řekl. „Aspoň ne nijak velcí.“

„Tomu ukrutníkovi je ještě líto, že jsem u nich nenechal nohu nebo ruku,“ řekl kapitán Flint. „Jak chcete teď se mnou naložit?“ dodal. „Zmocnili jste se mé lodi, strhli jste mi vznešeného slona, svázali jste mě jako kuře a přinutili jste mě jít po prkně. Skočil jsem z prkna, proklíčkoval jsem mezi žraloky a vrátil jsem se co věrný sluha. Myslíte, že tím jsou mé zločiny smyty? Protože potom...“ Odmlčel se.

„Co potom?“ ptala se Nancy.

„Všechny nejlepší námořní bitvy končí hostinou,“ řekl kapitán Flint. „A jedna nás už čeká v kajutě a nehlídá ji nikdo, jen papoušek. Jenom mi dovoluňte sejít dolů, zapálit primus a převléct se do něčeho suchého. Pak se do ní můžeme hned dát.“

Proti tomuhle neměl nikdo námitky.

Kapitán Flint se spustil předním otvorem a vzápětí už zase vystrčil hlavu.

„Mimochodem,“ řekl, „budete asi chtít vyvěsit na svou kořist pirátskou vlajku. Jednu najdete ve skřínce.“ Pak zase zmizel a slyšeli ho, jak dopadl na spodní palubu. Peggy otevřela skříňku pod stěžněm, a tam, docela nahoře, ležela černá vlajka s lebkou a zkřížený-mi hnáty, stejně velkými jako ten slon. Sundali s Titty vlajku se slonem a uvázali černou pirátskou vlajku. A pak ji za jásotu mužstva obou lodí vytáhla Peggy na stěžeň.

Kapitán Flint vykoul opět předním otvorem.

„Tak půjдете už dolů?“ ptal se. „Měli byste radši sejít po kajutních schůdkcích. Ale pozor na hlavy, i když určitě nikdo z vás nemá hlavu v takovém nebezpečí jako já.“

„Vážně?“ zeptala se Titty a se zájmem se mu na hlavu zadívala.

„Ne pro velezradu,“ smál se kapitán Flint. „Ale pořád jí hrozí, že si ji narazím, když lezu do kajuty.“

Nancy se zadívala na velkou vypálenou díru na střeše kajuty.

„Vážně,“ řekla, „mezi námi piráty, hrozně mě mrzí, že to udělalo takovou spoušť. Nikdy by mě nenapadlo, že ta raketa hoří z obou stran. Já myslela, že jenom bouchne.“

„To tedy bouchla, a až dost,“ řekl kapitán Flint a zmizel.

Vlaštovky a Amazonky zamířily na zád ke schůdkům do kajuty. Kapitáni a první důstojníci se odebrali chodbičkou a první námořník s plavčíkem si to nabrali přes střešou kajuty.

V kajutě to vypadalo přesně tak, jak se na kajutu vysloužilého piráta sluší. Kapitán Flint si dal velkou práci s úklidem po lupičích a stěny byly opět ověšené zvláštními zbraněmi a památkami na sedm moří. Všechno, co se nerozbilo a nesletělo přes palubu, bylo opět na svém místě. A uprostřed kajuty stál dlouhý úzký stůl plný jídla. Zelený papoušek seděl na opěradle jedné židle.

„Samé dukáty, samé dukáty, řekni samé dukáty,“ vybízela Nancy papouška.

„Krásná Lórá!“ zaskřehotal papoušek.

„Ty se na pirátského papouška vůbec nehodíš,“ ohrnula nos Nancy.

„Jsou židle připevněné na podlaze?“ ptal se Roger.

„Ne,“ řekla Peggy.

„Ale na tatínkově lodi to mají,“ řekl Roger.

„V téhle zátoce nemíváme moc bouřlivé moře,“ ozvalo se ze dvířek do podpalubí.

Hučení primusu znenadání ustalo. Kapitán Flint, převlečený do suchých šatů, vstoupil s velikou čajovou konvicí. „Rozsaďte se,“ řekl. Hosté se rozsadili a hodování začalo. Byla to nejlepší hostina, jakou mohl kapitán Flint v Riu obstarat. Dostali například i zmrzlinu, jahodovou zmrzlinu! Pak přišly krystalky, briošky, ko-košky, zázvorky a čokoládové sušenky. A celé to hodo-vání začalo horami obložených chlebičků. Nakonec je dovršil dort s bílým papírovým poklopem. Když mu poklop nadzvedli, objevil se obrázek dvou loďek z růžo-vé a bílé polevy.

„Vlaštovka a Amazonka!“ zvolal Roger.

„Ano, mají to být vaše lodi,“ řekl kapitán Flint.

A jak hostina pokračovala, upevňovalo se i přátelství mezi Vlaštovkami a Amazonkami a vysloužilým pirá-tem. Když si chtěl kapitán Flint vzít trochu zmrzliny, první důstojník Zuzana ho zarazila.

„Když jste skákal z prkna, nesmíte jíst zmrzlinu,“ upozornila ho. „Maminka říká, že člověka mrazí v ža-ludku, když jí zmrzlinu hned po koupání.“

„Zatroleně, to bych asi neměl,“ řekl kapitán Flint a vzal si místo zmrzliny kousek koláče.

„Po tom prkně jste šel skvěle,“ řekla Titty.

„To dělá cvik,“ odpověděl jí kapitán Flint.

Papoušek dostal ukousnout skoro od všeho, ale nejvíc mu zřejmě chutnal kostkový cukr. Titty mu nastavila ruku a papoušek jí vlezl na zápěstí a přešel jí po celé paži až k ramenu.

„Příští rok si vyjedeme někam, kde jsou stromy plné papoušků,“ řekla.

„Na příští rok musíme vymyslet něco opravdu skvě-lého,“ řekl kapitán Flint. „A já vám slibuju, že už nebudu psát žádné knihy. Zanechám všeho kromě pi-rátství. A když už mluvíme o papouškovi, na zimu pojedu na jih, a když budete chtít, přivezu vám každé-mu papouška.“

„Vážně?“ zvolala Titty.

„Vážně,“ sliboval kapitán Flint.

„Takového, který dovede klít?“ ptala se Nancy.

„Největšího hrubiána,“ sliboval kapitán Flint.

„A co opice?“ ptal se Roger.

Kapitán Flint vytáhl zápisník a tužku.

„Tedy za prvé. Jedna opice,“ řekl a zapisoval si to. „S ocasem, nebo bez ocasu?“

„S ocasem,“ řekl Roger. „Ty bez ocasu ani žádné pořádné opice nejsou.“

„Ale nám zelené papoušky nevoz,“ řekla Nancy. „Dovez nám radši šedivé s červeným ocasem. Aspoň si budeme moct zase zastrkat do šípů červená peříčka místo zelených.“

Kapitán Flint otevřel ústa, ale hned je zase zavřel. Podíval se tvrdě na Nancy a potom na skleničku od marmelády, kde bylo jediné zelené peříčko a několik nových štěteček na čištění dýmky. Nancy Blackettová zachytila jeho pohled.

„Můžeš si za to sám, neměl jsi být náš přítel,“ řekla, „ale stejně jsme nevzaly nic než pár peříček. Mohly jsme třeba potopit loď. A teď jsi už přece s námi.“

„To je pravda,“ řekl kapitán Flint, „ale rád bych věděl, kolikrát byl vlastně hausbót vyloupen.“

„Jednou,“ řekla Nancy. „To, co jsme udělaly my, nebyla žádná loupež. Byla to poctivá pomsta.“

„Co budete dělat zítra?“ ptal se kapitán Flint po chvíli. „Je to váš poslední den, že?“

„Co kdybychom si vyjeli na ryby?“ navrhl Peggy. „Už jsme nerybařily, ani nepamatuju. Jestli chceš, můžeš jet taky.“

„To ano,“ přitakala Nancy. „Tvoje loďka je na rybaření mnohem lepší než naše. A potom, znáš nejlep-ší místa.“

„Pojedte,“ naléhal John.

„Prosím vás,“ řekla Zuzana.

„Dobrá, když nebude velký vítr, mohli bychom se vypravit na celý den. Pojedu s vámi, ale nemohu vyrazit moc brzy. A pak si vymyslíme něco skvostného na příští rok.“

„Já zítra na ryby nepojedu,“ řekla Titty.

„Proč ne?“ ptala se Zuzana.

„Pojedu hledat poklad.“

„Kde?“

„Na ostrově Kormoránů. Vím jistě, že tam ten lodní kufr je.“

„Škoda času, první námořníku,“ vzdychl si kapitán Flint.

„Určitě tam je,“ tvrdila Titty. „A Roger může jít se mnou.“

„Tak to vyrazí zítra dvě výpravy,“ řekl kapitán Flint. „Jedna za pokladem a jedna na lov velryb. Co ty na to, Rogere?“

„Já pojedu s Titty,“ řekl Roger. A tak to bylo dojednáno, jen Zuzana ještě připomněla: „Sami mohou jet, jen když nebude vítr.“

Když bylo po hostině, řekla Peggy: „Poslyš, strýčku Jime.“

„Copak je to nějaký strýček Jim, ty káčo!“ okřikla ji Nancy.

„To se ví, že ne,“ opravila se Peggy. „Poslyšte, kapitáne Flinte, máte ještě harmoniku?“

„Zahřej nám něco,“ prosila Nancy.

„Zahraju, když zatancujete námořnický tanec.“

„Ale v kajutě není místo.“

„Tak půjdeme nahoru na zád.“

Kapitán Flint přinesl z kajuty velikou harmoniku.

„Ještě štěstí, že ji lupič nenašel,“ řekl. „Určitě by si ji byl vzal. Ale možná, že neměl hudební sluch.“

Všichni šli nahoru na zád. Kapitán Flint si sedl na zábradlí a spustil námořnický tanec a kapitán Nancy tancovala.

„Takhle se to netancuje,“ poznamenala Titty.

„Tak ukaž, jak to tancujete vy," řekl kapitán Flint.

Hrál a hrál a Nancy a Peggy tancovaly svůj tanec a kapitán John, první důstojník Zuzana, první námořník Titty a plavčík skákali zase po svém. Dupání na palubě bylo za tichého večera určitě slyšet na míle kolem. Kapitán Flint hrál pořád rychleji a rychleji. Vlaštovky a Amazonky tancovaly, až byla melodie tak rychlá, že to ani melodie nebyla a všichni padli vyčer-pání na palubu.

„Když já si pomyslím, že jsem promarnil celé léto!" povzdechl si kapitán Flint.

Pak spustil všechny možné písničky, a když Vlaštov-ky a Amazonky popadly dech, zpívaly s ním. Hrál Španělské dámy, Velrybu, Hej rup, námořníci, Pluje loď do Ria a mnoho dalších. Ale to už se šelo.

„Nemáme rozsvícena světla v přístavu," vzpomněl si John.

„Musíme se vrátit, než se setmí," řekla Zuzana.

„A už není skoro žádný vítr," všimla si Nancy. „Vyrázíme raději hned, abychom mohli plachtit."

„Zítřka se jede na velryby," připomněl jim kapitán Flint, když se loučili.

„A my za pokladem," řekla Titty.

Za chvíli už Vlaštovky a Amazonky vyplouvaly ze zátoky.

Kapitán Flint se nakláněl přes zábradlí a díval se za nimi. A než zabočily za mys a do plachet se jim opřel vítr, doléhaly k nim přes vodu tóny jeho harmoniky.

„Ten ale dělal toho piráta skvěle," řekl kapitán John.

„Škoda že je už tak starý," zalitoval Roger.

„Ale vždyť ani moc starý není," namítla Titty.

Kapitola XXVIII

POKLAD NA OSTROVĚ

KORMORÁNŮ

Titty usínala s jedinou myšlenkou, a když se druhý den ráno probudila, myšlenka se jí hned zase vynořila. Vylezla ze stanu, aby se podívala, jak je venku. Bylo krásně, skoro bezvětrí. To si Titty právě přála, protože věděla, že kdyby vál prudký vítr, nesměli by vyrazit s Rogerem na Vlaštovce sami bez kapitána nebo prvního důstojníka. „Probud' se, Rogere," volala.

„Co se děje?" ptal se kapitán John.

„Někdo by to mohl najít před námi."

„Ale co?"

„Ten poklad na ostrově Kormoránů."

„Ale vždyť už jste ho jednou hledali, a nic tam není."

„Dneska je náš poslední den," řekla tvrději Titty, „a povídali jste se Zuzanou, že můžeme jet. A já určitě vím, že tam poklad je."

„Ale přijede kapitán Flint a vyrazíme všichni na ryby."

„My s Rogerem se vypravíme za pokladem. Domlu-vili jsme si to včera večer. A není vůbec vítr."

„Budeš strašně zklamaná, Titty," řekla Zuzana ro-zespale.

„Když ho najdu, tak ne," stála na svém Titty.

„Tak tedy vyskoč, Rogere," řekl kapitán John. „Jak se vykoupeš, můžeš zajet k Dixonům a dovézt mléko."

„Dneska vezmi dvakrát tolik, také pro Amazonky

a kapitána Flinta," volal první důstojník. „Budeme si ho s sebou muset vzít na lov velryb."

Toho rána se plavčík a první námořník jen tak narychlo ošplouchli. První námořník neměl žádný zá-jem o perly a hnal plavčíka z vody, aby rychle oschl. Pak jeli co nejrychleji přes jezero pro mléko. Když se vrátili, všichni až na prvního důstojníka Vlaštovky sesta-vovali rybářské pruty.

„To se chcete vážně vypravit na ostrov Kormoránů, první námořníku?" ptala se Peggy. „Vždyť víte, že tam nic není. Měl byste se s námi raději vydat na velryby."

Ale první námořník se nedal odradit a plavčík Roger by sice proti výpravě na velryby nic neměl, ale už se rozhodl, že pojede s Titty.

Po snídani, když ostatní chytali střevle, aby měli dost velkou zásobu, než přijede kapitán Flint, udělala Zuza-na každému balíček obložených chlebiček a bochánků a dala jim láhev mléka.

„A to si zapiš za uši, Rogere, velení bude mít Titty a ty uděláš, co ti poručí."

„Rozkaz, pane!" odpověděl plavčík.

„Co si máme vzít za krumpáč?" ptal se první ná-mořník.

„Žádný krumpáč nepotřebujete," odbyl ho první důstojník.

„Ale samozřejmě, že potřebujeme," nedal se první námořník. „Vždyť poklad bude třeba kolik sáhů hlu-boko."

„Tak si vezměte kladivo," řekl John.

„Měli bychom mít také kompas a mapu s kostlivci a stromy."

„Kompas si můžete vzít, ale musíte na něj dát pozor."

„Ale dlouho tam stejně nebudíte," řekl první důstojník. „Uvidíte, kam se vydáme s kapitánem Flintem, a až vás to přestane na ostrově bavit, můžete přijet za námi. Vezmeme vám s sebou pruty."

Vydali se se svými zásobami dolů do přístavu. John sundal z Vlaštovky stěžeň i plachtu. První námořník s plavčíkem vyrazili. Titty opatrně odrážela Vlaštovku z přístavu.

„Nebudíte tam moc dlouho!" volala za nimi Zuzana.

„Udělal byste mnohem líp, kdybyste jeli s námi na velryby," volala Nancy.

Ale Titty vířilo v hlavě tolik myšlenek, že ani neodpověděla.

Jakmile byli kousek za ostrovem, předal první námořník jedno veslo Rogerovi. Seděli vedle sebe na střední sedačce.

„Udržujte tempo podle mne, plavčíku," poroučel první námořník.

„Dobrá."

„Plavčíku," napomínal ho první námořník, „nesmíš říkat dobrá."

„Rozkaz, pane!" odvětil plavčík.

„Přistaneme na pustém ostrově a budeme pátrat po pokladu pirátů - po pokladu, který ukradli kapitánu Flintovi.

Můžeme narazit na suchozemské kraby, aligátory a na všemožné nepřátele. Poklad bude třeba zako-pán hluboko pod lidskými kostmi. Možná že ho bude-me muset hledat celý život..."

„Ale vždyť Zuzana povídala, že se máme brzo vrátit."

„První důstojník tím myslel, že nemáme mařit čas. Nepromarníme ani chvilku, ale to víš, když se hledá poklad, nemůže se člověk ohlížet na nějaký ten rok dva. Musíme se postavit tváří v tvář všem nebezpečstvím, která nás čekají. Musíme držet pospolu. A ty musíš poslouchat, co ti nařídím."

„Rozkaz, pane!"

„A teď dávej pozor, jak zaberu... a zaber podle mne..." Oba zabírali a těžká malá Vlaštovka, která měla na veslování nevhodný tvar a moc velkou zátěž, klikatě plula přes jezero. Titty věděla, že se nemá ohlížet, ale nebyla si jistá, jak jinak loď řídit. Když byli asi v polovině cesty, vzala, si obě vesla a Rogera poslala kormidlovat na zád.

Ostrov Kormoránů byl jen trochu větší než hromada skalisek a balvanů vystupujících z vody. Rostlo na něm trošičku vřesu, trochu trávy, ale jen maličko, a dva stromy, ale oba už byly uschlé. Jeden z nich ležel na balvanech. Již dávno byl vyvrácen z kořenů a kolem dokola nebyla žádná půda, jen velké kameny. Na dru-hém uschlém stromě, potřísněném bílým trusem ptáků, se sesedali kormoráni.

„Už jsme blízko," řekl Roger. „Vidím ptáky."

Titty se rozhlédla. Dva kormoráni, černí ptáci s dlou-hými krky a s bílou skvrnkou na zobáku, odlétali nízko nad vodou. Druzí dva zůstali sedět na nejvyšší větvi uschlého stromu.

„Sřeží poklad," šeptala Titty.

„Jeden zrovna polyká rybu," řekl Roger. „A už jsou oba pryč."

Poslední dva kormoráni vzlétli ze stromu a letěli za ostatními, zprvu nízko a pak vysoko nad jezerem, zakroužili daleko nad Darienským štítem a snesli se na vodu někde, kam už Roger ani Titty nedohlédli.

„Tamhle je kapitán Flint," zvolal Roger. Viděli jeho velkou veslici mezi zátokou Hausbótu a ostrovem Divo-kých koček. Jel na velrybářskou výpravu.

Mávali na něj, ale vesloval zády k nim a až na druhé straně jezera.

„Zrovna tady jsem kotvila s Amazonkou" řekla Titty, „a slyšela jsem, jak piráti plují kolem a jak potom narazili na skaliska."

„Opravdovští piráti?" ptal se plavčík.

„Vidět je nebylo," řekla Titty, „ale slyšela jsem vesla jejich loďky a slyšela jsem je mluvit. Kleli jak opravdoví piráti. A pak jsem zaslechla, jak narazili na skály."

„Z téhle strany je to samý balvan," řekl plavčík.

Titty veslovala pomalu kolem ostrova. Ale nikde nebylo místočka, kde by Vlaštovka mohla přirazit ke břehu.

„Tady jsme přistáli s kapitánem Flintem," řekl Roger.

„Jeho loďka má úzkou příď," řekla Titty. „Vlaštovku sem nedostaneme."

Veslovala dál k severnímu konci ostrova.

„U téhle skály bychom možná přistát mohli," řekla, „ale na břeh loďku vytahovat raději nebudeme. Kapi-tán John říkal, abychom přistáli opatrně. Tak dávej pozor!"

Jak se Vlaštovka dotkla skály, trochu to narazilo, ale ne moc. První námořník vylezl s poutacím lanem na břeh a podržel okraj loďky, než vystoupil i plavčík.

„Mám vzít kompas?" ptal se plavčík.

„Ne," rozhodl první námořník, „dokud ho nebude-me potřebovat, necháme si ho na lodi. Ale vezmi krumpáč a podej mi ven zásoby. Láhev tam radši nech."

Plavčík podal balíčky obložených chlebů prvnímu námořníkovi. Pak mu dal i kladivo a vyškrábal se na břeh.

„A teď uvážeme konec lana kolem tohohle balvanu. Ale až za konec. Vítr tady vane od jihu a Vlaštovka bude hezky plout po vodě a na nic nenarazí. Zásoby nechá-me na balvanu."

To také udělali a první námořník se ještě chvíli díval na svou loď, která se pohupovala mimo veškerá nebez-pečí na konci lana.

„Takhle se jí nemůže nic stát," řekl. „A teď vzhůru za pokladem."

Nebylo nijak lehké lézt po těch balvanech na ostrově, to poznali všichni, i kapitán Flint, když se sem den před bitvou v zátoce Hausbótu vypravili hledat ukradený lodní kufr. A pro plavčíka a prvního námořníka to byla tvrdá zkouška.

Hroty skal vyčnívaly ve všech možných úhlech. Mezi nimi byly hluboké rozsedliny, tak velké, že v nich snadno uvízla noha, ale zase tak malé, že se

z nich těžko vyťahovala. Potom tam byla všude spousta kaménků, které klouzaly, když na ně člověk šlápl. Hledačům pokladu dlouho trvalo, než se vůbec dostali z jednoho konce ostrova na druhý.

„To jsem rád, že žijeme na ostrově Divokých koček, a ne tady," řekl Roger.

„Tohle je opravdický pustý ostrov," poučovala ho Titty. „Dávej pozor, jestli někde neuvidíš kostru."

„Tady je kostí spousta," hlásil Roger za chvilku.

„Opravdické kosti?" ptala se Titty.

„Jenom malé," volal Roger.

Titty přelezla skalisko, na kterém stál Roger a díval se dolů na malou hromádku rybích kůstek. Hned po-hlédla nahoru. Opravdu, ve skalisku nad nimi byl malý otvor, asi tak velký, že by se do něho vešel tenisový míč. Otvor byl potřísněn čímsi zelenavě bílým a stejně vypadala i skála pod ním. Titty k němu vztáhla ruku a v tu chvíli vyletělo něco ven s hbitým třepetáním křídel, která se ve slunci leskla až oslnivě modře.

„To je hnízdečko ledňáčka," řekla. „A ty kosti jsou ze střevlí, které snědl. Žádné pirátské kosti to nejsou."

Pokračovali ve svém pátrání. Na ostrově Kormoránů bylo kostí moc, ale všechno to byly rybí kosti. Plavčík s prvním námořníkem se vyškřábali až ke stromu, kde vždycky sedali kormoráni, a našli pod ním kosti spous-tu. Ale skály tu byly tak špinavé a tak to tu zapáchalo, že byli rádi, když se odtud dostali. A nenašli ani náznak něčeho, čemu by se dalo říci poklad.

Roger začínal klesat na mysli, a tak dostal hlad. Posadili se na plochý balvan na severním cípu ostrova, kde zanechali zásoby. Vyndali z Vlaštovky láhev mléka, snědli obložené chleby a střídali se v upíjení mléka rovnou z láhve.

„Tamhle je kapitán Flint a ostatní," řekla Titty.

„Jsou všichni na jeho lodi. Tamhle naproti. Ne ve Žraloci zátoce. V tom malém zálivu, kolem kterého jsme pluli, když jsme jeli k těm divochům, co mají hada."

„Kolikpak už asi chytili velryb," řekl Roger. „Mož-ná že mají i žraloky. A určitě spoustu okounů."

„Pořád je mnohem lepší najít poklad než jenom sedět a chytat ryby," řekla Titty.

„Ale vždyť jsme žádný nenašli," namítal Roger.

„Ještě jsme dávno nehledali všude. Někde tu být musí," tvrdila Titty. „Jen pojď. Ty budeš hledat na jedné straně a já na druhé. Kdybys ho našel, křič."

Za chvíličku Roger vykřikl, ale ne proto, že by byl našel poklad. Uklouzl po kamenech a odřel si koleno.

„Které je to?" volala Titty.

„To, co jsem měl ještě celé," odpovídal Roger. „Ne to, co jsem si odřel posledně."

Titty, lékař výpravy, unyla Rogerovi koleno a ová-zala mu je kapesníkem. Roger se pokusil vysmrkat do cípu, který koukal z uzlu.

„Půjč si můj kapesník," řekla Titty. „Mám ten růžový."

Roger se hlasitě vysmrkal do růžového kapesníku a hned dostal zase dobrou náladu.

Čas utíkal jako voda. Uběhlo dopoledne a odpoledne už bylo skoro pryč, a pořád ještě ani známky po něčem, co by vypadalo jako poklad. Titty už prohledala celý ostrov nejméně dvakrát. Roger toho nechal a šel si sednout na balvan, ke kterému bylo přivázáno poutačí lano Vlaštovky. Zatáhl za lano a Vlaštovka mu poslušně připlula až k nohám.

Šťouchl bosou nohou do břevna na přídi a Vlaštovka zase ucouvla.

„Pojď radši veslovat," volal. „To, co vidíme tady na těch skalách, uvidíme z Vlaštovky taky. A když neuvidí-me nic, mohli bychom jet na velryby."

Ale odpovědi se nedočkal. Podíval se po Titty. Plazi-la se mezi kamením na samém kraji ostrova. Najednou viděl, jak vyskočila a drží něco v ruce.

„Hej, Rogere!" zvolala.

Roger vstal a lezl přes balvany k ní.

„Našla jsem dýmku," volala. „Zaručeně musí být jednoho toho piráta. Na tomhle místě určitě při-stáli."

Byla to obyčejná dřevěná dýmka. Titty ji našla mezi dvěma kameny, skoro až u vody. Po tom objevu už je začalo všechno na ostrově docela jinak bavit. Vždyť Titty si už říkala, že se jí o těch pirátech, co tu tehdy v noci přistáli ve tmě, možná jenom zdálo. Ale teď drží v ruce hmatatelný důkaz, že tu opravdu byl někdo kromě kormoránů a ledňáčků.

„Jestli vystoupili tady," řekla Titty, „musí být po-klad někde blízko. Daleko s ním nešli, protože jsem je pořád slyšela, jak s ním bouchají o zem."

Pozorně se rozhlíželi kolem. Byli těsně u místa, kde stával starý strom, který teď ležel na zemi a zpráchnivělé uschlé kořeny mu trčely do vzduchu. Všude na zemi bylo plno kamenů. Titty je pozorně ohledala a pak prohlédla i místo kolem stromu. Ale nenašla nic. Chvil-ku obcházela kolem stromu v stále větším kruhu. A pořád nic. Vrátila se tedy ke své práci a prohledávala dál okraj ostrova.

Ale Roger zůstal na svém místě a za chvíli si začal jen tak pro zábavu sbírat drobné klestí nanesené vodou a uschlé rákosí, které se tu zachytilo, když jezero po-sledně vystoupilo po deštích mezi balvany.

Po chvíli začala i Titty ztrácet naději. Vrátila se k vyvrácenému stromu a k Rogerovi, kterému už hro-mádka dříví pěkně narostla.

„Podpal to, Titty," prosil ji Roger.

První námořník Titty pohlédla na hraničku.

„Takhle se to přece nedělá," řekla. „Uděláme si ohniště, jako postavila na břehu Zuzana, viš, tehdy když jsme viděli ty divochy s hadem. Zapálíme v něm oheň a kapitán Flint s ostatními uvidí v dáli na pustém ostrově stoupat kouř. A potom přijedou a zachrání nás."

Začala stavět kruh z drobnějších kamenů.

„Dozadu potřebujeme pořádný velký kámen," řekla.

Opřela se do většího plochého kamene těsně u koře-nů starého stromu. Povolil docela snadno, a jak se pohnul, rázem pustila Titty z hlavy všechny myšlenky na stavbu ohniště.

„Pomoz mi, Rogere," volala. „Kde je krumpáč?"

Roger jí rychle podal kladivo. Titty poklepala na černý roh, který bylo vidět pod odstrčeným kamenem. Ozval se kovový a dřevěný zvuk. Odtáhla kámen o kus dál, a teď už nebylo pochyb, že odkryla železem pobitý roh kufru.

„Našli jsme ho, našli jsme ho, našli jsme ho!" jásala Titty. Odstrčila kámen a na rohu kufru se objevila potrhaná nálepka

s obrázkem velblouda a pyramid a se slovem Káhira zřetelně vytištěným velkými písmeny.

„Pomoz mi, Rogere," řekla Titty. „Odházíme kame-ny jeden po druhém."

Zdvíhali kámen za kamenem a každý jim odhaloval větší a větší divy nalezeného kufru. Byl celý pokryt nálepkami. Na některých byl nápis „Pacificko-orientální, první kajuta". Některé byly od paroplavebních společností, Bibbi Line, Dolarové i Japonské, Nippon Jusen Kaiša. Na jedné byl pohled na palmy, velbloudy a řeky z nějakého hotelu v horním Egyptě. Na někte-rých byly obrázky modrých zálivů a bílých staveb v přístavech Středozemního moře. Na jedné stálo: „Zavazadlo neposílat napřed." Na některých bylo jakési divné písmo a latinkou tam nebylo vůbec nic než slovo Peking. Pak tam byla nálepka Čínské východní dráhy a nálepky z hotelů v San Francisku, Buenos Aires, v Londýně, Rangúnu, Kolombu, Melbourne, Hong-kongu, New Yorku, Moskvě a Chartúmu. Některé byly nalepeny jedna přes druhou.

Některé byly poškrábané a potřhané. Ale prvního námořníka a plavčíka okouzlo-valy všechny. Uprostřed víka stála dvě písmena - J. T. - Roger a Titty odhazovali kámen za kamenem. Zlo-ději schovali kufr pod strom do díry, která tu zůstala po kořenech, a pak jej zaházeli velkými kameny, jakých tu bylo všude kolem spousta. Některé ty kameny byly tak velké, že jimi Titty a Roger nemohli pohnout, i když to zkoušeli spojenými silami. A když chtěli posunout kufr, bylo to, jako by se pokoušeli pohnout domem. Nehnuli jím ani o coul.

„Tak ho otevřeme," navrhol Roger.

Kufr byl důkladně okovaný velkými černými obruče-mi. První námořník do nich začal tlouci kladivem. Na kufru byly zvláštní dvojité spony, které zapadaly jedna do druhé a daly se zamykat, ale byly pevné jako to železné kování. Titty a Roger do nich bušili ze všech sil, ale byli bezmocní jako dvě mouchy, které se snaží prorazit do ocelové pokladnice.

Kapitola XXIX

NENÍ RYBA JAKO RYBA

„Tohle není k ničemu," usoudil první námořník. „Bu-deme muset zajet pro kapitána Flinta a pro ostatní. Je to přece jeho kufr. Určitě ano. Bude v něm i ta jeho pirátská kniha."

„Tak pojďme, nasedneme na Vlačstovku a poplujeme k nim," navrhol Roger.

Ale ani to nebylo nutné. Ryby už dávno přestaly brát, asi proto, že na loďce bylo moc rybářů, a také, jak řekl kapitán Flint, protože cítily, že se blíží změna počasí. Bylo strašné vedro a vzduch byl těžký, a ačkoliv vítr utichl, nad jižními vrchy pozvolna vyvstávaly vel-ké, ostře ohraničené mraky. Velrybářská výprava se rozhodla, že už nalovila dost velryb, a vracela se domů. Zuzana poznamenala: „Ti dva jsou na ostrově Kormoránů už pěkně dlouho." A kapitán Flint, který věděl, že tam hledají jeho kufr, a byl si jist, že hledají marně, navrhl: „Zajedeme tam a vezmeme je zpátky do vle-ku." A tak když se Titty a Roger zadívali přes jezero v domnění, že spatří ostatní, jak rybaři jižně od ostrova, byla už velrybářská výprava na půl cesty přes jezero a rázně veslovala směrem k nim.

Titty vylezla nahoru, stoupla si na kmen vyvrácené-ho stromu a mávala a volala. Přes vodu sem dolehlo také volání, ale ani lovci velryb, ani hledači pokladů zprvu nerozuměli, co na ně druzí křičí.

První slova, která hledači pokladů zaslechli, ukázala, jak málo na velrybářské lodi porozuměli jejich volání.

„To toho ještě nemáte dost?" zaslechli veselý hlas kapitána Flinta. „Už je načase jet domů."

„Našli jsme ho!" křičela Titty.

„Jede se domů!" volal kapitán Flint. „Svačina!"

„Našli jsme ho!" křičel Roger z plných plic.

Najednou to kapitán Flint zaslechl. Opřel se do vesel a za chvíliku už velrybářská výprava dorazila k ostrovu Kormoránů. Kapitán Flint vyskočil na břeh a přeska-koval balvany. Ostatní utíkali za ním. „Že jste nic nenašli, vidíte?" řekl, ale než mu stačili odpovědět, spatřil kufr. „Výborně, první námořníku," zvolal. „Ti-síc láter!" vykřikla Nancy. „Ty jsi pašák, Titty," řekl kapitán John. „Tak se ti to přece jen nezdálo," řekla Zuzana. „Kdo by si tohle pomyslel?" podivila se Peggy. „Vždyť ho tu hledala i Nancy a nenašla nic!"

Kapitán Flint poklekl vedle kufru a vytáhl z kapsy svazek klíčů. „Zřejmě ho neotevřeli," řekl, „ale pokou-šeli se o to."

„To jsme byli my," přiznal se první námořník.

Kapitán Flint odemkl kufr, rychle rozevřel spony a nazvedl víko. Uvnitř byl psací stroj v černém kufříku, množství deníků vázaných v plátně a mohutný stoh strojem popsáných papírů.

„Copak mi může vadit, že je kufr trochu odřený?" říkal kapitán Flint a zamilovaně ohmatával rukopis.

„Vždyť v něm nic není," řekl Roger zklamaně. „Tit-ty povídala, že tam je poklad."

„Není poklad jako poklad," řekl mu kapitán Flint. „Na světě jsou poklady nejrůznější. Víte, první námoř-níku, nikdy vám nemohu dost poděkovat. Kdybych byl tohle ztratil, přišel bych o všechny deníky ze své pirát-ské minulosti a do této knihy jsem vložil to nejlepší, co jsem v životě zažil. Nebýt vás, zůstalo by to navždycky ztraceno."

„Slyšela jsem, jak říkali, že si sem pro to zajedou."

Tak jsem věděla, že to tu být musí," řekla Titty. „A piráti to tak dělají vždycky. Vždycky se chtějí vrátit k tomu, co někde zakopají."

„Jako pes k zahrabané kosti," řekl kapitán Flint. „Ale tuhle kost už nenajdou, i když by jim nebyla k ničemu. Nedovedu si představit, že by se dali do čtení Mozaiky z cest."

„A co chceš udělat jim?" ptala se Nancy. „Lehneme si tu, počkáme si na ně a pak je pochytáme?"

Kapitán Flint se na chvíli zamyslel. Potom řekl: „Nebudu dělat vůbec nic. Požádal jsem policii, aby pátrala po všech přístavištích, protože jsem chtěl pod-niknout všechno, abych získal ten kufr zpátky. Ale nechci nikoho dostat do vězení."

„Do vězení!" zvolala Nancy. „Měli by je pověsit v řetězech na popraviště a nechat jejich kosti chřestit ve větru."

„Dneska se to už dělá jen pirátkám Amazonkám," zasmál se kapitán Flint. „Co jste slyšel, první námořn-ku, že si odvezou svoji kořist?"

„Povídali: Zajedem si sem s pruty a chytíme si rybu, co už bude stát za to.“
„To tedy opravdu chytanou," řekl kapitán Flint. „Podívejme se, jestli tu nenajdeme kousek dřeva, placa-tého dřeva.“
„Našli jsme jejich dýmku," hlásil Roger.
„Výborně," řekl kapitán Flint. „Postrašíme je, že už do své nejdelší smrti nebudou krást.“
Mezi naplaveným kletím, které posbíral Roger na oheň, našel kapitán Flint plochý kousek dřeva. Sedl si na kámen a vytáhl velký nůž. A už létaly na všechny strany třísky.
„Co to děláte?" ptal se Roger.
„Připravuji jim pěkný úlovek," odpověděl kapitán Flint.
Řezal a řezal a za chvíli bylo ploché dřevo u jedno-ho konce zúžené a z něho vybíhal velký rozvětvený ocas. Zbytek měl tvar melounu, jenže plochého, s malým čtverečkem vyčuhujícím na kraji jako ploutev.
„To je přece ryba!" řekl Roger.
„Copak neřikali, že tu něco chytanou?" zasmál se kapitán Flint.
Potom vyřezal rybí hlavu, velké žábry, otevřenou tlamu a obrovské strnulé oko.
„To je ale krásná ryba!" zvolal Roger.
„Jim se asi moc krásná zdát nebude, až ji chytí," řekl kapitán Flint. „Tak a teď," pokračoval, „přivážeme tu jejich dýmku rybě k ocasu a oboje to zahrabeme pod kamení, kam schovali můj kufr. Až si vyjedou na jezero, jako že rybaří, a vystoupí si tady, aby vykopali svou kořist, najdou jen rybu a dýmku, a jestli si to všechno sesumírují, budou si myslet, že jim byl tenkrát v noci pořad někdo v patách, slyšel všechno, co povídali, a dobře ví, co jsou zač. Řekl bych, že si to pomáhou pryč jak namazaný blesk a budou šeredně litovat, proč radši tenkrát nezůstali doma.“
Vyzvedl kufr z jámy a místo něho tam položil rybu i s dýmku.
„Ještě okamžiček," řekl. „Co k tomu připojit trochu poučení?" Vyndal tužku a napsal po kraji dřevěné ryby velkými písmeny: S POCTIVOSTÍ NEJDÁL DO-JDEŠ. Pak tužku uložil a rybu zakryl kamením. „Pěkně ji zaházejte, ať jim dá trochu práce, než se k ní dosta-nou." A Amazonky a Vlaštovky házely do jámy kamení tak dlouho, až byla docela zarovnaná.
„Už to tu začíná vypadat úplně jako předtím, než jsem začala stavět ohniště," řekla Titty.
„Teď je to ono," liboval si kapitán Flint. „Mnoho štěstí, páni lupiči! A teď musím říct něco vám," obrátil se k dětem.
„Kdybyste nebyli vy všichni dělali tenkrát v noci přesně to, co jste dělali, (i když jste vlastně měli být v posteli) nikdy bych nedostal ten kufr nazpátek. Moc by mě mrzelo, kdybych o něj přišel, vždyť se mnou procestoval celý svět. A byl bych přišel i o knihu, s kterou jsem se psal celé léto, i když Nancy a Peggy dělaly všechno možné, jen aby mi to překazily. Nikdy se nepouštějte do psaní knih. Nestojí to za to. Za celých třicet roků, co jsem se potloukal světem, jsem se tak nenadřel jako letos v létě. A kdyby ti rošťáci kufr odnesli, už bych to v životě nenapsal. Jsem vám všem moc zavázán a nejvíce prvnímu námořníkovi. Poslyšte, první námořníku, řekněte si cokoliv na světě, co bych vám mohl dát, a budete to mít.“
„Povídal jste, že mi přivezete papouška," řekl první námořník, „a nic na světě bych si nepřála víc. Jestli jste to myslel doopravdy," dodala ještě Titty.
„Chtěla jste šedivého?"
„Mně se líbí nejvíc zelený.“
„Ale do příštího léta si ještě počkáte," řekl kapitán Flint.
„Já si ráda počkám," ujistila ho Titty.
V tu chvíli kapitána Flinta zřejmě něco napadlo.
„Poslyšte," řekl, „musím zajet na policii a říct jim, aby přestali s pátráním. Převezu vás a vysadím na ostrově.“
„Ale vrátíte se na žraloci řízky, vidíte?" ptala se Zuzana.
„Na žraločí?" řekl Roger. „Vy jste chytily žra-loka?"
„Velkého jako hrom," chlubila se Peggy.
„Pokusím se," řekl kapitán Flint, „ale nečekejte na mne. Mám před sebou pěkný kus cesty. Tak jedem." Hodil si velký kufr na rameno a nesl jej do loďky. Roger tam byl už před ním a díval se na velkou zelenobílou štikou ležící na podlážce.
„Tu jste chytil vy?"
„Chytily jsme ji společně.“
„Je skoro tak velká jako ta, co mi uplavala. V zátoce Hausbótu takové nejsou.“
„Kdo pojede se mnou a kdo na Vlaštovce?" ptal se kapitán Flint.
„Já pojedu se žralokem," řekl Roger.
„Vejdete se sem všichni," řekl kapitán Flint, „ale někdo by měl kormidlovat Vlaštovku, nebo popluje sem a tam přes celé jezero.“
„Já budu kormidlovat na Vlaštovce" nabídla se Titty, hlavně proto, že chtěla být sama. Celou dobu myslela na jedno a byla o tom pevně přesvědčena, i když jí to všichni vymlouvali, a teď, když všem dokázala, že měla pravdu, chtěla aspoň chvíli sedět a mlčet.
Všichni ostatní se namačkali do veslice. Kapitán Flint vesloval na přidi a díval se na svůj starý kufr s nálepkami z dávných cest. Roger seděl na kufru a díval se na mohutnou čelist štiky. John, Zuzana, Nancy a Peggy seděli na zádi. John držel poutačí lano Vlaštovky a Vlaštovka, s prvním námořníkem šťastně se usmívajícím u kormidla, hladce klouzala v brázdě, kterou za sebou zanechávala veslice.
Když kapitán Flint odjel a Vlaštovky s Amazonkami zanechal na ostrově Divokých koček, měli všichni plné ruce práce. Oheň vyhasl a museli rozdělat nový a uva-řit vodu na čaj. O to se postarali první důstojníci, Zuzana a Peggy. John a Nancy zatím uložili všechny pruty a rybářské náčiní. Roger si prohlížel ulovenou rybu. Titty pádlovala s Vlaštovkou od přistaviště do přístavu. Potom zašli do přístavu oba kapitáni. Vztyčili na Vlaštovce stěžen a uvázali ji vedle Amazonky,

ale ne moc blízko, aby do sebe loďky nevrážely. Když svou práci dokončili a Vlaštovka i s Amazonkou byly připraveny na noc, zadívali se přes moře k jižnímu cípu os-trova.

„Tlakoměr už klesl od rána o dvě desetiny," pravil kapitán John.

„Když je večer takovéhle vedro, vždycky se něco přizene," řekla Nancy. „Nejspíš bouřka."

„Nechce se mi to líbit," pokračoval kapitán John. „Vitr ani nezaťouká, ale podívejte se na ten mrak!"

I Titty se dívala na velký temný mrak vystupující na jihu. Asi bude pršet, myslila si, ještě štěstí, že se počasí udrželo dodneška a že našla poklad.

V táboře zazněla píšťalka prvního důstojníka a všichni tři se rozběhli na trochu pozdní svačinu - bochánek se zavařeninou.

Sotva bylo po svačině a stačili opláchnout šálky, už se Roger dotazoval: „Vážně budeme mít k večeri žralo-ci řízky?"

„Proč ne?" řekla Zuzana.

„Pane první důstojníku," obrátila se na ni Peggy, „už jste někdy oškrabávala žraloka?"

„Ještě ne," přiznala se Zuzana.

„To je strašná práce," řekla Peggy.

„Tak bychom se do ní raději měly pustit hned," navrhovala Zuzana. „Stejně už je pozdě."

Šly dolů k přístavišti, kde ležela velká zelenobíle stříkaná štika s mohutnou hlavou a poťouchlými očima. Poklekly vedle ní, každá s nožem v ruce, a daly se do škrábání.

„Vy škrábejte od polovičky k ocasu a já od hlavy do polovičky," navrhla Peggy. Ostatní se dívali a Roger postával co nejbliž u prvních důstojníků. Nemohl z ry-by spustit oči.

„Dělej si co chceš, jen ji nestrč ruku do tlamy!" varovala ho Peggy, když se Roger pokoušel změřit jí hlavu rukou.

„Jednou jsem to udělala a byl to mnohem menší žralok než tenhle, a měsíc jsem nemohla vzít provaz do ruky."

„Proč?" ptal se Roger.

„Podívej se mu na zuby," řekla Peggy, přestala škrábat a otevřela rybě kamenem mohutné čelisti.

Roger se podíval dovnitř na celé řady ostrých, nazad mířících zoubků a na dlouhé jakoby psí zuby v dolní čelisti.

„Možná že je přece jen dobře, že v zátocě Hausbótu nejsou žraloci," řekl.

„Proč?" ptala se Peggy.

„Protože mi kapitán Flint slíbil, že mi doveze opici," vysvětloval Roger.

Šupiny šly dolů docela dobře, ale létaly na všechny strany. Oba první důstojníci jich měli plno po celých pažích. I ve vlasech měli šupiny. Když oškrábali rybu z jedné strany, otočili na kamenech její kluzké tělo a začali ji škrábat po druhé straně. Pak museli žraloka rozfíznout a vykuchat. A to bylo ještě horší. Ale dokázali to. Potom vyprali žraloka v jezeře a umyli si ruce. Když byli hotovi, odnesli velikou rybu nahoru do tábo-ra a první důstojník ji nakrájel na silné řízky; krájel ji celou od kraje ke kraji a páteř přesekl. Nakrájel sedm pěkně silných řízků. Všechno, co ze štiky odpadlo, hodili do ohně. Nakonec dali na pánev velký kus másla a řízky smažili, pořád je otáčeli a otáčeli, nabírali máslo, když steklo k okraji pánve, a znova je nalávali na prskající špalíky ryby, až máslo ztmavlo a řízky pěkně zhnědly.

Žraloci řízky už byly připraveny, jen se do nich pustit, ale nikde v dálce ani stopy po kapitánu Flintovi. A už se začínalo šestit. Slunce zmizelo ještě před západem za mraky.

„Kapitán Flint povídal, že na něj nemáme čekat,"

řekla Zuzana, „a ty řízky tak voní, že se to čekání nedá vydržet."

„Tak se do nich pustme," navrhla Nancy.

„Já mám hlad," ozval se Roger.

„Snad bychom měli začít," souhlasil kapitán John.

„Můžeme mu nechat řízek na ohni," napadlo Titty.

„Rozdejte si tedy talíře," řekla Zuzana, poslala talíře kolem a večere ze žralocích řízků začala.

Brzy se přesvědčili, že jsou jim mnohem víc platné prsty než vidličky. Sladkovodní žraloci mají hodně kostí, a i když tenhle byl tak velký, že kosti byly dobře vidět, rukama se vytahovaly nejlépe. A tak seděly Vlaštovky a Amazonky u ohně, ve víčku od plechovky měly notnou dávku soli, namáčely si do ní řízky a po-jídaly je spíš jako divoši než jako cestovatelé.

„Kdybychom tak zítra ještě nemuseli odjíždět," za-toužila Titty. „Nestačili jsme podniknout ani výpravu do nejsevernějších krajin, ani do nejjižnějších. Na obou koncích naší mapy je ještě hodně neprozkoumáno. Poslyš," obrátila se najednou na kapitána Johna, „teď už snad můžeme přejmenovat ostrov Kormoránů na ostrov Pokladů, ne?" „Nu, poklad jste tam našli," připouštěl John. „Ale my mu také říkáme ostrov Kormoránů," namí-tala Peggy. „A poklad je tam jen někdy, kdežto kormo-ráni pořád."

„Ostrov Kormoránů je moc pěkné jméno," řekl kapi-tán John. „Co kdybychom jej nechali jako ostrov Kor-moránů a udělali na něm křížek, aby bylo vidět, kde se poklad našel, a napsali k němu: Zde byl nalezen po-klad?"

Titty souhlasila.

„Pojďme to udělat hned," navrhovala a kapitán

John si olízl prsty, zamaštěné od žralocích řízků, rozběhl se do stanu a vrátil se s námořní mapou. A tehdy napsali drobnými písmenky na mapu: „Zde byl nale-zen poklad" a udělali křížek u ostrova Kormoránů, aby to místo označili.

„Opravdu," řekla Titty, „teď když jsme poklad na-šli, není to vlastně žádný ostrov Pokladů! Je to ostrov, kde býval poklad."

„Jediný poklad je tam teď ta dřevěná ryba," řekl Roger. „Až ji lupiči najdou a vykopají, asi si z ní sotva udělají řízky. Je moc tuhá."

„Mapu máte moc pěknou," řekla Nancy, jak se s Peggy dívaly na mapu a držely ji u ohně, aby na ni bylo lépe vidět.

„Ale spousta jmen tam ještě není."

„Ti divoši jsou bezvadní," chválila Peggy, „a žralok taky, ale co jste to nakreslili do naší laguny?"

„To má být chobotnice," vysvětloval John.

„Napřesrok toho zakreslíme ještě mnohem víc," řek-la Nancy. „Podnikneme něco velkolepého. Můžeme to promýšlet celou zimu, aspoň budeme mít na co myslet při vyučování. Nejlepší by byla výprava do nejseverněj-ších nebo nejjižnějších krajin. Jestli popluje na jih, měli bychom si vzít kánoí, abychom se dostali přes peřeje, a pak si vyrazíme na moře. Kdoví co všechno zažijeme. Třeba se zmocníme nějaké lodi."

„Za horami na severu ještě musí leccos být," řekla Titty.

„Když se pluje vzhůru po řece, doplují se daleko do kopců," řekla Peggy. „A v horách bychom pak mohli cestovat pěšky. Ale museli bychom si nést stany."

„Na nošení stanů bychom si mohli obstarat horského poníka," navrhla Nancy. „Pojedeme hledat zlato."

„Až za pohoří," dodala Titty.

„Tam můžeš jít celé míle a nikde nepotkáš jediného domorodce," řekla Peggy.

„Kapitán Flint slíbil, že napřesrok bude jedním z nás," řekla Nancy. „A jestli s námi půjde, bude to umět roztočit. Třeba si najme velkou loď, třikrát až čtyřikrát větší než Amazonku, a nás vezme všechny za posádku. Často nám sliboval, že to jednou udělá. A když teď přibyl i Vlaštovky, mohli bychom se plavit na pořádné lodi."

„A co je s tím jeho řízkem?" vzpomněla si Titty.

„Pořád ho ohřívám," řekla Zuzana, „ale už začíná být trochu vyschlý."

„Dej pod něj ještě kus másla," radila jí Peggy.

Bylo už skoro tma, když konečně zaslechli údery vesel a pak zaskřípění loďky o oblázky u přístaviště. A vzápětí vkročil do kruhu ozářeného ohněm kapitán Flint. Nesl velkou klec, zabalenou do modrého látkové-ho obalu. Že je to klec, to se poznalo podle dna, které bylo vidět dole. Zář plamenů se odrážela od velkého mosazného oblouku, který vyčníval nahore z obalu. Na oblouku byl kruh, za který se klec nosila nebo zavěšova-la v kajutě na trám. Kapitán Flint postavil klec na zem před Titty. Ke kruhu byl přivázán velký bílý lístek. Titty si jej přečetla ve světle ohně:

„Kapitán Flint prvnímu námořníkovi, který mu za-chránil Život."

„Ale já vám přece nezachránila život," namítla Titty.

„Nenapsal jsem život. Napsal jsem Život," řekl kapi-tán Flint. „Mozaiku z cest. To je totéž."

„Mockrát vám děkuji," řekla Titty. „Pověším si ji do pokoje a budu ji mít připravenou pro papouška."

Ale vtom se pod modrým obalem ozvalo jakési škrá-bání.

„Podívejte se dovnitř, první námořníku," řekl kapi-tán Flint. „Říkal jsem si, že byste se dlouho načekala, než se vrátím na jaře z jihu."

Titty nazvedla modrý látkový obal a zevnitř se ozval hlučný veselý hlas, nápadně podobný hlasu Nancy Blackettové.

„Samé dukáty!" řekl zelený papoušek. „Samé du-káty!"

„Tohleto ještě nikdy neřekl," podivila se Nancy. „A teď to bude říkat pořád."

„Opravdu si ho mohu nechat?" ptala se Titty.

„Samozřejmě," odpověděl kapitán Flint. „Zasloužila jste si jej aspoň desettisíckrát."

„Teď nám maminka opravdu uvěří, že se vracíme z Tichého oceánu," řekla Titty. „Mockrát vám děku-ji." Vyskočila a podala kapitánu Flintovi ruku. Kapi-tán Flint ji pevně stiskl.

„Děkovat bych měl já," řekl.

„A moje opice přijde napřesrok," ozval se Roger.

„Jestli ti maminka dovolí, že si smíš vzít opici do-mů," řekl kapitán Flint, „postarám se o ni hned. Opice se dostanou i blíž než v Africe, a já pojedou se svou knihou do Londýna, když už ji zase mám. A tak se nebudu rozhlížet jen po nakladatelích, ale pro změnu také po opicích. Dostaneš svou opici příští týden."

„S ocasem?" ptal se Roger.

„S dlouhým," sliboval kapitán Flint.

„Váš řízek už je trochu vyschlý," ozvala se Zuzana. „Ale ještě je dost teplý." Kapitán Flint vzal řízek do rukou, snědl jej a potom prohlásil, že tak výborný žraloci řízek ještě jakživ nejedl.

Pak se zase domlouvali o plánech na příští rok, jak budou zlézat pohoří, nebo se plavit na Azory, nebo ještě lépe po Baltu, nebo podniknou cestu na kánoí dolů k moři.

„A myslíš, že bychom sehnali horského poníka, kdy-bychom se vydali nahoru do hor?" zeptala se kapitána Flinta Nancy.

„Klidně bychom sehnali i dva," odpověděl kapitán Flint.

Představa chundelatých horských poníků, vlekou-cích vaky cestovatelů, se všem velice zalíbila. A pak se zas všichni nadechli pro nápad, že si vyjedou na Baltské moře. Nedohodli se tedy vlastně na ničem.

„Ať už podnikneme cokoliv," řekl kapitán Flint, „příští léto nemám co na práci, a když mě přijmete mezi sebe, moc rád pojedou. Jestli vyrazíme na Balt, budete potřebovat někoho, kdo by vytahoval kotvu, a jestli pojedeme hledat zlato, takový horský poník by těžko unesl zlato i stany."

„Opice může jet s námi," řekl Roger. „Bude se rozhlížet z vrcholku stěžně nebo se vozit na horském poníku."

Konečně se kapitán Flint zvedl. „Musím už jet. Máte u táboráku veselo, ale není už načase, aby někdo z vás šel spát?"

„Nebude vám bez papouška smutno?" ptala se Titty.

„Musím myslet také na něj," odpověděl kapitán Flint. „Je to mladý papoušek a já jsem pro něho nudný společník. Teď je v lepších rukou." Vstal a chystal se dolů ke své loďce.

„Mimochodem," řekl, „máte všechny stany dost pevné? Zdá se mi, že se do rána zkazí počasí."

„Maminka říká, že naše jsou dobré, jenomže v sil-ném větru nevydrží," řekl kapitán John.

„Hm, hm! Vypadá to, že dneska bude foukat pořá-d-ně. Ale vám se jistě tak moc nestane."

Odvesloval do tmy.

Zanedlouho si Vlastovky a Amazonky vlezly do sta-nů. Bylo strašné vedro a na obloze ani hvězdička.

„Uf!“ ozvala se Nancy. „Nemohu skoro dýchat.“

„Tlakoměr už zase klesl o desetinu,“ volal kapitán John. „To už je od rána o tři desetiny.“

„Je to hodně?“ ptala se Peggy.

„Dost,“ odpovídal John. „Ležíš, Rogere? Sfouknu svíčku.“

Titty měla ve stanu klec těsně vedle sebe. Stáhla z ní modrý povlak. „Ted už ho nepotřebuje,“ řekla. „Bude potmě jako my. Dobrou noc, Loro!“

„Samé dukáty,“ zaskřehotal papoušek, kterému se tuze zalíbilo světlo svíčky v bílém stanu. „Samé dukáty, samé dukáty!“ Vyvolával ty samé dukáty pořád za sebou a tak rychle, jako by odpočítával poklad.

Ze stanu na druhém konci tábora sem zazníval smích Nancy Blackettové.

To už i první důstojník Zuzana sfoukla svou svíčko-vou lampičku. Ve stanu se rozhostila tma a tak náhlé ticho, že se až zdálo, jako by Zuzana sfoukla pa-pouška.

„Dobrou noc!“ „Dobrou noc!“ volaly na sebe Vlastovky a Amazonky. Nastávala jim poslední noc na ostrově.

Kapitola XXX

BOUŘE

Celou tu dobu se na Vlastovky a Amazonky obloha jen usmívala. Pár hodin jim sice mžilo, pár hodin měly mlhu a pak ovšem prožily jednu temnou noc, kdy došlo k onomu špinavému vloupání a jejich velkému dobro-družství. Ale jinak bylo den co den sucho a jasno, a i když se tu a tam objevily mraky, hned přišlo i sluníčko a vítr a zahnal jejich stíny, stíhající jeden druhý, na ozářené vřesoviště a kapradí na kopcích. Ale teď, kdy se již Vlastovky chystaly k odjezdu, se počasí náhle změnilo, jako by jim chtělo připomenout, že se i léto chýlí ke konci. Celý den již viselo ve vzduchu těžké hromobití. I slunce zapadalo tak, jak tomu bývá před bouří, a přestože nebyl skoro žádný vítr, zvedala se na jihu temná zlověstná mračna a zakryla všechny hvězdy.

Bouře propukla prudkým rachotem hromu, který probudil celý tábor. Spolu s ním se rozlilo ostré plápolavé světlo, jasné jako ve dne. Papoušek divoce zaskřehotal, a ten skřek jako by se ozval v korunách palm za tropického hurikánu.

Potom se rozhostila jen temnota a ticho. A to již začaly na stany bubnovat těžké kapky deště.

Titty se probudila, ne příjemně, pozvolna, ale docela náraz. Ani se nehnula, jenom natáhla ruku a sáhla si na papouškovu klec. „Zuzano,“ zašeptala.

„Jenom spi, Titty,“ řekla Zuzana.

Roger se ve stanu zprudka posadil a dal se do křiku: „On stílí!“ Octl se opět v bitvě a hlas mu zanikl v bezdechém

„Johne!“, když se probudil a viděl, že všude kolem je tma.

„Neboj se, Rogere,“ řekl John. „To jenom hřmí.“

„Kam jdeš, Nancy?“ ptala se Peggy. Sotva Nancy zaslechla první kapky deště, vstala a zapalovala si lampičku.

„Pro trochu dříví, samozřejmě,“ odpověděla Nancy. „Copak se nepamatuješ, jak nám posledně přšelo a všechno dříví tak zmoklo, že jsme vůbec nemohly zapálit oheň?“

Rychle se zase vrátila s otýpkou větviček z hro-mady.

„Ještě moc neprší,“ hlásila, „ale bude lít jako z konve.“

A znovu se zavrtala do spacího pytle.

Opět se rozzářil blesk, který osvětlil stany a vrhal z větví stromů mihotající se stíny na jejich bílé stěny.

„To nic, Loro,“ konejšila Titty papouška, „za chvíli bude po všem.“

„Krásná Lóro!“ zaskřehotal papoušek, teď už úplně probuzený.

Oblohu křížoval blesk za bleskem a pak se rozlehly tři hromové rány a spousta menších, jako by se obloha rozpadávala na malé kousky a ty dopadaly na strmou železnou střechu.

„To je úplná boční salva!“ volala ze svého stanu Nancy.

„Samé dukáty!“ ozval se papoušek a pak si patrně zase vzpomněl na palmy a dlouze divoce zaskřehotal.

„Mám přes tebe přehodit látku?“ ptala se Titty.

„Kolik je hodin, Johne?“ volala Zuzana.

„Čtvrté zvonění střední hlídky,“ řekl kapitán John, který pohlédl ve světle své kapesní baterky na chronometr a pohotově si to v duchu přepočítal na lodní čas

„A kolik to vlastně je?“ ptala se Peggy.

„Dvě ráno,“ odpověděl kapitán John. Přece jen ty Amazonky nevědí všechno.

Přihnal se další náraz větru a déšť zabubnoval na stany ještě prudčeji. Pak se již zdálo, jako by se valil v celých kvádrech vody, narážející na tenké plátno a tříštící se o ně.

„Už teče dovnitř,“ vykřikl Roger. „Kápló na mne.“

„Nedotýkej se stanových stěn,“ upozorňoval ho John.

„Já se jich ani nedotkl a stejně sem teče.“

„Naším stanem také zatéká,“ řekla Zuzana. „Titty, měla bys raději přikrýt papouška.“

„Už jsem ho přikryla, ale asi se mu to moc neza-mlouvá.“

Blýskalo se a hřmělo dál. Déšť na chvíli ustal a pak se spustil v nových přivalech.

„Johne,“ ozvala se Zuzana.

„Co chceš?“

„Měli bychom se raději obléct, pod přikrývkami se nám šaty nepromáčí. Máte pláštěnky?“

„Ano. A vy také?“

„Hned je vyndám. Zrovna rozsvěcuji lampičku. Roz-lož si pláštěnku přes pokrývku a Roger taky.“

Zuzana pobízela Titty, aby se oblékla, a sama se také ustrojila. Roger a John si natáhli kalhoty. Ze stanu Amazonek bylo slyšet hašteření.

„Jen nestrkej hlavu pod deku, Peggy. Oblékni se jako ostatní.“

Vtom zazářil blesk a zároveň zaburácel hrom a pak se dlouho blýskalo a hřmělo tak rychle za sebou, že nikdo nevěděl, ke kterému rachotu patří který blesk. V táboře bylo světlo jako ve dne, a v burácivém prudkém hřmění jako by všechno mělo naspěch, jako by se něco mělo honem udělat, ale nebyl na to čas. Lampičky byly rozsvícené, ale zářily jen v kratičkých chvilkách, když byla tma. V jasů krížujících se blesků jako by vůbec nevydávaly žádné světlo.

A opět byla tma a náhlé ticho. Bylo to, jako by bouře nabírala dech. Pak se v dále rozlehl temný svištivý rachot.

„Co je to?“ ptala se Titty.

„Vitr,“ řekla Zuzana.

„Tohleto je ale pořádná bouřka!“ poznamenala Titty.

Jak to dořekla, přihnul se vítr až k nim.

Kdesi na dolním konci ostrova se s mohutným pras-kotem zřítla těžká větev. A všude kolem nich to jen skučelo, jak se stromy klátily ve větru. Ale nezůstalo jen při tomhle lomozu. Stany Vlastovek byly pověšené na šňůrách mezi stromy a zatížené kamením v kapsách při dolním okraji stěn. Vítr lomcoval stromy sem a tam a provaz jednou povolil a pak se zase prudce napjal, že kameny v kapitánově stanu v kapsách jen nadsakovaly a rachotily.

„Ty, Zuzano,“ volal John. „Máte dost kamenů? Udrží vám stan? Náš se nějak zmenšuje.“

„Náš stojí pevně!“ křičela Zuzana, „kameny se ještě ani nehnuly.“

„Cože?“ křičel John. „Vůbec neslyším.“

„Naše kameny drží!“ křičela Zuzana.

Ale bylo to trochu předčasné tvrzení. Ozval se hlasi-tý praskot. Kameny byly těžké ažaž, ale stromy sebou prudce trhly a přetrhly mokrou napjatou šňůru, na níž byl pověšen její stan. Celý stan se sesul do hromady mokrého plátna a ve svých záhybech pohřbil Zuzanu, Titty a papouška, převrhl jim svíčkou lampičku a zhasl ji.

V druhých stanech zaslechli jen praskot, zlobné za-vřeštění papouška, když se mu skácela klec, a pak zdušené výkřiky:

„Pomoc! Pomoc!“

John a Nancy vyběhli rázem ze stanů. John držel v ruce baterku, ale ani ji nepotřeboval, protože mihota-vá záře blesku jim osvětlila šedou mokrou hromadu zříceného Zuzanina stanu, pod níž se cosi zmítalo. Nazvedli cíp stanu, kde býval vchod. Zuzana a Titty vylezly po čtyřech a Titty vlekla papouškovu klec, z níž spadl modrý obal.

„Pojďte rychle do našeho stanu,“ křičela Nancy.

„Ale co naše věci!“ volala Zuzana.

„A Lórin modrý přehoz!“ křičela Titty.

„Stejně už je to všechno mokré. Nechtě to být,“ křičela Nancy. Opravdu, nic jiného se nedalo dělat.

Titty chránila co nejlépe papouška před větrem a deštěm a utíkala do stanu Amazonek, kde ji radostně uvítala Peggy. Zuzana běžela za ní.

„Měli jsme vyhrabat naši lampičku,“ řekla. „Vy už máte jen malý kousek svíčky.“

„Myslíte, že se ty stromy skácejí?“ ptala se Peggy.

„To by už byly dávno dole,“ řekla Zuzana.

„Chudinka Lóra,“ povzddechla si Titty, ale papoušek ji opravil. Urovnával si peřička a zvolal: „Krásná Lóra!“

„Tomu je úplně jedno, že ztratil svůj modrý přehoz,“ řekla Titty.

„Padá váš stan taky?“ křičela Nancy ve větru.

„Doufáme, že ne,“ řekl kapitán John.

„Cože?“

„Doufáme, že ne!“ vykřikl jí do ucha.

Vítr se přeháněl přes ostrov v prudkých nárazech, které lomcovaly malými stromky jako trávou. Nahoře praskala a sténala vysoká borovice, jejich maják. Na chvilku se rozhostila úplná tma a pak zase ozářil blesk oblohu, že všechno bylo jasné jako ve dne. Po každém takovém nárazu stan kapitána Johna zapleskal jako volná vratiplachta na lodi hnané vichřicí a kameny zarachotily.

Roger vylezl do deště.

„Vždyť ten stan je pořád menší,“ řekl. „Vyhazuje si kamení z kapsy.“

Nancy a John ho neslyšeli, ale viděli, jak se stan zmítá ze strany na stranu.

Jen vylezl Roger ven, chytila ho Nancy za límec, rozběhla se s ním do stanu Amazonek a vstrčila ho dovnitř. „Ted budeš v suchu,“ řekla. Pak se vrátila ke kapitánu Johnovi, který se prodral ze svého třepetajícího se stanu a vynesl ven dva nejcenější předměty: chronometr a tlakoměr. Při jednom zablesknutí se po-díval na tlakoměr.

„Klesl o čtyři desetiny!“ křičel.

„Rychle do našeho stanu,“ volala Nancy. „A jestli můžeš, vezmi s sebou velkou svítilnu.“

Kapitán John jí podal tlakoměr a chronometr si zastrčil do kapsy. Ještě jednou si prorazil cestu do vířící změti plátna, která bývala jeho stanem. Našel svítilnu a probojoval se zase ven.

„Ted už se nedá nic dělat,“ křičela Nancy. „Pojď už.“

Vlezli do stanu Amazonek, kde již dohořívala svíčko-vá lampička. John rozsvítil velkou svítilnu a postavil ji doprostřed na zem. Nancy znovu vylezla povolit šňůry svého stanu. Pak se vrátila a uzavřela přední dílce.

„My máme stan obrácen k větru zadní stěnou,“ řekla. „Silnější vítr přichází totiž vždycky od jihu. Proto jsme si vybraly tohle místo. Ty tyče na obou koncích ho taky dobře upevňují. Náš stan vydrží všechno.“

„Jste hodně promoklí?“ ptala se Zuzana.

„Dost," přisvědčil Roger.

„Já jsem mokrá až na kost," řekla Nancy. „Páni, to je zážitek!"

Pro všech šest námořníků a ještě klec s papouškem nebylo ve stanu Amazonek moc místa. Posadili se tři a tři na každý spací pytel. Mezi nimi na samém konci stanu ležela otýpka chrastí, které Nancy zachránila na ráno. Potom tam stála klec s papouškem a uprostřed podlahy svítlna ze statku. Museli sedět hodně namač-káni a dávat pozor, aby se nedotkli stanových stěn. Ale když byli všichni pohromadě, ani jim nevadilo, jaké je venku počasí. Dokonce i Peggy, která přes všechnu

snahu o statečnost nenalézala v hromobití žádné zalí-bení, se zase rozveselila, snad proto, že přece na sobě nikdy nemohla dát znát před Rogerem, že se bojí. Před Nancy to bylo něco jiného. Nancy to věděla, a tak nemělo smysl před ní něco zastírat. Zuzana si trochu dělala starosti, že jim všechno promokne, ale byla ráda, že se nestalo nic horšího.

John si říkal, jaké mají štěstí, že bouřka počkala až na poslední noc. Nancy byla hrdá na svůj stan a zálibně poslouchala, jak do něho buší vítr. Titty myslela na tajfuny a oči jí jen zářily. Papou-šek si čechral peříčka a co chvíli vesele zapískl na rozzářenou svítlnu, která stála docela blízko něho na zemi.

Chvíli tak naslouchali, jak nad ostrovem řádí bouře, a tu si John vzpomněl na loďky. Až se zastyděl, že na ně nepomyslel dřív. „Jdu se podívat na Vlaštovku," řekl.

„Tisíc láter!" vykřikla Nancy. „Amazonka je tam přece taky. Ještě že jsme je včera pořádně připou-tali."

Oba kapitáni vstali. Nancy rozvázala přední dílce.

„Jak budeme venku, raději je zase zavažte," řekla.

„Já půjdu s vámi," ozvala se Titty. „Papouškovi tu teď už bude dobře."

„Jenom promokneš," zrazovala ji Zuzana.

„Už jsem stejně mokrá," řekla Titty. „O nic mokřej-ší být ani nemohu. Chci to vidět. Možná že už nikdy takhle krásnou bouřku nezažijeme."

„Já jdu taky," ozval se Roger.

„Ne, ty nepůjdeš nikam," zarazil ho první důstojník, „jsi suchý."

„Ale víš, co bys mohl udělat, Rogere?" řekl John. „Co kdybys půjčil Nancy baterku. Její svítlna není k ničemu a velké světlo budete potřebovat ve stanu."

„Rozkaz, pane!" řekl Roger. Když už nemůže jít sám, půjde aspoň jeho baterka.

Titty, John a Nancy vyklouzli ze stanu do bouře. Ve světle baterky se prodírali po pěšině k přístavu. V loď-kách byla spousta vody a jezero už trochu vystouplo, ale Amazonka a Vlaštovka byly dobře připoutány a nic se jim nestalo.

„Povolím trochu vlečné lano," řekl kapitán John. „Je tím mokrem moc napjaté."

„Já popustím svoje taky."

Povolili trochu i poutači lana.

„Je to ale báječný přístav, vid'?" křičela Nancy. „Jen si poslechni, jak to venku řádí."

V chráněném přístavu se také zdvihaly vlny, ale docela nepatrné. Velká skaliska po obou stranách vlny roztříštila, než mohly proniknout dovnitř. Ale bylo slyšet, jak venku naráží příboj na skály a strmý západní břeh. Titty se tichounce odkradla od ostatních a dolezla až na kraj nízkého útesu, který se táhl podél břehu, a tam se přikrčila a nastavila tvář větru. Do obličje jí stříkala vodní pěna, jak se pod ní tříštily vlny. Jasně blesky ozařovaly celé jezero, až byly vidět mohutné vlny, valící se s bílými zpěněnými hřebeny od břehu ke břehu. Pak byla zase tma. V dalším zablesknutí spatři-la Titty na druhé straně jezera za rozběsněnou vodou louky, lesy a kopce.

John a Nancy si nevšimli, kam Titty zmizela, a byli by se vrátili bez ní do stanu, ale vtom zahlédla Nancy pěkný kus nalevo od pěšinky světlo baterky.

John Titty našel a zatahal ji za rukáv.

„Pojď," křičel. „Mysleli jsme, že jsi šla napřed."

„Rozkaz, pane!" odvětila Titty, ačkoliv ji John ani neslyšel, a oba dohonili Nancy a společně se vraceli do stanu.

„Tak vidíte," přivítala je Zuzana, „byli jste dost promočení, ale teď se z vás jen leje. A nemáte se do čeho převléct."

„Ale stálo to za to," řekla Titty.

„Loďkám se nic nestalo?" ptal se Roger.

„Útulnější místečko ani mít nemohly," řekla Nancy. „Ale posádky budou mít ráno co vylévat."

„Kolik je teď hodin?" ptala se Peggy. „Zuzana tvrdí, že je teprve kolem třetí."

„Už je skoro pět," řekl John.

Nikdo nemohl usnout. Najednou z nich byli ztrosko-tanci.

„Oba naše stěžně se skácely na palubu," vzpomínala Nancy.

„A předtím už uhodilo do vratiplachty," řekl kapitán John.

„Viděli jste, jak na konci ráhna zablikala ta světýl-ka?" ptala se Nancy. „To bylo těsně předtím, než uhodilo do vratiplachty."

„Pak se prolomilo jedno prkno v lodním boku," řekl John, „a voda se valila dovnitř."

„První důstojník vyběhl na palubu a křičel: Všichni muži k pumpám, v podpalubí je pět stop vody! To jsi byla ty, Zuzano," řekla Nancy.

„Proč ne já?" ozvala se Peggy.

„Ty jsi byla druhý důstojník. Sbírala jsi plovoucí prkna a sbíjela vor. Ba ne. Vždyť jsme si žádný vor neudělali. Spletla jsem se. Sbírala jsi prkna, abys vykli-dila palubu, a dohlížela jsi, jak se spouštějí čluny."

„Jeden ten člun se jmenoval Vlaštovka a druhý Amazonka," ozval se Roger.

„A vlny se už přelévaly přes loď," řekla Titty, „a loď se potápěla přidí napřed, se všemi muži na palubě. Někdo zabil albatrosa."

„Samé dukáty, samé dukáty," vykřikl papoušek.
„Ano, těch byla loď plná," řekla Titty. „Proto se tak rychle potápěla."
„Spustili jsme čluny," řekla Nancy, „a vtom se loď potopila a my se octli sami na hlubokém moři."
„Někdy jsme v těch vlnách jeden druhého ani neviděli," řekl John, „ale chvílemi ano."
„Neměli jsme v člunech skoro žádnou potravu, jen jeden suchar na každého a trochu vody," řekla Zuzana.
„Den za dnem jsme přechali před bouří," pokračovala Nancy. „Mířili jsme na severozápad. Tak jsme se rozhodli, ještě než jsme opustili loď."
„Jedli jsme suchary a pili vodu," řekla Peggy.
„Bez ustání fícel vítr, hřmělo, blýskalo se a přšelo," řekla Titty, „a my s Rogerem vybírali vodu z Vlaštoky a Peggy z Amazonky."
„Pak déšť ustal a po mnoho dní jsme neměli co jíst a pít," řekla Nancy.
„Na Vlaštovce jsme už chtěli losovat, koho máme sníst," řekla Titty.
„Už jsme to málem udělali, když vtom jsme spatřili zemi," řekla Nancy.
„My jsme taky v poslední chvíli viděli zemi," řekl Roger.
„U břehu byl mohutný příboj," řekla Nancy.
„Zemi jsme viděli, jen když se zablesklo," řekla Titty.
„Palmy se kymácely, div se z kořenů nevyvrátily."
„A pořád se blýskalo," řekla Nancy. „Pluli jsme dál mezi vlnami příboje, čluny se nám převrhly a my se jich ze všech sil drželi. Vlny je mrštily daleko na břeh. Byli jsme celí potlučení, ale zachránili jsme se."
„A papoušek taky," řekla Titty. „A teď tu zůstaneme dvacet let. Každý den budeme pozorovat moře, zda kolem nepopluje nějaká loď."
„Ale kde jsme vzali ten stan?" ptal se Roger.
„Naštěstí jsme měli jeden ve člunu," řekla Nancy.
„Poslyš, Peggy, a co kdybychom si každý vzali kousek čokolády?"
Konečně začalo venku svítat. Už pěknou chvíli se hrom opožďoval za blýskáním. Trvalo dlouho, než se po zablesknutí rozlehlo kdesi v dále dunění hromu. Vítr se utišil. Déšť bubnoval na stan pořád slaběji a slaběji, až ustal docela. Za východními kopci stoupaly ranní červánky. Stan již nezáležala záře svítlny. Světlo sem pronikalo zvenčí stanovým plátnem. Vlaštoky a Amazonky vyšly ven za časného rozbřesku podívat se na spoušť, která zbyla z jejich tábora. Nahoře se již začaly objevovat kousíčky modré oblohy a na kopcích skvrny sluníčka. Vítr unášel roztrhané mraky. Všude nádherně voněla vlhká hlína. Bylo po bouři.
John se vrátil do stanu a ťukl na tlakoměr. Tlakoměr stoupal.
Zuzana začala vyhrabovat zvlhlý popel z ohniště. Nancy přinesla otýpku suchého chrástí. Ale všechno ostatní dříví bylo úplně mokré a dalo jim hodně práce, než se oheň jen trochu rozhořel. Bez suchého chrástí by jej vůbec nedokázali zapálit. Titty se ponořila do změti, která bývala jejím a Zuzaniným stanem, vytáhla modrý papouškův přehoz a pověsila jej přes dvě větve, aby uschl.

Kapitola XXXI NÁVRAT MOŘEPLAVCŮ

A potom se sem začali hrnout domorodci.

První přijela paní Dixonová. Zrovna když se oheň začínal rozhořivat, spatřili ji trosečníci, jak jde dolů po louce od statku, v jedné ruce nese bandasku a v druhé velikánskou putnu. Šel s ní i pan Dixon a přes rameno nesl vesla. Pan Dixon vybral vodu z loďky a odrazil. Vezl paní Dixonovou přes jezero k ostrovu a při veslování pořádně cákal kolem sebe. Vítr se už sice trochu utišil, ale na jezeře byly pořád ještě vlny, i mezi ostro-vem a pobřežím.

„Co tady můžou chtít?" hádala Nancy.

Peggy a Titty vyběhly nahoru na Pozorovatelnu a rozhlédly se po jezeře. Teď běžely zase zpátky do tábora.

„Jede sem kapitán Flint," křičela Peggy. „Už je skoro tady a za ním jede další loďka a v dále motorák. To bude asi náš."

„V té druhé loďce je maminka s nějakým domorodcem," řekla Titty.

„A jestli je to náš motorový člun, to jede určitě naše maminka, vsadím se s vámi, oč chcete," řekla Nancy.

„Dole na jezeře jsou ještě velké vlny," řekla Titty, „ale maminka jimi projela docela dobře."

Všichni utíkali dolů k přístavišti a doběhli tam, zrovna když pan Dixon vystupoval a vytahoval loďku přídi na břeh. Paní Dixonová těžce vylezla se svou putýnkou a bandaskou. Přes putýnku měla místo víka táč a zpod něho vycházela pára.

„Kdepak, to nejsou pomeje," řekla, „i když si to třeba myslíte. Je to ovesná kaše pro vyplavené krysy. Myslela jsem si, že budete vypadat docela stejně. Ale jste šikovní, že se vám vůbec povedlo rozdělat oheň. Ani jsem nemohla oka zamhouřit, jak jsem na vás celou tu bouřku musela myslet. Panečku, to ale lilo! A tak vy jste našli ten ukradený kufr pana Turnera. A já si ještě myslela, že jste ho vzali vy. Povádal mi tu novinku muž, když se vrátil včera večer ze vsi."

Vlaštoky a Amazonky na sebe pohlédly. Copak už to všichni vědí?

„Jéje, ovesná kaše," zaradoval se Roger.

„Tak, tak, ovesná kaše," usmála se paní Dixonová. „Jak já si vždycky říkám, když má člověk plné břicho horké ovesné kaše, tak se do něj už rýma nevejde. Máte nějaké lžíce?"

„Spoustu."

„Ještě naleju do putýnky trochu mléka a pořádně to zamíchám. Osladila jsem to už nahoře na statku."

Než bys řekl švec, všechny čtyři Vlaštoky a obě Amazonky už nabíraly lžicemi horkou ovesnou kaši. Každé sousto je pěkně hrálo až dolů do krku.

„Tomuhle se říká jíst ze společné mísy!" libovala si Titty.

Pak přijel kapitán Flint.

„To jste udělala dobře, paní Dixonová," byla jeho první slova. „Také mě to mohlo napadnout. V takovéhle zimě není nad ovesnou kaši. Jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest. Tak je to dobré. Nikoho nevzala v noci voda."

„Sedm," opravila ho Titty. „Zapomněl jste na mého papouška. Když se zablesklo, křičel: Krásná Lóra!, a když hřmělo, Samé dukáty."

„Tak sedm," řekl kapitán Flint. „A jak vidím, dva stany spadly. Však jsem to čekal. To si ale pěkně zařadila ta bouřka! Ještě teď se vesluje ztěžka, a to se už vítr utišil a jezero je nesrovnatelně mírnější, než bylo. Uklidňuje se dost rychle." Potom přijela maminka z Cesmínového háje. Vezl ji ten statný domorodec pan Jackson. Přivezla tři velké termosky vařícího kakaa.

„Dobré jitro, paní Dixonová," řekla. „Je to od vás moc hezké, že jste sem zajela. Bála jsem se, že nerozdělají oheň."

„Vždyť je taky div, že se jim to povedlo," řekla paní Dixonová.

„Ještě jsme nestačili uvařit vodu," omlouvala se Zuzana. „A kdyby Nancy nenapadlo vzít dovnitř pár větviček, vůbec bychom oheň nerozdělali."

„Tak vy jste ty Amazonky?" řekla maminka a zadívala se na Nancy a Peggy.

„Ano," odpověděla Nancy, „a tohle je kapitán Flint. Jinak se jmenuje Turner."

„Těší mě," usmála se maminka a kapitán Flint zalitoval, jak ho mrzí, že se nespřátelil s Vlaštkami už dříve. „Ani nevíte, jak jsem těm dětem zavázán," řekl.

„Dětem!" ušklíbala se Nancy Blackettová.

„Těm cestovatelům a pirátům," opravil se kapitán Flint. „Nebýt jich, přišel bych o práci, kterou jsem dělal celé léto."

„Slyšela jsem o tom od pana Jacksona," řekla maminka. „Jsem opravdu velmi ráda, že udělali něco prospěšného. Jejich otec si zřejmě myslí, že nejsou žádní noumové, ale já si tím nejsem tak jista."

„Mami!" namítl John a maminka se dala do smíchu.

„On mi dal papouška," hlásila Titty a maminka se hned musela na Loru podívat.

„A mně doveze opici," chlubil se Roger.

„Cože?" zděsila se maminka.

Kapitán Flint jí vysvětlil, jak se věci mají, a maminka si vymínila, že to musí být jen docela malá opička.

„Bude docela malá," ujišťoval ji kapitán Flint.

Maminka se zadívala na zbořené stany.

„Ve větru nejsou k ničemu," řekla. „Pamatuji se, jak jsem jednou v Austrálii tábořila v takovémhle stanu v buši a vítr ho roztrhal na cáry a odnesl... Nu, ještě štěstí," pokračovala, „že jste měli kde spát, ale škoda, že jste se nevrátili už včera."

„V tom bych si s vámi dovolil nesouhlasit," ozval se kapitán Flint.

„Vždyť bychom nenašli poklad," dodala Titty.

„Nejdříve si na sebe musíte vzít něco suchého," řekla maminka. „Přivezla jsem vám všem čtyřem suché oblečení."

„Roger nezmohl ani trochu," ujišťovala ji Zuzana.

„To je dobře," řekla maminka, „ale ty jsi promokla až dost a John také. A Titty vypadá jak zmoklá slepice. Skočte si dolů k loďce a řekněte panu Jacksonovi o ten balík."

A tu připlul motorový člun. Klapý klapý si to přikla-pal k přístavišti a lehce narazil přídí vedle tří loďek, které tu již byly připoutané. V přístavišti byl už takový nával, že to tu vypadalo skoro jako v zátocce Ria. Kapitán Flint se rozběhl k motorovému člunu a paní Blackettová vyskočila na břeh svému bratrovi do náruče. Byla to drobná žena, jen o maloučko větší než Nancy, a byly si moc podobné. V domorodém rozhovoru, který se teď rozproudil, ji bylo slyšet nejvíce. Kapitán Flint a paní Walkerová se sotva dostali tu a tam ke slovíčku.

„To jsem ráda, že jsi tady," řekla paní Blackettová kapitánu Flintovi. „A teď, Lilly..."

„Když je pirátka, jmenuje se Nancy, miláčku," opravil ji kapitán Flint. „Říkej jí radši pravým jménem."

„Tedy, Nancy a Peggy, uličnice jedny, skočte do člunu a převlečte se do suchých šatů. Najdete je v kajutě. Jak se vám vede, paní Walkerová? S bratrem se již znáte, že? I s těmi mými divoškami. A tak tohle jsou ty Vlaštky, které dokázaly, že jsou o moc lepší, než si někdo myslel."

Tak i ona už slyšela tu novinu, ačkoliv bydlí na docela opačném konci jezera, než leží Rio.

„A já myslím, že půjdu, jestli už jste spořádali tu kaši," řekla paní Dixonová. „Musím nakrmit drůbež a muže už to zase táhne k ovečkám."

Obě maminky, kapitán Flint a všechny Vlaštky a Amazonky jí poděkovaly, že přivezla tak dobrou snídani.

„Inu, není nad ovesnou kaši," řekla paní Dixonová. „Teď vás už asi po ránu hned tak neuvidím. Docela mi tu budete scházet. Už jsem si na vás zvykla a každé ráno jsem vás vyhlížela. Ale třeba přijedete příští rok zase."

„Každý rok. Až navěky věků," řekla Titty.

„Ach, ano," vzdychla si paní Dixonová, „to si myslíme zamlada všichni."

Pan Dixon, který čekal dole v loďce, jim dal prve „dobré jitro", a teď když paní Dixonovou zase odvážel, řekl jen „na shledanou". Byl to vždycky velmi tichý domorodec.

Zato ostatní potichu nebyli. Mluvili ostošest a vedli samé domorodé řeči o bouřce a loupeži. Někdy se vyptávali na věci, na které Amazonky jen těžko hledaly odpověď, i když jim kapitán Flint pomáhal z úzkých. I pan Jackson, domorodec z Cesmínového háje, chtěl dopodrobna vědět, jak Vlaštky našly ten kufr.

Konečně začal dlouhý domorodý rozhovor ocha-bovat.

„A co bude s balením?" obrátila se paní Blackettová na Amazony. „Můžete všechno naložit na člun a jet se mnou a Amazonku vezmeme třeba do vleku."

„Amazonku do vleku!" zhrozila se Nancy. „Domů poplujeme se vztyčenou plachtou. O žádné zachraňování nestojíme."

„Všechno je tu strašlivě mokré," říkala maminka Vlaštovek. „Měli byste se mnou raději jet do Cesmíno-vého háje..." „Ještě ne," prosila Titty, „vždyť jsme úplně suší a zbyla nám celá konzerva a spousta bochánků a je to náš poslední den."

Bylo by strašlivé nechat se dovézt domů v zástupu domorodců, třeba sebehodnějších. Vždyť plavba domů patří k nejblazeštějším chvílím cestovatelů, kteří se vydali do vzdálených krajin. A pak se také musí rozloučit s ostrovem. I John, Zuzana a Roger prosili, aby tu ještě směli zůstat. Nancy a Peggy prostě odmítly jet.

„Ale co když přijde bouřka?" ptala se maminka Vlaštovek.

A tu promluvil kapitán Flint.

„Ta už nepřijde," řekl. „Byla to jen první podzimní bouře. Už se vy zuřila a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby bylo až do večera bezvětří. Zítra se možná zase rozprší, ale na dnešek bych zaručoval dobré počasí."

A tak se nakonec dohodli. Všechno, co není ten den zapotřebí, se musí zabalit. Co patří do Cesmínového háje, se uloží do loďky k panu Jacksonovi, a co je Amazonek, do motorového člunu. Pana Jacksona a je-ho loďku vezme do vleku motorový člun, aby si maminky mohly posedět v kajutě. „Máme si toho moc co povídat," řekla paní Blackettová.

„O tom, jak sem napřesrok zase pojedeme?" zeptaly se jedním dechem Peggy a Titty.

„Uvidíme," řekly maminky.

Nejdříve se balily věci, které přišly do loďky pana Jacksona. Kapitán Flint přiložil ruku k dílu -a šlo to jako na drátku. Mokré stany jen stočili. „Dám je usušit až potom," řekl pan Jackson. Pokrývky nacpali do pytle. Nancy chtěla vyndat seno ze slámníku a přiložit je na táborák, aby se ještě naposled hodně rozplápolal.

„To by byla škoda," namítal pan Jackson, „je to moc pěkné seno." A tak je nechali, aby si na něm pochutnali krávy. Všechny věci Vlaštovek napěchovali do loďky pana Jacksona. Zbyla jim jen velká konvice na vaření čaje, zásoby na celý den, klec s papouškem a Johnova plechová krabice.

„Tu přece potřebovat nebudeš," řekla maminka.

„Jsou v ní všechny loďní dokumenty," ohrazoval se kapitán John.

„My si necháme stan," prohlásila Nancy, „ale spací pytle ani nic jiného potřebovat nebudeme."

Konečně se domorodci vypravili.

Kapitán Flint se loučil: „Tak na shledanou."

„Vy taky odjíždíte?" ptala se Titty.

„Svezu se s ostatními ve člunu," řekl kapitán Flint. „Chci ještě něco říct vaší mamince o našich plánech na příští rok. A mám moc co dělat, protože jedu zítra do Londýna. Musím se tam porozhlédnout po té opici, víte. Ale kvečeru vás budu vyhlížet."

Konečně si to motorový člun klap klap odklapal od ostrova a za zádi vlekl zleva i zprava obě veslice. Na krátkém lanu loďku kapitána Flinta a na dlouhém veslici pana Jacksona. člun se vzdaloval a domorodci mávali.

„Sbohem, Vlaštovky," volala paní Blackettová. „A děvčata, ať přijedete co nejdřív."

„Nebudte tu moc dlouho," volala maminka. „Jestli se vrátíte do sedmi, přijdeme vám s Vicky naproti k loděničce."

Ráda by uvítala mořeplavce, kteří se vrací domů z moře s papouškem. Sbohem, Amazonky."

„Sbohem, sbohem!" volaly Nancy a Peggy, „určitě napřesrok zase přijedete?"

„Přijedeme," volala maminka.

Když loďky odjely, Vlaštovky a Amazonky se po sobě podívaly. Měly po náladě.

„To jsou celí domorodci!" řekla Nancy. „A kolik se jich sem nahnulo! Ze všeho udělají rodinný výlet."

„Naše maminka ne," ozvala se Titty.

„Naše taky ne, když je sama," řekla Nancy.

„A kapitán Flint taky není ani trochu domorodec, když je sám," řekla Titty.

„To jenom když se sejdou všichni dohromady," řekla Nancy. „Ani za to nemohou, chudáčci."

„Ale teď už jsou pryč," řekla Peggy. „Pojďte dělat dál trosečníky. Tedy včerejšího dne nás bouře vyvrhla na břeh. A teď tu musíme dvacet let čekat a vyhlížet, jestli nepopluje kolem nějaká loď."

„Ale vždyť odpoledne jedeme domů," namítal Roger.

„O tom se nemluví," okřikla ho Titty.

Ale už se jim hra nedařila. Každý si to uvědomoval a nikdo se už nedokázal vžít do staré nálady.

„Měli bychom vybrat vodu z lodí," navrhl John.

To už byl lepší nápad. Aspoň to bylo něco užitečné-ho. V obou loďkách byla spousta vody. Z mokrých sedaček se pařilo a rychle schly na slunci, ale plachty byly velice mokré. Vztyčili je, aby oschly, a pak se vrátili do tábora. Tábor teď vypadal mnohem menší. Na místech, kde stávaly stany Vlaštovek, byly vyrudlé čtverce, jak tráva vybledla pod podlahovými dílci, když k ní nemohlo slunce. Stan Amazonek stál bez svých společníků osamělý a ztracený.

„Pojďte," řekla Nancy, „musíme ho sundat - vlastně chci říct strhnout. Co kdybychom se do toho dali hned."

Nebylo snadné dostat tyče z obruby v provlhlém plátně, ale všichni pomáhali. Stan jen tak volně svinuli. Tyče rozebrali na díly, svázali a zabalili do podlahové-ho dílce.

Vlaštovky a Amazonky se smutně rozhlížely po svém tábořišti. Nic už nenavštěvovalo, že tu žili cestovatelé a jejich přátelé pirátů, jen ohniště se skomírajícím ohýnkem, čtvercová vybledlá místa, kde bývaly stany, klec s papouškem na jediném slunném místě, Zuzanina. konvice a pár hrníčků, masová konzerva, bochánek a pak ovšem Johnova plechová krabice.

„Až odjedeme," řekla Titty, „možná že ostrov objeví někdo jiný. Že tu byl tábor, pozná podle ohniště, ale bude si myslet, že tu tábořili domorodci."

„Jestli se ostrova někdo zmocní, upečeme ho zaží-va," vykřikla Nancy. „Je to náš ostrov a uhájíme ho proti každému."

„Vždyť musíme koncem léta do školy," připomněla Peggy.

„A my také," řekla Zuzana.

„Ve škole přece nezůstaneme do smrti," řekla Nan-cy. „Jednou, až budeme dospělí, se sem odstěhujeme napořád."

„My taky," řekla Titty, „a v zimě si sem budeme dovážet přes led potravu na saních."

„Já odjedu jednoho dne na moře," řekl John, „a Roger taky. A budeme se sem vracet na dovolenou."

„Já si sem budu brát opici," řekl Roger.

„A papoušek s námi bude taky jezdit," řekla Titty.

„Teď už nemá cenu se tady potloukat," řekla Nancy. „Vyplujeme na moře."

Všechno, co ještě zůstalo v táboře, odnesli do přístavu a napěchovali do lodí. Zuzana polila oheň vodou z konvice.

Titty nosila papouška po celém ostrově, aby si zapamatoval všechna její oblíbená místa. V poslední chvíli si John vzpomněl na provaz, po kterém vytahovali svítilnu na maják. Rozběhl se zpátky a odvázel ho na jednom konci, takže se provaz přesmekl přes větev a dopadl na vlhkou zem. John jej stočil a donesl do přístavu.

Potom vypluli na moře. Vlny se ztišily a vítr také, ale jezero se ještě pořád prudce vzdouvalo.

„Vítr vane od jihu," řekla Nancy. „Budeme proti němu muset křížovat. Známe místo dole na jezeře, kde se skvěle přistává. A hlavně budeme mít celou cestu domů vítr v zádech."

„Poplujeme za vámi," řekl kapitán John. Chtěl, aby Vlaštovka odplouvala z ostrova poslední.

Ve Vlaštovce byl Roger na přídi, první námořník Titty a velká klec s papouškem na dně loďky hned za stěžněm a Zuzana s Johnem na zádi. John kormidloval.

Najednou se Titty, která rozmlouvala s papouškem, zeptala: „Kapitáne, Johne, jak zapíšeme Loru do lodní listiny?"

„Máme kapitána, prvního důstojníka, prvního námořníka a plavčíka. Zapiší ho jako lodního papouška," rozhodl kapitán John.

„Máš s sebou lodní dokumenty?" ptala se Titty. „Přece se nemůže dát najmout, až cesta skončí."

John předal kormidlo prvnímu důstojníkovi, otevřel plechovou krabici a vyhrabal lodní listinu, kterou kdysi dávno podepsali všichni na Darienském štítu. Bylo tu dost místa pro dalšího člena posádky. John napsal: Lóra - lodní papoušek. Pak podal papír prvnímu námořníkovi.

„Budeš to muset podepsat za něj," řekl.

Avšak první námořník otevřel klec a papoušek důstojně vyšel, jako by věděl, že ho tu potřebují ve velmi důležité záležitosti.

„Podepsat se neumíš," řekla Titty. „Ale to neumí spousta námořníků. Pěkně si namoč svůj špinavý pařát a udělej značku."

„Samé dukáty!" zvolal papoušek.

„Vždyť on si říká o výplatu!" smál se John.

Titty namočila papouškovi příšerně špinavý pařát a položila pod něj papír. Papoušek si rázně stoupl na patřičné místo a zanechal po sobě krásný otisk pařátu, jenomže protrhl papír.

Titty vedle napsala: Lóra - její značka.

„Pozor, obrat!" vykřikla Zuzana. A John s Titty rychle skrčili hlavy, jak se nad nimi přesmeklo spodní ráhno. Vlaštovka se plavně otočila a vyplula k dalšímu oblouku. A takřka bez zaváhání si to již vesele uháněla dál vlnami.

„Že je Amazonka hezká?" řekla Zuzana, když se zadívala na loďku s bílou plachtou, jak si pluje před nimi s vlající černobilou vlajkou a dvěma námořníky v červených čapkách.

„Však Vlaštovka vypadá taky jistě krásně," řekl kapitán John.

„Ještě krásněji," řekla Titty. „My máme hnědou plachtu."

Pluli dál v širokých obloucích, až byli asi na míli od přístavního mola parníků na samém konci jezera. Tu je minul jeden z těch velkých jezerních parníků, plný cestujících, a lidé se sbíhali k zábradlí a na něco ukazovali. Kapitán, který parník řídil, vytáhl kukátko a zadíval se na malou Vlaštovku. Zpráva, jak Vlaštovky našly kufr ukradený z hausbótu pana Turnera, se již rozletěla po celém Riu i kolem jezera.

Náhle se nad vodou rozlehl jásot. Cestující mávali klobouky a něco volali.

„Co se to děje s těmi domorodci?" podivil se Roger.

Tu se jeden z námořníků rozběhl na záď k žerdi a velká červená vlajka klesla do půli stěžně a zase vystoupila nahoru.

„Vzdávají nám poctu," řekl kapitán John a zrudl až ke kořínkům vlasů. „To je příšerné."

„Zdravili nás," řekla Zuzana. „Neměli bychom od-povědět? Amazonky už odpovídají."

U zvedacího lana zahlédli Peggy, jak hbitě stahuje pirátskou vlajku. Titty zavřela papouška do klece, spustila vlajku Vlaštovky a zase ji vytáhla.

„Ještě štěstí, že už jedeme," řekl kapitán John. „Do příštího léta se na to zapomene."

Velký parník pospíchal dále. Amazonka zamířila do zátoky na západním břehu jezera. Vlaštovka plula za ní. Kolem celé zátoky rostly lesy a vlévala se do ní malá bystřina. Vlaštovky a Amazonky přistály u ústí říčky.

„To je ale krásná zátoka," řekl kapitán John obdivně.

„Je to jeden z našich nejtajnějších úkrytů," vysvětlila mu Nancy. „Je úplně bezpečný před domorodci. Silnice je celé míle odtud až za lesem. Nikdo sem nejedí, jen my, a není sem vidět ani od vody. Ledaže by se náhodou někdo podíval rovnou do zátoky."

Na břehu malého potůčku, který po věrejších deštích jen hučel, rozdělali oheň a uvařili vodu. Naplavené dříví na pobřeží jezera bylo příliš provlhlé, ale v lese našli tu a tam pár suchých klacíků. Nejdříve zapálili hrst suchého mechu. Nebylo lehké oheň udržet, ale když se pořádně rozhořel, přece jen čaj uvařili. Tady, daleko od svého ostrova, strávili poslední den, až si kapitán Nancy najednou povšimla, že jezero je takřka klidné.

„Teď poplujeme domů pěkně dlouho," řekla. „Jaké máte rozkazy, komodore?"

John sebou trhl. Myslel zrovna na něco jiného.

„Necht' flotila vypluje a zamíří na sever," pravil.

Pomaloučku vypluly obě loďky ze zátoky na otevřené jezero. Vál slabý vítr a jen tu a tam je popohnal závan od jihu.

„Člověk by ani nevěřil, že tu mohla být taková vichřice jako dnes v noci," poznamenal Roger.

S ráhny pěkně napříč pluli vzhůru po jezeře. Nahoře v lesích, na vysokém úbočí, stoupal kouř. Vzduchem, teď najednou tak klidným, se rozléhaly úderu uhlířských seker.

„Budou tu pořád, i když my odjedeme," řekla Titty.

„Kdo?" ptala se Zuzana.

„Přece divoši," odpověděla Titty.

Vítr utíchal. Ráhno se přesmeklo směrem k zádi a hlavní otěž se tu a tam potopila a táhli ji pod vodou.

„Sedněte si k levoboku, první námočníku," řekl John. „Nebude se nám přesmekávat ráhno."

Z téhož důvodu seděla i Nancy na Amazonce při levém boku.

„Neměli bychom raději veslovat?" navrhl Roger.

„Jistě, vždyť ty bys chtěl nejráději motorový člun!" řekl kapitán John.

„Ba ne," bránil se Roger. „Není nad plachtu."

Flotila plula pomaloučku kolem ostrova Divokých koček. Teď už to zase byl neobydlený ostrov, na který se Titty tolik dní dívala z Darienského štítu. A přece se docela změnil. John se na něj zadíval a vzpomínal na přístav a směrová světla i na to, jak plaval kolem ostrova a jak se vyšplhal na ten vysoký strom. Pro Rogera to vždycky bude místo, kde poprvé v životě

začal plavat. Pro Zuzanu znamená ostrov tábor a vzpo-mínky na hospodaření a vaření pro velkou rodinu. Titty na něj myslela jako na ostrov Robinsona Crusoea. Ten ostrov je její mnohem víc než koho jiného, protože na něm byla sama.

Vzpomínala na pěšinku, kterou proklestila, a na to, jak se probudila ve tmě a zaslechla sovu. Vzpomínala na malého ptáčka skorce. Vzpomínala, jak vyvezla Amazonku z přístavu. Najednou po-hlédla přes jezero k ostrovu Kormoránu a na Amazonku, tiše klouzající po vodě o celý uzel před nimi. Je to vůbec pravda, že tu kdy v temnotách kotvila na

Amazonce? Když pluli kolem zátoky Hausbótu, zamířil k nim

kapitán Flint na své loďce, aby se s nimi ještě jednou rozloučil.

„Sbohem!" volaly Vlaštovky a Amazonky.

„Na shledanou napřesrok," volal kapitán Flint, opřel se o vesla a díval se za flotilou, jak pluje pomalu k Darienskému štítu.

Pod Darienským štítem se flotila rozdělila.

Znovu a znovu se ozývalo „Sbohem!", „Nezapomeň-te na spojenectví!" a „Přijed'te napřesrok zase!". „Tři-krát hurá

ostrovu Divokých koček!" zvolal John. Všich-ni volali hurá. „A třikrát hurá Vlaštovkám!" vykřikla Nancy. „A

Amazonkám!" volaly zase Vlaštovky. John se pootočil od větru a zamířil k loďničce Cesmínového háje. Amazonka plula dál. Brzy jim zmizela z dohledu za dalším mysem zátoky.

„Škoda že už je po všem," povzdechl si Roger.

„Stejně už nemáme žádné konzervy," řekla Zuzana.

„Co kdybychom si zazpívali Solené hovězí?" navrhl Titty. A tak se dali do zpěvu:

Solené maso, ty naše spáso, suchary stále máme! Solené maso, ty naše spáso, suchary stále máme! Ti, co si leží jen na pobřeží, lahůdky jedí samé! Nezapomeňte na staré kamarády, holá holá hej, holá hej!

„Ten starý kamarád je Zuzana," řekl Roger. „Ba ne, my všichni," řekl John.

„Co se to zpívá, když končí plavba?" zeptala se Zuzana.

Titty spustila a ostatní se hned připojili, protože tuhle písničku znali všichni:

Brzy nám řekne kapitán, pojd', Johnny, už ji nech, vem mzdu, jdi na břeh jako pán, máme čas, už ji nech. Opust' ji,

Johnny, jako muž, pojd', Johnny, už ji nech, můžeš-li, jdi a nech ji už, máme čas, už ji nech.

„Kdo to byl ten Johnny?" zeptal se Roger. „Jéje, podívejte se, tamhle jde po louce maminka s Vicky."